

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΤΟΣ 13ον
1936
ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

ΑΡΙΘ. 46 - (663)

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΜΠΑΡΜΠΑ ΚΛΩΝΤ

ΤΟΥ ΕΝΤΜΟΝ ΣΗ

Μιά νέα κρίσις του άσθματος έκανε τὸ μπάρμπα Κλώντ ν' άνορθωθῇ άπάνω στό κρεβάτι του, όπου, όχτώ μέρες τώρα, πέθαινε σιγά-σιγά...

Με τὰ μάτια θλοσσυρά, με τὸ πρόσωπο μελανιασμένο, γαντζώθηκε άπελπισμένα από τὰ σεντόνια, γεμάτος άγωνία με τὴν ιδέα ότι ὁ θάνατος δέν θ' άγοῦσε νάρθη.

Δέν ήθελε νά πεθάνῃ ὁ μπάρμπα Κλώντ, ἢ τοῦλάχιστον δέν ήθελε νά πεθάνῃ άμέσως. "Έπρεπε πρώτα νά ταχτοποιηθῇ με τὸ Θεό καί με τὴ γυναίκα του, τὴν Βικτώρια, πού θλόποντας τὴ γρήγορη πρόοδο τῆς άρρώστειας, είχε πάει νά φέρῃ τὸ γιατρό τῆς γειτονικῆς κωμοπόλεως, από μιάς λεύγας άπόστασι.

Ὁ μπάρμπα Κλώντ είχε μείνει ἔτσι μόνος μέσα στή μοναδική κάμαρη πού άποτελοῦσε ὅλο τὸ σπίτι, ὅπως συμβαίνει με ὅλα τὰ χωριάτικα σπίτια τῆς Κάτω Νορμανδίας. Τὸ κρεβάτι του θρισκόταν άριστερά από ἕνα πελώριο τζάκι, όπου ἔκαιγαν μερικά ξύλα. "Από τὴν ἄλλη μεριά ήταν τὸ κρεβάτι τῆς γυναίκας του. Στόν τοίχο, άπέναντι, δυό μεγάλα άρμάρια. Στὴ μέση τῆς κάμαρης ἕνα μακρὸ θειανιδένιο τραπέζι με δυό πάγκους δεξιά κι' άριστερά, πού χρησίμευε καί γιά μπουφές κι' όπου θρισκόντουσαν μερικά κομμάτια λαρδί καί μερικές πλεξοῦδες κρεμμύδια.

Σ' αὐτὸ τὸ περιβάλλον, πού εἶνε ὁμοιο σ' ὅλες τῖς άγροικίες τοῦ τόπου, ὁ μπάρμπα Κλώντ είχε γεννηθῇ, είχε ζῆσει καί θά πέθαινε τώρα.

Ὡστόσο ὁ παροξυσμός τοῦ άσθματος τοῦ πέρασε σιγά-σιγά κι' ὁ γέρος τέντωσε τ' αὐτιά του γιά ν' άκούσῃ από μακριά τὸ κύλημα τοῦ άμαξιοῦ, πού θάφερνε τὸ γιατρό.

Μά τίποτε άκόμα... "Η θραδυά ήταν γαλήνια κι' ὁ ἥλιος πού θασίλευε, πορφύρωνε τὰ τζάμια τῆς πόρτας καί τοὺς κορμούς τῶν μηλιῶν, ἔξω... Κάθε τόσο άκουγόντουσαν οἱ μηχανοὶ τῶν άγελάδων πού άπαντοῦσαν στὰ μονότονα κάλεσματα τῶν χωρικῶν, οἱ ὅποιοι τῖς μάζευαν μέσ' στὰ λειβάδια καί τῖς ἔοπρωχναν στό σταῦλο γιά τὴ νύχτα.

"Επειτα άπόλυτη σιωπὴ άπλώθηκε, πού τὴν διέκοπτε μόνο τὸ τικ τὰκ τοῦ μεγάλου ρολογιοῦ, πλάι στὴν πόρτα.

Γιά νά ξεγελάσῃ τὴν προσμονή του, ὁ γέρος ξανασυλλογίστηκε μέσα στό μυαλό του τὸ σχέδιο πού από καιρό είχε καταστρώσει. Πριν πεθάνῃ ήθελε νά ἐκδικηθῇ τὴν Βικτωρία, τὴ γυναίκα του, πού τὸν ἔκλειδε.

Πραγματικά, από χρόνια τώρα, ὁ μπάρμπα Κλώντ παρατηροῦσε λάθη καί άταξίες στοὺς λογαριασμούς του. Πότε ἐν' άσημένιο, πότε ἕνα χρυσὸ νόμισμα τοῦ ἔλειπε. Αὐτὸ τὸ χρυσάφι, γιά τὸ ὁποῖο τόσο σκληρὰ είχε δουλέψῃ ἦταν τὸ μοναδικὸ του πάθος σ' αὐτὸ τὸν κόσμο. "Επὶ πολὺ καιρὸ, ὁ γέρος άναζητοῦσε τὸν ἔνοχο, χωρίς νά μπορῇ νά τὸν ανακαλύψῃ, παρ' ὅλες τῖς παγίδες καί τῖς ἐνέδρες πού τοῦ ἔστηνε!

Κι' ἔπειτα ξαφνικά, μιά ἑβδομάδα πριν νά πέσῃ άρρώστος, ἡ τύχη τὸν θρόήσῃ καί τὸν ἔβαλε στόν ἴσιο δρόμο. Ὁ κλέφτης κρυβόταν μέσα στό σπίτι του, γύρω του... Ὁ κλέφτης ἢ ὁ κλέφτρα, ἦταν ἡ γυναίκα του, ἡ Βικτώρια, στὴν ὁποία θά μπορούσε νά τὰ συγχωρήσῃ ὅλα ἔκτός ἀπ' αὐτὸ.

"Ετσι ὁ Κλώντ θρῆκε ὅλο τὸν καιρὸ νά διαλέξῃ καί νά μελετήσῃ τὴν ἐκδίκησίν του...

"Αργά, ὑπομονετικά, ὑπουλα, κατασκεύαζε τὴν γυναίκα του κι' ἔτσι άνακάλυψε τὴν κρυψώνα όπου ἔκρυβε

τὰ κλοπιμαία της, χωρίς ἐκείνη νά ὑποψιαστῇ τίποτε. "Η κρυψώνα αὐτὴ θρισκόταν πίσω ἀπ' τὸ κεφάλι τοῦ κρεβάτιοῦ της σὲ μιά τρύπα τοῦ τοίχου πού τὴν σκέπαζε μιά λιθογραφία, ἡ ὁποία παρίστανε τὸν "Ιησοῦ Χριστὸ χαμογελαστὸ νά κρατᾷ στό δεξί του χέρι μιά καρδιά ματωμένη, γεμάτη άγκάθια καί φλόγες.

Τὴ μέρα πού ἔκανε αὐτὴ τὴν ανακάλυψι, από τὰ μάτια τοῦ μπάρμπα Κλώντ πέρασε μιά λαμπρὴ θριάμβου· είχε θρῆ τὴν ἐκδίκησίν του.

Καί, καθὼς τὴν ἀναλογιζόταν τώρα, ἕνα τελευταῖο χαμόγελο φώτισε τὴ ρυτιδωμένη του ὄψι.

Μά ὁ θόρυβος τοῦ άμαξιοῦ, ἔφτασε ἐκείνη τὴ στιγμή ὡς τ' αὐτιά του καί σὲ λίγο ὁ γιατρός μπῆκε μέσα μαζί με τὴν Βικτώρια.

"Η Βικτώρια δυνάμωσε τὴ φωτιά με τὸ φύσημά της κι' άναψε κατόπιν τὸ λυχνάρι, με τὸ ὁποῖο φώτισε τὸ κρεβάτι τοῦ άρρώστου.

— "Ε λοιπὸν, μπάρμπα Κλώντ, εἶπεν ὁ γιατρός άγγίζοντας τὸν στόν ὦμο, πὼς τὰ πάμε;

"Ενα γκρινιάρικο μурμουρητὸ τοῦ γέρου τοῦ άπάντησε.

Τότε, χωρίς νά χάνῃ τὸν καιρὸ του σὲ κουβέντες άσκοπες καί κουραστικές γιά τὸν άρρώστο, ὁ γιατρός τὸν ἐξέτασε προσεχτικά καί σιωπηλὰ, τοῦ κύτταξε τὸ σφυγμὸ του καί τὸν στηθοσκόπησε.

— "Εμπρός! εἶπε. Θά κάνουμε μιά άφαίμαξι. Κι' αὐτὸ θά σ' άνακουφίσῃ.

Κ' εἶπε στὴν Βικτώρια νά τοῦ φέρῃ ἕνα μαντήλι γιά ἐπίδεσμο, σπέρτο γιά νά πλύνῃ τὴν ἐπιδερμίδα κι' ἕνα πιάτο γιά τὸ αἷμα.

"Επειτα τῆς ψιθύρισε σιγά: — "Έπρεπε νά με φωνάξετε νωρίτερα. Εἶνε πειὰ πολὺ άργά. Μπορεῖ νά τὸν άνακουφίσω βέβαια με τὴν άφαίμαξι πού θά τοῦ κάνω, μὰ δέν ἔχω καμμία ἐλπίδα γιά νά τὸν σώσω.

"Ὅσο σιγά κι' ἂν μίλησε ὁ γιατρός, ὁ μπάρμπα Κλώντ τὸν άκούσε.

Μὰ δέν ταραχτηκε καθόλου. "Ήθερε πὼς ήταν χαμένος καί περιμένε μοιραία τὸ τέλος του.

"Ὅσο γιά τὴ Βικτώρια, αὐτὴ σήκωσε τοὺς ὤμους της καί σάλεψε τὸ χέρι της σὰν νάθελε νά πῇ: "Ὁ, τι θέλει ὁ Θεός!"

"Ὅταν τελείωσε τὴν άφαίμαξι, αφοῦ τοῦ ἔκανε μιά ἔνεσι καφεΐνης καί εἶπε στόν άρρώστο μερικά ἐνθαρρυντικά λόγια, ὁ γιατρός ὄγῃκε ἔξω.

"Η Βικτώρια τὸν συνάδεψε μ' ἕνα φανάρι ὡς τὸ άμάξι του κι' ἔτσι θρῆκε τὴν εὐκαιρία νά τῆς πῇ, ὅτι τὸ τέλος ήταν προσεχές καί ὅτι δέν ἔδινε στόν άντρα της ἐκκοιτεσσάων ὥρων ἄλλή άκόμα.

"Ὅταν ἡ Βικτώρια ξαναγύρισε, ὁ μπάρμπα Κλώντ ἔμεινε μιά στιγμή άκίνητος καί άφωνος, ἔπειτα ἔβγαλε ἕνα ὅσθιο ὅτενα μὲ, πού ἔκανε τὴ γυναίκα του, ἡ ὁποία κύτταξε τὴ φωτιά χωρίς νά σκέφτεται τίποτε, νά πλησιάσῃ καί νά σκύψῃ από πάνω του.

Δέν νοιώθεις τὸν ἑαυτὸ σου καλά, Κλώντ; τὸν ρώτησε.

— Ὅυτε καλύτερα εἶμαι, ὅυτε χειρότερα, τῆς άπάντησε. Θά ἔπρεπε νά πᾶς νά φέρῃς τὸν παπᾶ... Δέν ἔρεῖ κανένας τί γίνεται...

Τὸν παπᾶ... Μὰ αὐτὴ τὴν ὥρα τὸ

σκοτάδι έξω ήταν θαύ... "Επειτα ποιός θα φρόντιζε για τις αγελάδες;... Είχε καιρό να τελειώσει πρώτα τη δουλειά της κι' έπειτα να πάη να φέρη τόν παπᾶ...

***

"Ο Κλώντ δεν είπε τίποτε... "Εξ άλλου ένοιωσε τόν έαυτό του λιγώτερο άσχημα. Μά ήθελε να έπωφεληθῇ αὐτῆς τῆς ά-νάπαυλας τῆς άρρώστειας του γιά να πραγματοποιήσῃ τῷ σχέδιό του.

"Επειτα από λίγη ώρα, όταν ἡ Βικτώρια τελείωσε τῇ δουλειά της έξω, ὁ μπάρμπα Κλώντ άρχισε να στενάξῃ σάν να πονούσε καί να λῆη παραπονιάρικα:

— "Ωιμέ!... "Ωιμέ!... Δεν εἶμαι καλά... Δεν εἶμαι καλά. Καί θά π ε θ ά ν ω χωρίς τῇ συγχώρησι τοῦ παπᾶ...

"Ἡ Βικτώρια δέν δίστασε πειά...

"Αναψε τὸ φανάρι κι' έτοιμάστηκε να θῃ ἑξω.

Τῇ στιγμῇ πού άνοιγε τὴν πόρτα, ὁ μπάρμπα Κλώντ τῆς φώναξε:

— Δεν εἶν' ανάγκη να φέρῃς καί συμβολαιογράφο. Δεν ἔχω άλλο κληρονόμο από σένα. "Εξ άλλου δέν ἔχω σχεδόν τίποτε να σοῦ αφήσω...

"Ἡ Βικτώρια δέν άπάντησε, σκέφτηκε τόν κρυμμένο θησαυρό της καί ὤγκη ἔξω.

"Αργά, μέ χίλιες προφυλάξεις, ὅσο άκούγε τὸ θόρυβο τῶν τσοκάρων της ν' άπομακρύνεται άπάνω στό χῶμα πού τὸ εἶχαν σκληράνει ἡ πρώτες παγωνιές, ὁ Κλώντ άνασηκώθηκε στό κρεβάτι του. "Επειτα, μὴν άκούγοντας πειά τίποτε, κατέθηκε σιγά-σιγά από τὸ κρεβάτι...

Κλονιζόμενος, λαχανιασμένος, στήριζόμενος σέ μιά καρέκλα πού τὴν χρησιμοποιοῦσε γιά μπαστούνι, διέσχισε τὸ δωμάτιο κι' ἔφτασε κοντά στό κρεβάτι τῆς γυναίκας του.

"Εκεῖ στήριξε τὴν καρέκλα καί, σταματώντας πολλές φορές γιά να παρηάνασα, σκαρφάωσε σ' αὐτὴν κι' ἔφτασε στό κάδρο, ὅπου ὁ Χριστός χαμογελώντας μέ τὰ καλοχτενισμένα μαλλιά του καί γένεια του εἰμοιάζε περισσότερο μέ μοντέρνο ταχυδακτυλουργό παρά μέ μάρτυρα θεῖο.

"Αφοῦ σταυροκοπήθηκε σάν νάθελε να ζήτηση συγγνώμην γι' αὐτὸ πού θά ἔκανε, παραμέρισε τὴν εἰκόνα, άρπαξε τὸ μαντῆλι πού ἔκλεινε τὸν θησαυρό τῆς Βικτωρίας, ξανάβαλε τὸ Χριστὸ στη θέσι του καί, θιαζόμενος ὅσο μπορούσε περισσότερο, ξαναγύρισε πρὸς τὸ κρεβάτι του.

Μά στὴ μέση τῆς κάμαρης ἔπεσε γονατιστός. "Ἡ δύναμεις του εἶχαν πειά εξαντληθῇ.

Σπρώχνοντας τὴν καρέκλα μπροστά του, κατάρθισε να συρθῇ ὡς τὸ κρεβάτι του...

"Ἦταν μαρτύριο ἀληθινὸ τὸ σύρσιμό του αὐτό...

"Ἡ δύσπνεια τὸν εἶχε ξαναπιάσει καί χρειάστηκε ἕνα ὀλόκληρο τέταρτο τῆς ώρας γιά να χωθῇ μέσα στό σεντόνια του.

"Ἡ καρδιά του χτυποῦσε δυνατά, πολὺ δυνατά, τόσο πού χρειάστηκε ἕν' άλλο τέταρτο γιά να συνέλθῃ κάπως καί να μωρέσῃ ν' άνασηκωθῇ λιγάκι γιά να κἀνῇ τὴν τελευταίη πράξι τῆς ζωῆς του...

Τότε στό φῶς τοῦ λυχναριοῦ άνοιξε τὸ μαντῆλι μέ τὸν θησαυρό τῆς γυναίκας του κι' άρχισε να τὸν μετράῃ σιγά-σιγά, ἔνῴ τὸ πρόσωπό του εἶχε πάρει μιά σαρκαστική ἑκφρασι...

Θά πραγματοποιήσῃς ἐπιτέλους τὴν ἐκδίκησί σου...

Μέτρησε ἔτσι ἑκατὸ λουδοθίκια!...

"Ἡ ἀθεόφοβῃ... Τὸν εἶχε γδῦσει, τὸν εἶχε ληστέψει!...

Κατόπιν, γελώντας σιωπηλά καί κα-ταχθόνια, τὰ κατάνις ἑνᾶ-ἑνα...

Ναί, τὰ κατάνις ἑνᾶ-ἑνα, ὑπομονετικά, κανονικά, σάν να κατάνις καρ-μέλλες...

"Όταν καί τὸ τελευταῖο λουδοθίκιο ἐξαφανίστηκε μέσα στό στομάχι του, ὁ μπάρμπα Κλώντ ἔχωσε τὸ μαντῆλι κάτω από τὸ στρώμα του κι' ἐξαντλημένος πειά, σωριάστηκε στό κρεβάτι

ΜΙΛΟΥΝ ΟΙ ΣΟΦΟΙ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΕΣ

Μὴ μιλάτε πολὺ γιά εὐτυχία σ' ἕναν πού εἶνε δυστυχῆς. Εἶνε τὸ μεγαλύτερο κακὸ πού μπορείτε να τοῦ κάνετε.

Λαρμεναί

Στὴν πίστι, στὴν ἀρετὴ καί στὴν ἀγάπη θασίζεται ὅλη ἡ ἠθικὴ τοῦ κόσμου.

Ρενάν

"Αν πρόκειται να παντρευτῆς, παντρεύου χωρίς καί μ-κρός, γιά νάχῃς ἔτσι τὸν καιρὸ να μετανοήσης...

Μάρκ Τουαίν

"Ἡ εὐτυχία εἶνε δύσκολο πρᾶγμα, γιὰτὶ μέσα μας δέν εἶνε εὐκολο να τὴν θρούμε, εἶνε δὲ ἀδύνατο να τὴν θρούμε άλλου.

Κα Στάελ

Μιά γυναίκα άσχημὴ πού θέλει αὐ-νεὶ καί καλά γι' ἀρεσῇ, μοιάζει μέ τὸν ζητιάνο ἐκεῖνον πού μᾶς ζητεῖ δια τῆς θίας τὴν ἐλεημοσύνη μας.

Σαρφέρ

"Ἡ ἀγάπη φέρνει γαλήνη σὲ ὅλα τὰ τρελλὰ πάθη τῶν ἀνθρώπων. Εἶνε ὁ οἰκτάτωρ ἐκεῖνος κάτω ἀπ' τὸν ὅποιον υποτάσσεται κάθε ἄλλη δύναμις.

Σύλλερ

"Ο Θεὸς δέν ἔδωσε γένεια σὲς γο-ναίκες, γιὰτὶ θά ἦταν δύσκολο να σπ-πῆσουν τὴν ὥρα πού θά ξυρίζονταν...

Μάρκ Τουαίν

"Ο καλύτερος φίλος εἶνε ἐκεῖνος πού δέν γνωρίζετε ἄκουα.

Μπαλζαν

Τὰ ωραιότερα μάτια εἶνε τὰ μάτια πού ἀγαποῦνε.

Τὸ κακὸ πού ἔκανε μιά γυναίκα σ' ἕναν ἄντρα, μόνο μιά γυναίκα πού μπόρεῖ να τὸν κἀνῇ να τὸ ξεχάσῃ.

Δυσπιστεῖτε πρὸς τὴν γυναίκα πού μιλάει γιά τὸν ἑαυτὸ τῆς, ἔστω καί όταν τὸν κατηγορεῖ.

"Ο ἄνθρωπος κατὰ θάθος εἶνε πάντα μόνος. "Όσο κι' ἂν ἀγαπᾶ κανεῖς, ὅσο κι' ἂν τὸν ἀγαποῦν, κρύβει μέσα στὴν ψυχὴ του θαθεῖες ἐρημιές πού δέν μπόρεῖ ἡ ἀγάπη νὰ τὴν γεμίσει.

"Ἡ γυναίκα εἶνε τὸ ωραιότερο ἐλάττωμά τῆς φύσεως.

Μιλτόν

"Ἡ γυναίκα εἶνε τὸ ὄργανο τοῦ Διαβόλου.

Άγιος Βερνάρδος

Πρέπει να φοβάται κανεῖς τὸν ἔρωτα τῆς γυναίκας π-ρισσότερο από τὸ μῖσος τοῦ ἀνδρός.

Σωκράτης

τοῦ...

Εἶχε ἐκδίκηθῃ...

"Όταν σὲ λίγο ὁ παπᾶς ἔστειλε μὲ ζῦ μέ τὴν Βικτώρια τὸν θῆσαν σὲ σθῆθο.

Μά, καθὼς ἡ καρδιά του χτυποῦσε ἀκόμα, ὁ παπᾶς τοῦ ἔδωσε τὴν τελευταία μετάδοσι καί τὴν ἐξ ὕψους συ-γνώμην...

Κι' ἐκεῖνος χαμογελοῦσε ἱκανοποιημένος μέσ' στὴν ἀναισθησία του.

ΕΝΤΙΜΟΝ ΣΗ

Άνοιξε τὸ μαντῆλι κι' άρχισε να μετρεῖ.

ΕΝΑΣ ΔΗΜΟΦΙΛΗΣ ΑΣΤΕΡΑΣ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Ο «ΜΠΟΥΜΠΟΥΛ» ΚΑΙ Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ

(Μιά ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρουσα συνέντευξι με τὸν Ζώρζ Μιλτόν.

Ο Ζώρζ Μιλτόν, ἡ μάλλον ὁ πασίγνωστος «Μπουμπουλό», προερχόμενος από τὴν Σταμπούλ μᾶς ἐπεσκέφθη ἐδῶ καί λίγες μέρες, ἐκτελών ἕνα τουριστικό καί ὀλίγον διαφημιστικό ταξίδι. Αὐτὸ τὸ ταξίδι τοῦ άρχισε στῆς 2 Ὀκτωβρίου από τὸ Παρίσι, ἐσυνεχίσθη στό Ἀλγέρι, τὸ Ὁράν, τὸ Ραμπάν, τὸ Μεκές, τὴν Καζαμπλάνκα καί τό... Βουκουρεστί, ἔπειτα μέσφ Κωσταντίας στὴ Κωνσταντινούπολι καί τέλος ὁ Μιλτόν ἦρθε στὴν Ἀθήνα κατευθυνόμενος στὴν Ἀλεξάνδρεια, τὸ Κάιρο καί τό... Παρίσι. "Εταῖ ὁ Ζώρζ Μιλτόν, ὅπως σ' ὅλα τὰ ἔργα του, ἀνασπάσσε τὸ κοινὸ του, τὸ ὅποιο πρῖν να τὸν ἴδῃ καλὰ-καλὰ τὸν ἔκανε, ἔτσι ἀκριβῶς ὅπως χάνει ἕναν διάσημο τζαμπατζῆ, ἕνα ἐνοχλητικὸ γκαρσόνι. Στὴν πρωτεύουσα όμως ὁ «Μπουμπουλό» ἦρθε σάν ἕνα πραγματικὸ ἄστρο. "Εκανε τὴν ἐμφάνισί του στὴ νυχτερινῇ ζωῇ της καί με τῆς πρώτες ἀκτίνες τοῦ ἡλίου τὸ ἔσκασε «ἀ λὰ γαλλικά» πρῖν ἀκόμη ἐξακριβώσουν οἱ θαυμασταὶ καί ἡ θαυμαστῆς του ἂν ἦταν ἀληθινὴ ἡ εἰ-δῆσις τῆς ἀξίεώς του. Κι' αὐτὸ, μὰ τὴν ἀλήθεια, τὸ κυνηγητὸ ἦταν ἡ καλύτερη ρεκλάμα του. Ἀλλῶστε ὁ Ζώρζ Μιλτόν κυνηγᾷ, ὅπως μᾶς ἐξηγήσε, τὴν τελευταία ταῖνια του, τὸ ἔργο «Ζεράμ Περῶ» καί ἀγωνίζεται να προλάβῃ τῆς πρεμιέρες του. "Εχει ἀποφασίσει να τὸν θαυμάσουν καί στὴν πραγματικότητι οἱ φίλοι του καί ἐφαρμάζει ἕνα περίφημο «σκέτς», σὲ ὅποιο συζητᾷ, διαφωνεῖ, μαλῶνει με τὸν ἀδύρβωτο «Μπουμπουλό» ὁ ὁποῖος ἐμφανίζεται στὴν ὁδόν. Τέλος δὲ ὁ Ζώρζ Μιλτόν ἀρτῆρει τὸ μέρος του καί συναγωνίζεται ἐπαξίως τὸν «Μπουμπουλό» τὸν κινηματογράφου.

Κι' ἀλήθεια, ὁ «Βασιληᾶς τῶν τζαμπατζῆδων», ὁ «κόμης Ὀμπλιγκαντό», ὁ περίφημος «Ἀδάμ» τοῦ ἔργου «Γυμνὸς σάν τὸ σκυλῆκι», ὁ ἥρωας τοῦ «Φιλήστε με» καί ὁ δαιμόνιος «Μπουμπουλό γκάγκστερ» εἶνε καί στὴν πραγματικότητι ἔτσι ἀκριβῶς ὁ πᾶς στὴν ὁδόν: εὐθυμος, εὐχάριστος, κανεῖ διαρκῶς γκριμάτσες πού προκαλοῦν ἀκράτητα γέλια καί σὰς δίδει τὴν ἐντύπωσι δτι συζητᾷ με τὸν «Μπουμπουλό». Σ' αὐτὸ τὸν βοηθαῖ φυσικά ἡ σωματικὴ διάπλασίς του, ἡ ἑκφρασίς τοῦ προσώπου του καί ἡ... παρισινή φινέσσα του. Ὡστόσο σεβόμενος τὸν ἑαυτὸ του καί τὴν φήμη του, εἶνε ντυμένος με μεγάλη κομψότητα, πράγμα όμως πού δέν τὸν ἐμποδίζει καθόλου να σὰς θυμῇ κάθε τόσο τὸν «κόμης Ὀμπλιγκαντό» καί τὸν ἐξαιρετο κι' αἰσιόδοξο πᾶρ Ἀδάμ.

Στῆς 8.30 μ.μ. τῆς ἡμέρας τῆς ἀξίεώς του, ἔσπερ' από ἕνα κυνηγητὸ στο λιμάνι τοῦ Πειραιῶς, μιά πολεορκία στό... ὕγειο νομιο τοῦ λιμεναρχείου γιά τὴν δημοσιογραφικὴ συνέντευξι καί μιά βόλτα σ' ἀξιοθέατα τῶν Ἀθηνῶν, κατηρρώσαμε τέλος να ξεμωαγάσουμε στό μπάρ τῆς «Μεγάλης Βρετανίας» τὸν Ζώρζ Μιλτόν. Ὁ Μιλτόν ἐκεῖ πέρα ἔπινε ἡσυχῶς τὸ οὔσκου του, συζητοῦσε με τὸν κινηματογραφικὸ διευθυντὴ του καί τὸν διευ-

"Ο «Μπουμπουλό»

θυντὴ τοῦ «Ἀμπασσαντέρ» κι' ἔκλεινε κοροϊδευτικά τὸ μᾶτι πρὸς ὅλες τῆς ὡμορφες κυρίες πού τοῦ χαμογελοῦσαν καί τὸν ἐθαύμαζαν από μακρὰ.

"Ἡ ἐμφάνισίς μας τὸν κάνει να παρατηρήσῃ ἀστείευόμενος:

— Σάν ἀστυφύλακες με κυνηγᾷτε!...

"Ὡστόσο μᾶς κάνει θέσι να καθήσουμε δίπλα του, ἐπιμένει να μᾶς προσφέρῃ ἕνα οὔσκου καί τέλος μᾶς δηλώνει δτι εἶνε πρόθυμος ν' ἀπαντήσῃ σ' ὅλες τῆς ἐρωτήσεις μας.

— Τὸ πραγματικὸ ὄνομά σας, κ. «Μπουμπουλό»;

— «Μπουμπουλό», σκέτο «Μπουμπουλό», μᾶς διορθώνει. «Μπουμπουλό» ὁ ἀγαπημένος τῶν γυναικῶν!

Καί σπεύδει να συνοδεύσῃ αὐτὴ τὴν παρητήρησί του με μιά γκριμάτσα.

— Ἐστω λοιπόν, «Μπουμπουλό». Τὸ πραγματικὸ ὄνομά σας, τοῦ λέμε, εἶνε Ζώρζ Μισῶ. Γεννηθήκατε στὴ Μασσαλία. Ὁ πατέρας σας ἦταν ἕνα ἐπιχειρηματίας πού ἔφαγε ὅλα τὰ λεφτὰ του στῆς ἱπποδρομίες. "Εσείς γιά ἐκδίκησι πήρατε τ' ὄνομα ἐνός Ἀγγλου τζόκευ, τοῦ Μιλτόν, πού θαυμάζατε καί τὸ κάματε ἐπώνυμό σας. "Ετσι ὀνομασθήκατε Ζώρζ Μιλτόν. Ἀρχίσατε τὴν καλλιτεχνικὴ καριέρα σας από τὰ εὔθυμα νυκτερινὰ κέντρα τῆς Μονμάρτρης. Τὸ 1925 ἐντεμπουτάρατε με τὴν ὀπερέττα «Στόμα με στόμα», στό θέατρο «Μπατακλάν». Τὴν ἴδια ἐποχὴ ἐπίσης ἐπαίξατε με τὸν Μωρίς Σεβαλιέ στὸν κινηματογράφου καί τέλος ἐσημειώσατε τὸν πρώτο θρίαμβό σας σὲ «Βασιληᾶ τῶν τζαμπατζῆδων». Εἰσαστε ἀκόμη ἕνας περίφημος «ντιζέρ» τῶν «μπᾶλ μιζέτ», ἀλλὰ καί τῶν ἀριστοκρατικῶν κέντρων κι' ἀγαπᾷτε τὸ θέατρο ὅσο καί τὸν κινηματογράφου. Ὁ κόσμος σὰς ἀγαπᾷ γιὰτὶ γελᾷτε καί γιὰτὶ τὸν κάνετε να γελᾷ καί εἶνε γνωστὸ δτι τὸ μυστικὸ τῆς ἐπιτυχίας σας εἶνε ἀκριβῶς αὐτὴ ἡ εὐθυμία πού σὰς διακρίνει.

"Ο Ζώρζ Μιλτόν χαμογελάει.

— Ξερετε τόσο καλά τὴν ἱστορία μου, μᾶς λέγει, ὥστε, μὰ τὴν ἀλήθεια, ἐγὼ δέν ἔχω να προσθέσω τίποτε ἄλλο.

— Κι' ὅμως θά θέλαμε να σὰς κάνουμε μιά ἀδιάρκητῃ ἐρώτησι: Ποιες γυναῖκες ἀρέσουν σὲ σας καί σὲ ποιες γυναῖκες ἀρέσετε;

— Χμ! Αὐτὸ εἶνε μιά πολὺ μεγάλη ἱστορία!... Τὰ καιρὰ πού ἤμουν ὁ Ζώρζ Μισῶ ἄρεσα μόνο στῆς πολήτριες τῶν καταστημάτων, στῆς μυτινέττες καί στῆς χοντρές νοικοκυράδες, γιὰτὶ τῆς ἔκανα να γελοῦν με τῆς γκριμάτσες μου καί τῆς ἀστειότητές μου. Καμιά φαστῶς δέν ἔπαιρνε στό σῶμαρά κα λόγια μου. Ἀλλῶστε κι' ἐγὼ ἐκεῖνη τὴν ἐποχὴ τῆς περιφορῶσας κατὰ βάθος. Ὡνετεῦ-μουν τῆς ὡμορφες καί καλοντυμένες κυρίες με τὰ πολυτελῆ αὐτοκίνητα...

"Όταν ἔγινε Ζώρζ Μιλτόν κι' άρχισα να σημειῶνῶ ἐπιτυχία στὰ νυκτερινὰ κέντρα τῆς Μονμάρτρης, ἀπέκτησα πολλές φίλες στὸν κόσμο τῶν καλλιτεχνῶν. Κατάφερα μάλιστα να ἔχω καί μιά κυρία μ' αὐτοκίνητο. Μὰ ἐγὼ πάλι κύτταξα πῶς πά-νω. Αὐτὸ ἔκανε συχνὰ τῆς

Tout va bien
"Bouqueto"
tres amicalement
par Milto

"Ενα αὐτόγραφο τοῦ «Μπουμπουλό» γιά τὸ «Μπουκέτο»:
«Στὸ περιοδικὸ «Μπουκέτο», πολὺ φιλικὰ,
Ζώρζ Μιλτόν»

φίλες μου να παρατηρούν ότι αφού κύτταξα διαρκώς τον ουρανό μία μέρα θα... έσπαγα τα μούτρα μου!... Κι' αυτό συνέβη όταν ο Ζώρζ Μιλτόν έγινε «Μπουμπουλά» κι' αγαπήθηκε απ' όλο τον κόσμο.

— Παντρευτήκατε;

— Ναι, μα απογοητευθήκα κι' άλλας, γιατί διελύθη το καλύτερο όνειρό μου! «Όλος αυτός ο κόσμος που ώγειρευόμουν, ήταν μία... σαπουνόφουσα! Κι' αυτό το άξεσαστο μάθημα μ' έκανε να γυρίσω πάλι στις λαϊκές συνοικίες του Παρισιού και ν' αγαπήσω τις πωλητρίες των καταστημάτων, τους «σανσониέ» των δρομών, τις νοικοκυράδες που άπλωναν τη μπουγάδα τους στα παράθυρα του διαμερίσματος τους, όλο το εργαζόμενο Παρίσι που ζυπνίζει με την άντολη του ήλιου και παλεύει για να κερδίση τίμια το ψωμί του. Από αυτόν τον κόσμο πήρα τα τραγουδάκια μου, τις σκληρές των περισσότερων έργων μου, τον... φόβο των άστυφάκων, των γκαρσονιών των άριστοκρατικών ξενοδοχείων, των φορατζήδων και τα «κόλπα» μου. Έτσι έφτιαξα τον τύπο του «Μπουμπουλά».

— Ποιές γυναικείς λοιπόν σάς άρέσουν;

— Η σιστευματικές γυναίκες είνε η αδυναμία μου. Μ' άρέσουν ακόμη όλες ή έξυπνες γυναίκες κ' ή ξανθές κ' ή μελαχροινές. Στον έρωτα άλλωστε τα χρώματα δεν παίζουν κανένα ρόλο. Έπειτα καμιά φορά αγαίνεις και γελασμένος! Αγαπās μία ξανθή γυναίκα και ξαφνικά ανακαλύπτεις ότι είνε μελαχροινή! Δεν πρέπει λοιπόν να κυττάς κανείς το χρώμα των μαλλιών. Αυτό είνε ζήτημα μόδας...

— Σ' αυτό το ταξίδι σας στην Αφρική, στη Ρουμανία, στην Τουρκία και στην Ελλάδα, ποιές γυναίκες σάς άρεσαν καλύτερα;

— Θέλετε ν' αρχίσουμε από την Ελλάδα; Άν κρίνω από αυτήν την κυρία ή οποία έρρισκεται απέναντι μας, ή Έλληνίδες είνε πολύ έκφραστικές, έχουν όμορφη σιλουέττα και σέ κυττούν μ' ένα βλέμμα... που σου φεύγει το καπέλλο! Στην Τουρκία ή γυναίκες επίσης είνε θερμοί και παθητικοί τυποί, μόνο που είνε λιγάκι θερμμένες και μοιάζουν με τα ούρι του Ιαλαδείσου. Στο Αλγέρι ή γυναίκες των Βεδουϊνών μ' άρεσαν πολύ. Έχουν γερά και πλαστικά σώματα και την μεγαλοπρέπεια του ζαρκαδιού. Στο Μεκές δεν κατάφερα να γνωρίσω καμμία, γιατί μου τις είχαν πάρει οι στρατιώτες της Λεγεώνας των Ξένων. Όσο για την Ιαζαμπλάνκα, εκεί έχουν μαζευθή, πρό πάντων στο Μπουσμπιρ, όλοι οι θηλυκοί σατανάδες. Καθε γυναίκα είνε κι' ένας πειρασμός και κάθε γυναίκα έχει ένα Θεό: τον έρωτα. Όσο για τις γυναίκες του Βουκουρεστίου, είνε γλυκές κι' έχουν μία νοικοκυράστικη όμορφιά. Η μόνης που ταίριαζουν λίγο με τις παριζιάνες είνε ή Έλληνίδες. Έχουν την ίδια φινέτσα στο ντύσιμό τους και στην εμφάνισή τους.

Δεν έχουμε καμμία αντίρρηση. Παρακαλούμε τον Ζώρζ Μιλτόν να μάς δώση ένα αυτόγραφο για το «Μπουκέτο» και μία φωτογραφία με την υπογραφή του και κλείνουμε την συνέντευξή μας με μία ερώτηση:

— Θά μάς έρθετε πάλι στην Ελλάδα;

— Ναι κατά τις 21 Νοεμβρίου. Θά μείνω δυό μέρες και κατόπιν θά πάω στο Παρίσι. Έχω κλείσει συμβόλαιο για να εμφανισθώ σε μία μεγάλη επιθεώρηση στο θέατρο «Α. Β. C.».

Του εύχομεθα λοιπόν καλή αντίδραση και τόν αφήνουμε να πηλ το τρίτο ούσκι του και να κανονίση με τους συνοδούς του που θά περνούσε το θράδυ του και τί ώρα θά υπέγραφε αυτόγραφα στο νυχτερινό κέντρο «Αμπασαντέρ».

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ

ΤΙ ΒΡΗΚΕ

Ο Βιλλύ, ο περιφημος παρισινός ευθυμογράφος και περιφημότερος γλεντζές, καθόταν μία μέρα στη θεράντα ενός άριστοκρατικού ξενοδοχείου και ξεφύλλιζε ανόρεχτα και τεμπέλικα το σωρό τις εφημερίδες που ήταν άπλωμένες μπροστά του, σ' ένα τραπέζακι.

— Βρήκατε τίποτα νέο σ' άλλες αυτές τις εφημερίδες; τόν ρώτησε ένας φίλος του που περνούσε εκείνη τη στιγμή από εκεί.

— Ναι, το άποκρίθηκε ο Βιλλύ.

— Τι πράγμα;

— Την ήμερομηνία!...

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΑΝΤΙΠΑΘΕΙΕΣ

Η αντίπαθεια του Έρρικου Ζου προς τις γάτες, ο δούξ ντ' Έπερνύ και τα σκυλιά. Η ναυτία του στρατάρχου και τα γουρουνια. Τα ψάρια και ο Έρασμος. Η Μαρία των Μεδίκων και τα τριαντάφυλλα. Ένας τσάρος που λιποθυμούσε μόλις έβλεπε γυναίκες, κτλ.

Πολλά ιστορικά πρόσωπα έτρεφαν διάφορες παράξενες ή μάλλον παθολογικές αντιπάθειες προς όρισμένα πράγματα ή ζώα. Ο Έρρικος ο Ζος, π. χ., αντιπαθούσε υπερβολικά τις γάτες: τού ήταν αδύνατο να μείνη μόνος μέσα σ' ένα δωμάτιο μαζί με μία γάτα. Την ίδια παθολογική αντίπαθεια προς τις γάτες έτρεφε και ο στρατάρχης δούξ του Σύμπουργ. Ο καρδινάλιος της Λωραίνης, ές άλλου, αναφέρει ότι εγγνώρισε κάποτε έναν ευγενή ο οποίος έτρεφε τέτοιαν αποστροφή προς τις γάτες, ώστε όταν τις άκουγε να νιαουρίζουν, έστω και από μακριά, έπάθαινε... αλλοπραγία της μύτης!

Ο δούξ του Έπερνύ πάλιν δεν μπορούσε να υποφέρει τα σκυλιά. Μόλις άντικρυζε ένα σκυλί, λιποθυμούσε άμέσως.

Ο στρατάρχης ντ' Άλμπρεντ αντιπαθούσε τρομερά το γουρουνόπουλο. Άν τύχαινε, σέ κανένα γεύμα να του σερβίρουν χοιρινό κρέας τού έπιανε ναυτία πριν ακόμη τ' δοκιμάση...

Ο βασιλεύς της Πολωνίας Βλαδίσλαους ήταν γενναιοτάτος. Καταλαμβάνετο, έν τούτοις, από μεγάλη ταραχή κι' έτρεπετο σε φυγή μόλις άντικρυζε ένα μήλο!

Ο περιφημος αστρονόμος Τυχό-Μπραχέ, μπορούσε ν' αντιμετώπιση με ψυχραιμία και τον μεγαλύτερο κίνδυνο. Μόλις όμως άντικρυζε έναν λαγό... λιποθυμούσε!

Ο φιλόσοφος Έρασμος δεν μπορούσε να άντικρύση τα ψάρια. Η μυρωδιά τους και μόνο του έφερνε πυρετό.

Ο Μπόυλ πάλι καταλαμβάνετο από σπασμούς μόλις άκουε τόν ήχο που κάνει το νερό τρέχοντας από τη θρύση.

Η Μαρία των Μεδίκων αντιπαθούσε τρομερά τα τριαντάφυλλα. Δεν μπορούσε να τά δη ούτε ζωγραφιστά.

Ο σοφός θεολόγος Ιωάννης Πέχμαν έτρεφε έξαιρετική αντίπαθεια από μικρός στό... σκουπισμα. Μόλις άκουε τον έλαφρό θόρυβο της σκούπας επάνω στο πάτωμα, κυριεύεταν από μία παράξενη άνησυχία, ή άναπνή του κοστού και έχανε τις αισθήσεις του.

Ο Άμθρόσιος Παρέ αναφέρει ότι κάποιον εύφηλο πρωσωπο» της εποχής του, μόλις άντικρυζε λακέρδα στο τραπέζι, λιποθυμούσε. Ο δικαστής ντε Λάγκρ αναφέρει ότι εγγνώρισε έναν γενναιοτάτο άξιωματικό, ο οποίος έν που τούς έτρέπετο εις φυγήν στο άντίκρουσμα ενός ποικιού!

«...Ένα έθνος είνε πραγματικά άνεξάρτητο, όταν είνε εις θέσιν μόνο του να κατακτά την άνεξαρτησίαν του, όπως στας 26 Οκτωβρίου 1912, και ένας λαός είνε πραγματικά έλευθερος, όταν είνε εις θέσιν να ανακτά μόνος του την έλευθερίαν του με τας δυνάμεις του, όπως εις τας 4 Αύγουστου 1936».

Ο τσάρος Ιωάννης ο Β' μόλις άντικρυζε γυναίκα... λιποθυμούσε! Ναι, δεν είχε ίσως άδικο...

Ο φιλόσοφος Χρυσίππος άποσπερσεν τόσο τις ύποκρίσεις, ώστε όταν τόν χαιρετούσαν οι άνθρωποι... έτρεφε άναίσθητος...

Ο Δόν Ζουάν Ρόλ, τέλος, ίππότης της Άλκαντάρας, αντιπαθούσε τόσο πολύ τά μάλλινα όφθαλμα, ώστε όταν φτανε ν' άκούση την λέξη «μάλλινο» να πέση λιπόθυμος!

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

(Από τόν λόγον του εις το συλλαλητήριον της Θεσσαλονίκης της 25ης Οκτωβρίου).

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ

Του ΠΑΥΛΟΥ ΝΤ' ΑΙΚΡΕΜΟΝ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Από τα βάθη της μήμηης της ξύπνησε κάποια ανάμνησις, ξανάβλεπε τόν γυιό της, τόν Όλιβιέ που πέθανε στην άγκαλιά της και ξανάκουγε τα τελευταία λόγια του νέου : «Ω ! Ναδίνα... συγγνώμην !... Σέ αγαπούσα τόσο πολύ. Αλλά σέ αγαπούσα πάντοτε στό πρόσωπο της άλλης, της καταραμένης... Ναι, της άλλης που ήταν τόσο όμοια με σένα...»

Μέσα στη φριχτή κατάπληξι που είχε προκαλέσει στό μυαλό της ο ξαφνικός θάνατος του μοναδικού παιδιού της, ή Παυλίνα δεν είχε προσέξει στά φοβερά αυτά λόγια τά οποία ώστόσο έπρεπε να είνε μία άποκαλύψις γι' αυτή.

Και νά τώρα, μετά είκοσιπέντε ολόκληρα χρόνια τά λόγια αυτά ξαναγύρισαν στό μυαλό της.

Όστε λοιπόν είχε δίκαιο ή Φράγκα και ύπήρχε πραγματικά στόν κόσμο ένα πλάσμα έντελώς όμοιο με την άληθινή Ναδίνα ντε Σάντα-Κρουζ, ένα πλάσμα καταραμένο που είχε κλέψει από τη Φράγκα τη μητέρα της και από την Παυλίνα τόν γυιό της ;...

Και τη γυναίκα αυτή ή Παυλίνα την είχε κρατήσει μέσα στην άγκαλιά της, ξεγελασμένη από τις ψευτιές της και τις υποκρίσεις της.

Και όταν ή Φράγκα της φώναξε : «Όχι, δεν είνε ή Μαρία ! ή Παυλίνα της άπαντούσε : «Απατάσαι !»

Τι τρομερή ιεροσυλία !... Την είχε φιλήσει και είχε φιλήσει απ' αυτήν !...

Η συγκίνησι της δυστυχισμένης θαρώνης, ή οποία, συνήθως συγκρατούσε μέσα της όλες τις έντυπώσεις της, στάθηκε άνώτερη τών δυνάμεών της και σωριάστηκε κάτω λιπόθυμη.

Η Φράγκα συλλογίστηκε ότι κανένας ξένος, ούτε αυτός ο Ντεσάν δεν έπρεπε να μάθη την άφορμή που είχε προκαλέσει τη λιποθυμία της νουνάς της. Ήταν ένδεχόμενο ή Παυλίνα τη στιγμή που θά συνερχόταν να προφέρη μερικές λέξεις, ίκανές να τόν διαφωτίσουν.

Κύτταζε λοιπόν ή νέα πώς να συνεφέρη μόνη της τη θαράνη χωρίς να ζητήσει την συνδρομή κανενός...

Σ' ένα τραπέζι ύπήρχε ένα ποτήρι γεμάτο νερό. Κατάφερε μ' αυτό τό πρόσωπο και τούς κροτάφους της θαρώνης Γιάκομπσεν και, σιγά-σιγά, έκλεινη άρχισε να συνέρχειται.

Όταν άνοιξε τά μάτια της, θλέποντάς τη Φράγκα σκυμμένη από πάνω της, την άγκαλίασε τρυφερά και φώναξε : «Ή Φράγκα, καλή μου Φράγκα! Μη μου λές ότι αυτό που προθέλεις είν' άληθινό. Αφής με σιγά-σιγά να συνηθίσω σ' αυτή την ιδέα, γιατί άλλωιώς θά πέσω νεκρή από τη λήψη μου...»

Η Φράγκα τη φιλούσε σιωπηλή.

Η Παυλίνα κυριεύθηκε τότε από λυγμούς.

Έπειτα όμως από μερικές στιγμές ήταν πειά άρκετα κυρία του έαυτού της.

—Θά σοφ φαίνωμαι γυναίκα χωρίς θέληση, χωρίς γενναιοότητα, είπε. Νά ήξερες όμως πόσο μία μητέρα κλαίει τό μοναδικό παιδί της !...

— Ναι, ναι, τό καταλαβαίνω, άπάντησε άργά είνε. Τώρα όμως που ίσως άποκτήσης τη βεβαιότητα ότι θά πραγματοποιηθή ο μεγαλύτερος και ο μοναδικός σου πόθος, δεν σοφ επιτρέπεται να παραμελής την έκτέλεσι του καθήκοντός σου, ξεχνώντας τη συνθημένη σου γενναιοότητα. Είνε καιρός δράσεως τώρα.

Η θαράνη Γιάκομπσεν σκούπισε τά δάκρυά της.

—Έχεις δίκαιο, Φράγκα, είπε, έχεις δίκαιο. Στην ήλικία μου έλέπεις, έξασθνεϊ ο χαρακτήρ, όπως τό μυαλό... Μη μέ κατηγορείς...

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

—Ω! δεν σέ κατηγορώ, νουνά μου. Πώς νά σέ κατηγορήσω έγώ που σέ αγαπώ τόσο... Σέ παρακαλώ μόνο να μην αφήνουμε να περνά ή καιρός μάταια και να μη χανόμαστε σε άνωφελείς θρήνους. Δεν πρόκειται τώρα να κλάψουμε για τό παρελθόν, μάς επιβάλλεται να ενεργήσουμε για τό μέλλον...

—Λοιπόν, μίλα... Λέγε μου τί πρέπει να κάνω... Θά σέ βοηθήσω με τυφλά μάτια, γιατί έγώ τώρα, Φράγκα, είμαι άνίκανη ν' άποφασίσω τίποτε...

—Άκου, ο κ. Ζερβάλ έχει την ιδέα ότι κάποιος από τούς τόσους γνωστούς που έχεις στην Κούθα ή στις Άντιλλες θά έξη άκούσει να γίνεται λόγος για τη Μαχά και θά είνε εις θέσιν να μάς πληροφορήση άν έξη ή όχι κόρη.

—Καλά, άποκρίθηκε ή Παυλίνα, θά φροντίσω γι' αυτό, αλλά πρέπει να μου δώσης προθεσμία ως αύριο τό πρωί, γιατί, όπως βλέπεις, άπόψε είμαι σε τέτοια κατάστασι, ώστε άν ήθελα να βιάσω τό μυαλό μου για όποιαδήποτε δουλειά, θά τρελλανόμουν...

—Ναι, ναι, νουνά μου, πρέπει να ξεκουρασθής... Α! γιατί να μη μπορώ άπόψε να μείνω κοντά στο κρεβάτι σου και να έπαγρυπνήσω στόν ύπνο σου;... Άλλά καθήκον έρρό με καλεί κοντά στην Τερέζα... Άν ή ύποψις μου είνε άληθινή, τί τρομερό κίνδυνο που διατρέχει ή αγαπημένη μου άδελφή !... Αυτό είνε τό δεύτερο πράγμα που είχα να σοφ πω και ή μεγάλη χάρις την όποια ο κ. Ζερβάλ μ' έβαλε να σοφ ζητήσω.

—Λέγε δ,τι θέλεις, κι' άν κουραστώ άκούγοντάς σε θά σοφ τό πώ...

—Άκου... Σέ Ικέτευσα και πρό όλίγων ήμερών να μέ βοηθήσης ν' απαγάγω την Τερέζα, γιατί ή παρουσία της κομψής κάτω απ' την ίδια στέγη με την άδελφή μου μου έμπνέει άνησυχίες τόσο τρομερές, ώστε μου έρχεται να τρελλαθώ. Σήμερα λοιπόν τό πρωί ή κόμησσα μου έβωσε να καταλάβω ότι θέλει να μέ χωρίση από την Τερέζα κι' ότι θ' αναλάβη αυτή την περιποίησί της, όπως έχει δικαίωμα σάν μητέρα της.

—Άλλ' αυτό δεν πρέπει να γίνει! φώναξε ή Παυλίνα, τρομερά άνησυχη.

—Και ξέρεις, είπε ή Φράγκα, πότε ή κόμησσα θά πραγματοποιήση τό σχέδιό της; Γιατί ο Θεός εύδόκησε να μου τό πη αυτό μόνη της ή καταραμένη αυτή γυναίκα... Αύριο... αύριο που φεύγει απ' τό Παρίσι ο δόκτωρ Ντεσβάρν και δεν θά έξη να φοβάται πειά τις παρατηρήσεις του και τις επιπλήξεις του...

—Είπες τό πράγμα αυτό στόν κ. Ζερβάλ;

—Ναι, νουνά μου, όπως τό λέω και σε σένα την ίδια.

—Και τί σε συμβούλευσε;

—Νά απαγάγουμε την Τερέζα και να την άπομακρύνουμε απ' τό Παρίσι τό πολύ, πολύ ως αύριο... Πρέπει, μου είπες, να την πάμε σε κάποια ξένη χώρα, όπου να μην είνε δυνατόν να τη βρούνε ως ότου ξαναγυρίση ο Άνδρέας...

Ο κ. Ζερβάλ θά κλείση τά μάτια του... Θά μάς βοηθήση μάστιγα, άν παρουσιαστή ανάγκη...

Και άν ή κόμησσα κάνει διαθεσίμα για να ξαναέρη την άδελφή μου κι' άπειθυνη γι' αυτό στόν ίδιο, όχι μόνο θά μάς είδοποιήση, αλλά και θά την παραπλανήση με ψευτικές οδηγίες...

—Άκούσε με, μικρούλα μου, είπε ή θαράνη Γιάκομπσεν, όπως σοφ είπα πρό όλίγου, είμαι παραπολύ ταραγμένη αυτή τη στιγμή, ώστε να μη μπορώ να λάβω μία όποιαδήποτε άποφασί. Άλλά έλα αύριο τό πρωί, πολύ νωρίς, άν μπορείς στις έξη...

—Ως τότε θά παρακαλέσω τό Θεό να μ' έμπνεύση και ή έμπνευσις αυτή βέβαια θά μάς βοηθήση όλους... Νά είσαι όμως έτοιμη, γιατί πιθανόν να παρουσιαστή ανάγκη να έκτελεσθή άμέσως ή άπόφασίς μου αυτή...

Τά γραφεία του «Μπουκέτου» έχουν μεταφερθή εις την οδόν Γερμανού Παλαιών Πατρών 56' (έναντι πλατείας Κλαυθμώνος) εις την διεύθυνσιν αυτήν πρέπει ν' άπευθυνωνται οι φίλοι άναγνώσταί μας, όσοι έπιθυμούν ν' άποκτήσουν τας έκδόσεις μας ή παλαιότερα φύλλα του «Μπουκέτου», κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Άριθμός Τηλεφώνου 26-135

Η Φράγκα ξέμεινε ακόμα πολλή ώρα κοντά στη νουνά της, φιλώντας την, χαϊδεύοντάς την, προσπαθώντας να την συνεφέρει από τη μεγάλη της ταραχή.

Καί στο τέλος τὸ κατώρθωσε.
“Όταν ξφυγε ἀπὸ τὸ μέγαρο κατὰ τὶς ὀχτὼ τὸ βράδυ, ἡ κόμησσα Γιάκομπσεν ἦταν σχεδὸν γαλήνια.

***

Ἐπειδὴ ἡ Φράγκα ἄργησε πολὺ, ἐπῆρε τὸ ἀμάξι τῆς νουνᾶς τῆς καὶ ξαναγύρισε γρήγορα στὸ πατρικὸ τῆς μέγαρο.

Μόλις ἔφτασε ἐκεῖ, ἀνέθηκε κατ' εὐθείαν στὸ δωμάτιο τῆς ἀδελφῆς τῆς.

Μολοντὶ εἶχε νυχτώσει πειὰ, τὰ φῶτα ὥστόσο δὲν ἦσαν ἀναμμένα καὶ βαθύτατο σκοτάδι ἐπικρατοῦσε στὸ δωμάτιο τῆς ἄρρωστης.

Ἡ Φράγκα, ταραγμένη ἀπερίγραπτα, στάθηκε μιά στιγμή μπροστὰ στὴν πόρτα.

— Σίμπιλ! φώναξε.
Μὰ κανένας δὲν σάλεψε μέσα, καμμιά φωνὴ δὲν ἀπάντησε.

— Θεέ μου! τραύλισε. Τί συμβαίνει λοιπὸν ἐδῶ;

Καὶ νοιώθοντας ἕνα ρίγος νὰ περνᾷ ὅλο τῆς τὸ κορμὶ καὶ τὰ πόδια τῆς νὰ λυγίζουν, ἡ δυστυχισμένη νέα νόμισε ὅτι θὰ πέθαινε.

Ἀλλὰ ἡ γενναίότης τῆς ἦταν πραγματικά ἀκατανίκητη...

Συγκέντρωσε ὅλες τῆς τὶς δυνάμεις καὶ ὅλο τῆς τὸ θάρρος καὶ, ψηλαφητὰ, μέσ' στὸ σκοτάδι, προχώρησε πρὸς τὸ τζάκι.

Πῆρε ἀπὸ κεῖ τὰ σπέρτα ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου τὰ τοποθετοῦσε ἡ ἴδια, καὶ ἀνάψε τὸ φῶς.

Ἀμέσως τότε γύρισε πίσω...

Ἡ Τερέζα καθόταν πάντα στὴν πολυθρόνα τῆς ἀλλὰ τὸ κεφάλι τῆς ἦταν ἀνεστραμμένο πρὸς τὰ πίσω, τὰ μάτια τῆς κλειστὰ καὶ τέτοια χλωμάδα ἀπλωνόταν στὸ πρόσωπό τῆς ὥστε τὴ νόμιζε κανεὶς γιὰ νεκρή.

Κοντὰ σ' αὐτὴ, ἡ Σίμπιλ βρισκόταν ἐκπλωμένη σὲ μιά χαμηλὴ ἔδρα, στὴν ἴδια περίπου στάσι πού εἶχε καὶ ἡ Τερέζα.

Ἐνα μικρὸ τραπέζι, ἐπάνω στὸ ὁποῖο ὑπῆρχε ἀκόμα μιά ἀσημένια τσαγιέρα, φρέσκο βούτυρο καὶ δυὸ ἀδειανὰ φυτζάνια ἔδειχναν ὅτι ἡ Σίμπιλ εἶχε πῖθ τὸ τσάι τῆς, ὅπως πάντα, κατὰ τὶς πέντε, κ' εἶχε δώσει καὶ στὴν Τερέζα.

Ἡ Φράγκα μ' ἕνα πῆδημα βρέθηκε κοντὰ στὶς δυὸ γυναῖκες. Ἡ Σίμπιλ ἦταν θερμὴ κ' ἀνάπνεε κανονικά. Ἦταν φανερό πὼς κοιμόταν.

Ἡ Τερέζα ἀπεναντίας ἦταν ψυχρὴ σὰν μάρμαρο καὶ τὸ στήθος τῆς δὲν φαινότανε πειὰ νὰ πάλῃ.

— Θεέ μου! φώναξε ἡ Φράγκα. Ἀποκοίμησης τὴν Σίμπιλ γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ δηλητηριάσῃ τὴν Τερέζα. Εἶμαι μονάχη... Τί νὰ κάνω; Τί νὰ κάνω;

Πλησίασε τὴν μὴ Σίμπιλ καὶ τὴν τράνταξε μὲ δύναμι.
— Σίμπιλ! φώναξε. Σίμπιλ μου!... Σὲ ἱκετεύω, ξύπνα...

Σὲ χρειάζομαι τόσο γιὰ νὰ με βοηθήσῃς!... Σὰν νὰ εἶχε ἡ φωνὴ αὐτῆς τὴ δύναμι νὰ τὴν ξαναφέρῃ ἀπὸ τὶς πύλες τοῦ Ἀδου, ἡ μὴ Σίμπιλ, σάλεψε ἀμέσως...

Σήκωσε τὸ χέρι τῆς καὶ τὸ ἔφερε στὸ κεφάλι τῆς σὰ νὰ ἤθελε ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ ἕνα μεγάλο βάρος πού τὴν ἐπίεζε. Ἐθῆλσε νὰ μιλήσῃ, ἀλλὰ ἕνας μπερδεμένος ἦχος, ἀκατάληπτος, ὁμοίος μὲ ξεφωνητὸ πόνου, ἔφεγγε ἀπὸ τὰ χαλιν τῆς.

Τότε ἡ Φράγκα, πού δὲν εἶχε καιρὸ γιὰ χάσιμο, δὲν ἐδίστασε

Ἐτρεξε στὸ μπουνουάρ τῆς κ' ἀρχισε νὰ ἐτοιμάζῃ ἕναν πολὺ δυνατὸ καφέ. Κατόπιν ἀνοίξε ἕνα μικρὸ ντουλάπι, τοῦ ὁποῖου κρατοῦσε πάντοτε τὸ κλειδί μαζί τῆς.

— Ἀς φροντίσουμε γιὰ τὴν Τερέζα, εἶπε.

Πῆρε ἀπὸ μέσα ἕνα κουτί μὲ κάποιον λευκὴ σκόνῃ, διάλυσε τὴ σκόνῃ αὐτὴ σὲ λίγο νερὸ καὶ ξαναγύρισε κοντὰ στὴν

δεελφῇ τῆς.

Ἀλλὰ πὼς θὰ κατώρθωνε νὰ δώσῃ στὴν Τερέζα τὸ ἐμεικτὸ αὐτὸ, τὸ ὁποῖο ἡ Φράγκα, μὲ τὶς αἰώνιες ὑπομιές τῆς, εἶχε προμηθευθῇ ἀπὸ καιρὸ ἐπειδὴ φοβόταν μήπως νύη καμμιά ἀπόπειρα δηλητηριάσεως τῆς ἀδελφῆς τῆς;

Ἡ Τερέζα εἶχε σφιγμένα τὰ δόντια τῆς.

Ὡστόσο ἡ Φράγκα δὲν ἐδίστασε.

Ἀπόθεσε τὸ ποτήρι στὸ τραπέζι, πῆρε ἕνα φυλιτσίνιο μαχαιράκι καὶ καταβάλλοντας μιά ἀπίστευτη προσπάθεια, κατώρθωσε νὰ τὸ χῶσῃ ἀνάμεσα στὰ δόντια τῆς Τερέζας καὶ νὰ τ' ἀνοίξῃ ἄρκετα, οὕτως ὥστε νὰ μπορέσῃ νὰ χύσῃ τὸ ἐμεικτὸ.

Σταγόνα πρὸς σταγόνα καὶ μὲ ἀναρίθμητες προσπάθειες, ἀδείασε ἐπὶ στὸ στόμα τῆς ἀδελφῆς τῆς τὸ περιεχόμενο τοῦ ποτηρίου, ἀλλὰ πρὶν ἀκόμη τελειώσῃ, μιά ζωηρὴ συγκίνησις κυρίευσε τὴν Φράγκα. Ἡ Τερέζα ὁρμηφύτως σάλεψε τοὺς μύς τοῦ φάρυγγος καὶ κατὰπνε τὸ ὕδρ.

Μεγάλε Θεέ! Ὅχι μόνον δὲν ἦταν νεκρή, ἀλλ' οὔτε καν ἡ λιποθυμία τῆς ἦταν τόσο βαθεῖα ὅσο εἶχε φοβηθῇ ἡ Φράγκα.

— Ἀ! φώναξε ἡ νέα. Ἀς ἐπιπλήξῃ ἡ Σίμπιλ, ἄς με βοηθήσῃ νὰ τὴν πρῶσω καὶ νὰ τὴν περιποιηθῶ ὅπως πρέπει, καὶ θὰ τὴν σώσω!

Καὶ ἔτρεξε πάλι πρὸς τὸ μπουνουάρ.

Ὁ καφὲς εἶχε ψηθῇ ἐν τῷ μεταξύ.

Ἀλλὰ προτοῦ τὸν δώσῃ στὴ Σίμπιλ, πῆρε ψυχρὸ νερὸ κ' ἔβραζε τὸ μέτωπό τῆς.

Ἡ μὴ Σίμπιλ ἀνοίξε καὶ πάλι τὰ μάτια τῆς.

— Θεέ μου! ψιθύρισε. Τί ἔχω λοιπὸν; Πὼς μοῦ πονεῖ τὸ κεφάλι μου!

Θέλησε νὰ σηκωθῇ, ἀλλὰ δὲν μπόρεσε.

— Πέριμενε, τῆς εἶπε ἡ Φράγκα. Μὴν ἀνησυχεῖς... Σοῦ ἐτοίμασα καφέ καὶ πρέπει νὰ τὸν πῆς.

Καὶ προσφέροντας τὸν καφέ στὴ Σίμπιλ, ἐπρόσθεσε:

— Πιέ τον, Σίμπιλ μου, πιέ τον γρήγορα! Θὰ σοῦ διώξῃ τὴ νάρκη πού σὲ κατέχει καὶ θὰ μπορέσῃς νὰ με βοηθήσῃς νὰ περιποιηθῶμε τὴν Τερέζα.

Ἡ μὴ Σίμπιλ ὑπάκουσε.

— Καὶ τώρα, εἶπε ἡ Φράγκα, ἀφῆσε τὸν καφέ νὰ φέρῃ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ χωρίς ν' ἀνυπομονῇ. Δὲν ἔ' ἀργήσῃ, γιὰ τὸν ἕκονα παραπολὺ δυνατόν.

Πράγματι, δὲν πέρασαν πέντε λεπτά καὶ ἡ Σίμπιλ ἦταν σὲ κατάστασι νὰ σηκωθῇ.

— Ἐχω τὸ κεφάλι μου παραπολὺ βαρὺ, εἶπε. Μοῦ πονεῖ φοδερά. Εἶμαι ὥστόσο σὲ κατάστασι νὰ σὲ καταλάβω καὶ νὰ κάνω ὅ,τι θὰ μοῦ πῆς.

Τότε λοιπὸν βοήθησέ με νὰ γδύσουμε τὴν Τερέζα καὶ νὰ τὴν βάλουμε στὸ κρεβάτι τῆς. Ἐκεῖ, θὰ τὴν τριφύμε κ' ἡ δυὸ με δὴλ μας τὴ δύναμι.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνῃ ἡ Σίμπιλ σκέφθηκε νὰ γυρίσῃ καὶ νὰ κυττάξῃ πρὸς τὸ μέρος τῆς Τερέζας. Ἡ νέα γυναῖκα ἦταν πάντα λευκὴ σὰν πεθαμένη.

— Ἀ! Θεέ μου! φώναξε ἡ ἀγαθὴ Σίμπιλ. Τί μᾶς συνέβη πάλι;

— Νά, τῆς ἀπάντησε ἡ Φράγκα, σὲ ἀποκοίμησης γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ δηλητηριάσουν μὲ ὅλη τους τὴν ἀναισθησίαν τῆς Τερέζας.

— Νὰ τὴν δηλητηριάσουν!... Νὰ τὴν δηλητηριάσουν!...

Ὡ, Φράγκα, θὰ με κάνῃς νὰ πεθάνω ἀπὸ τὴν ἀγωνία μου.

Ἡ Φράγκα δὲν ἀπάντησε.

— Ἐμπρός! Γρήγορα! εἶπε μόνον.

Τέλος ἐκπλωσαν τὴν Τερέζα ἀπὸ κρεβάτι τῆς καὶ ἀρχισαν τὶς ἐντριβές. Ἐπειτ' ἀπὸ λίγη ὥρα τὰ ἄκρα τῆς νέας γυναίκας ζεστάθηκαν καὶ ἁμέσως ἀνέβη τὰ μάτια τῆς κ' ἀρχισὲ νὰ ξεφρονισθῇ σὰν νὰ πονοῦσε τρομερά.

— Γρήγορα, Σίμπιλ, εἶπε ἡ Φράγκα, δός μου ζεστὸ νερὸ... Αὐτὸ θὰ ὑποστήσῃ τὸ ἐμεικτὸ πού τῆς ἔδωσα.

Ἡ Σίμπιλ ὑπάκουσε. Τώρα, πού ἡ Τερέζα εἶχε συνέλθει πειὰ ἀπὸ τὴν ἀναισθησίαν τῆς, μπορούσαν νὰ τῆς δώσουν ὅ,τι ἤθελαν.

— Ἐρεῖς ποῖα ὥρα πάνω - κάτω διεπράχθη αὐτὸ τὸ νέο ἔγκλημα κατὰ ἀδελφῆς μου; ρώτησε ἡ Φράγκα τὴν Σίμπιλ.

— Εἶνε εὐκολὸ νὰ τὸ βροῦμε, ἀποκριθῇ ἐκείνη. Ὅταν κατὰ τὶς ἑπτὰ ἡ ὥρα ἦρθαν καὶ μὲ εἰδοποίησαν ὅτι τὸ δειπνὸν εἶνε ἐτοιμὸ, ἀποκριθῇ ὅτι δὲν θὰ ἔτρωγα προτοῦ γυρίσῃς ἐοῦ. Ζήτησα ὥστόσο λίγο τσάι. Ἀργησαν κάπως ἰὰ μοῦ τὸ φέρον, ὅταν δὲ μοῦ τὸ ἔφεραν, δὲν τὸ ἦπια ὅλο, ἀλλὰ ἔδωσα λίγο καὶ στὴν Τερέζα πού μοῦ φαινόταν λίγο ἄτοιμη. Ἐκείνη τὴν ὥρα ἄκουσα τὸ ρολοὶ νὰ σημαίνει ὀχτῶ. Ἄρα ἡ δηλητηρίασις ἐγίνε μετὰ τὶς ὀχτῶ.

Ἡ Φράγκα ὕψωσε τὰ βλέμματά τῆς πρὸς τὸν οὐρανόν.

— Ἀ! εἶπε. Ἀς εἶνε εὐλογημένο τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἀπόπειρα τῆς δηλητηριάσεως ἔγινε λίγες στιγμὲς πρὶν ἔρθω... Ὡστε τὸ δηλητηριὸν δὲν εἶνε πολλὴ ὥρα πού βρίσκεται στὸ στομάχι τῆς Τερέζας. Ἐπομένως ἂν κατορθώσουμε νὰ τὸ ξεράσῃ ἀμέσως, θὰ τὴν σώσουμε ἴσως.

Καὶ ἡ Φράγκα ἐξακολούθησε τὶς ἐντριβές με μεγαλύτερο ἔηλο.

Ἡ Τερέζα, πού φαινόταν ἐξαιρετικὰ ταραγμένη, δὲν ἔμενε οὔτε στιγμὴ στὴν ἴδια θέσι. Συστρεφόμεν ὀλοένα σπασμωδικά.

Ἐπὶ τέλους ἦρθε τὸ ἀποτέλεσμα πού περίμενε ἡ Φράγκα. Ἡ Τερέζα ἄρχισε νὰ κάνῃ ἀλλεπαλλήλους ἐμετούς.

— Ἀ! τὴν ἀχρεΐα! φώναξε περίτροχη ἡ μὴ Σίμπιλ. Ποτέ μου δὲν θὰ πιστεύω ὅτι θὰ ἦταν ἱκανὴ ν' ἀποπειραθῇ ἕνα τέτοιο ἀνοσιούργημα. Μοῦ φαίνονται οὐερβολικοὶ οἱ φόβοι σου, Φράγκα...

Καὶ ὅμως εἶχε δίκην καὶ σ' αὐτὸ... Μὰ εἶνε φριχτὴ ἡ θέσις μας. Τὶ θὰ γίνουμε ἐδῶ μέσα, κοντὰ σὲ μιά δολοφονία, σὲ μιά δηλητηρίασιν, πού θὰ ἐπιβουλεύεται διαρκῶς τὴ ζωὴ τῆς Τερέζας!... Δὲν βλέπω καμμιά διέξοδο... Θὰ τὴν πάθουμε στὸ τέλος...

— Τὸ σπουδαῖο εἶνε νὰ κατορθώσουμε νὰ σώσουμε τώρα τὴν Τερέζα, ἀπάντησε ἡ Φράγκα. Καὶ σοῦ ἐγγυῶμαι ὅτι αὐριο δὲν θάχουμε πειὰ κανένα φόβο...

Ἀ! Φράγκα μου!... Ἀφοῦ ἔχει συμφέρον ἡ καταχθόνια αὐτὴ γυναῖκα νὰ λείψῃ ἀπὸ τὸν κόσμον ἡ Τερέζα, γιὰ τὶ τάχα νὰ μὴν ἐπαναλάβῃ καὶ αὐριο τὴν ἀπόπειρά τῆς; Νά, πού παρ' ὅλη τὴν ἐπαρρησίαν μου, λίγο ἔλειψε νὰ τὴν πάθουμε σήμερον. Μποροῦμε λοιπὸν περίφημα νὰ τὴν πάθουμε καὶ αὐριο...

Ἡ Φράγκα δὲν ἀπάντησε.

Ἡ Τερέζα, ἔπειτ' ἀπὸ τοὺς ἐπανειλημμένους ἐμετούς τῆς, φαινόταν ἐξαντλημένη. Ἦταν ὅμως ἥσυχη καὶ ἀναπαύοταν.

Μετά ἕνα τέταρτο, εἶπε ἡ Φράγκα, θὰ τῆς δώσω καὶ δευτέρη δόσι ἐμεικτοῦ γιὰ νὰ εἶμαι βέβαιη ὅτι δὲν ἔμεινε ἀπολύτως τίποτε στὸ στομάχι τῆς. Ἀκού τώρα τί ἀποφασίσουμε μὲ τὴ νουνά μου: Αὐριο κιόλας, θὰ πάρομε τὴν Τερέζα γιὰ νὰ τὴν βγάλουμε δὴθεν περίπατο. Πραγματικὰ ὅμως θὰ φύγουμε ἀμέσως γιὰ τὸ ἐξωτερικόν.

— Θὰ φύγουμε γιὰ τὸ ἐξωτερικόν! ρώτησε ἡ Σίμπιλ. Γιὰ ποῖο μέρος;

— Δὲν τὸ ξέρω οὐτ' ἐγὼ ἀκόμα. Γι' αὐτὸ θὰ σκεφθῇ καὶ θ' ἀποφασίσῃ ἡ βαρὼν Γιάκομπσεν κ' αὐριο τὸ πρῶτ' οἱς ἐξῇ θὰ μοῦ ἀνακοινώσῃ τὸ σχέδιόν τῆς. Σ' τὶς ἐξῇ πρέπει νὰ πάω νὰ πάρω ὀδηγίαν τῆς.

— Καὶ θὰ μ' ἀφήσῃς μόνη ἐδῶ; φώναξε τρομαγμένη ἡ Σίμπιλ. Ὡ! δὲν ἀντέχω... Μοῦ φτάνει ἡ σημερινὴ μου λαχάρα...

— Ἐν τούτοις δὲν εἶνε δυνατόν νὰ μὴν πάω... Ἡ νουνά μου θὰ περιμένῃ... Τὶ θέλεις νὰ κάνω;

— Ναι, ἔχεις δίκην... Ἀλλὰ πάλι, γιὰ νὰ μὴν πάω κ' ἡ τρεῖς μαζί;... — Ναι, βέβαια... Μποροῦμε νὰ βγοῦ-

με ἀπὸ τὴ σκάλα τῆς ὑπηρεσίας καὶ τὴν μικρὴ πόρτα τοῦ κήπου. Ἐκείνη τὴν ὥρα δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ μᾶς δῇ κανεὶς...

— Θεέ μου! εἶπε ἡ Φράγκα. Μοῦ φαίνεται πὼς ἔχεις δίκην. Δὲν ἔχει σημασία ἂν δὲν εἶνε προετοιμασμένη ἡ νουνά μου. Ἀμα μάθῃ τί συνέβη ἐδῶ πρὸ ὀλίγου, θὰ ἐπιδοκιμάσῃ πληρέστατα τὴν ἀπόφασίν μας. Ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἄς ἐξακολουθήσουμε τὴν θεραπεία μας...

***

Ἐπειτ' ἀπὸ μιά ὥρα, ἡ ἄρρωστη, τῆς ὁποίας τὸ στομάχι εἶχε ἀδειάσει πειὰ ἐντελῶς, ἀναπαύοταν ἡσυχάτα.

— Μπορεῖς νὰ βγῇς ἔξω; ρώτησε τότε ἡ Φράγκα τὴν Σίμπιλ.

— Δὲν στέκομαι καὶ τόσο καλὰ στὰ πόδια μου, ἀπάντησε ἐκείνη. Ἄν εἶνε ὅμως ἀνάγκη, θὰ θῶ.

— Εἶνε ἀνάγκη, καὶ ἀπαραίτητη μάλιστα. Ὡς αὐριο τὸ πρῶτ', δὲν θέλω ν' ἀπομακρυνθῶ ἐγὼ οὔτε στιγμὴ ἀπὸ τὸ πλευρὸ τῆς Τερέζας. Λοιπὸν, εἶνε ἀνάγκη νὰ βγῇς ἔξω γιὰ νὰ προμηθευθῇς μερικὰ ἀπαραίτητα πράγματα.

— Τί πράγματα;

— Ν' ἀγοράσῃς τίποτε γιὰ νὰ φάω.

— Ἀ! Ἐγὼ δὲν πεινάω καθόλου! φώναξε ἡ μὴ Σίμπιλ.

— Οὔτε κ' ἐγὼ. Ὡστόσο, γιὰ νὰ ἔχουμε τὴ δύναμι νὰ ἀνθέξουμε στὴν ἀγρυπνία, νὰ ξεκινήσουμε αὐριο τὸ πρῶτ' καὶ νὰ κάνουμε ὅ,τι θὰ μᾶς πῇ ἡ βαρὼν Γιάκομπσεν, πρέπει νὰ φροντίσουμε νὰ τονώσουμε λίγο τὸ σῶμα μας. Φαντάσου σὲ τί κατὰστασι ἂν εἶνε αὐριο τὸ πρῶτ' ἡ Τερέζα!... Πὼς θὰ μπορέσῃ νὰ περπατήσῃ, ἂν δὲν φάῃ κάτι;

— Λοιπὸν, τί θέλεις νὰ σὰς φέρω;

— Θὰ πάρῃς ἕν' ἀμάξι καὶ θὰ πᾶς σ' ἕνα ἀπὸ τὰ καλύτερα ξενοδοχεῖα νὰ πάρῃς κρασί τοῦ Μπορντώ, ψητὸ καὶ δυνατὸ ζουμί. Καταλαβαίνει ὅτι θὰ ἦταν τρέλλα νὰ θελήσουμε νὰ πάρομε ὁποιαδήποτε τροφὴ ἀπ' τὸ σπῆτι. Ἀρκετὰ εἶδαμε σήμερον πόσο ἐπικίνδυνο εἶνε αὐτό.

— Ἐχεις δίκην, εἶπε ἡ Σίμπιλ. Θὰ φύγω καὶ θὰ ξαναγυρίσω ὅσο μπορῶ πρὸ γρήγορα...

Κατὰ τὶς δέκα, ἡ μὴ Σίμπιλ ξαναγύρισε φέρνοντας διάφορα τρόφιμα.

Ἡ Φράγκα κάθησε κ' ἔφαγε λίγο καὶ ἀνάγκασε τὴ Σίμπιλ νὰ τὴν μιμηθῇ.

— Τώρα, τῆς εἶπε κατόπιν, ἐκπλωσε σ' αὐτὴ τὴν πολυθρόνα γιὰ νὰ μπορέσω νὰ σὲ ἐπιπλήξω εὐκόλα, ἂν παρουσιαστῇ ἀνάγκη.

Ἡ μὴ Σίμπιλ ὑπάκουσε. Ἡ Φράγκα, ἔχοντας ἕνα καφέ κοντὰ τῆς, κάθησε πάλι στὸ κρεβάτι τῆς ἀδελφῆς τῆς. Σκόπευε νὰ μείνῃ ἀγρυπνῇ στὴν ἴδια θέσι ὡς τὸ πρῶτ'.

Ἐξαφν, κατὰ τὶς ἑντεκα, ἄκουσε ἕναν ἀνάλαφρο θόρυβον στὸν ἀπὸ πλάι. Ἀμέσως σήκωσε τὰ μάτια τῆς καὶ εἶδε τὴ Ναδίνα νὰ μπαίνει μέσα, κρατώντας στὰ χέρια τῆς ἕνα κύπελλο γεμάτο.

Μὲ φωνὴ πολὺ γλυκεῖα, ἀπεθυνομένη πρὸς τὴν Φράγκα, τῆς εἶπε:

— Εὐχαρῶ ἀπὸ τοὺς ὑπηρετές πὼς οὔτε σὺ, οὔτε ἡ Σίμπιλ ἐφάργατε τίποτε ἀπὸψε... Συλλογιστῆκα πὼς θὰ ἔχη ἀνάγκη νὰ πάρῃς κάτι καὶ σοῦ ἔφερα λίγο ζουμί.

Ἡ Φράγκα κυριεύθηκε ἀπὸ μιά φριχτὴ ἀγανάκτησι. Συγκρατήθηκε ὅμως. Τὸ συμφέρον τῆς Τερέζας ἀπαίτοῦσε ἂν φερθῇ μὲ περισκεψίαν καὶ νὰ μὴ δειλὴ κανὼν ὅτι εἶχε ὑποπευθῇ τίποτε.

— Εὐχαριστῶ, εἶπε μὲ φωνὴ λιγώτα ὁ ἀπότομη ἀπ' ὅτι σιγήσας. Ὅταν ὅθα ἀπ' ἔξω πρὸ ὀλίγου, βρῇκα τὴν Σίμπιλ ἀποκοιμισμένη καὶ τὴν Τερέζα παγωμένη σὰν μάρμαρο. Κατόρθωσα μὲ ἐντριβές νὰ τὴν ζεστάνω λίγο καὶ τώρα ἀναπαύεται. Κάθε πῶς ὅμως στενάχει σὰν νὰ ἔχη πόνους. Γι'

Ἡ Φράγκα, ταραγμένη ἀπερίγραπτα, στάθηκε μιά στιγμὴ μπροστὰ στὴν πόρτα.

αυτό ανησυχώ και δεν έχω διάθεσι να πάρω τίποτε...»

— Θα μείνης άρπηνη όλη τη νύχτα;

— Ναι, αλλά είμαι συνηθισμένη πειά... Δεν είναι η πρώτη φορά...

— Τότε πρέπει χωρίς άλλο να πιης το ζουμί που σου έφερα...

— Μην επιμένετε, γιατί αυτό είναι απόλυτως αδύνατον. Πριν γυρίσω, είχα φάει έξω μερικά γλυκίσματα και μου έκοψαν έντελώς την όρεξη. Πρό όλίγου ήπια και ένα καφέ πολύ δυνατό και ό καφές αυτός μου φτάνει ως αύριο τό πρωί. Έν τούτοις αν θέλετε ν' αφήσετε το φλυτζάνι αυτό επάνω στο τραπέζακι, πιθανόν αργότερα να μου κάνη ή δρε-ζι να πιώ λίγο.

Η κόρησά υπάκουσε.

Έπειτα βλέποντας ότι για πρώτη φορά έπειτ' από τόσα χρόνια ή Φράγκα φαινόταν σάν να κατέθετε τά όπλα, πλησίασε τη νέα και της είπε με φωνή που προσπαθούσε να την κάνη όσο το δυνατό πιό γλυκεία:

— Μικρούλα μου Φράγκα, δεν έννοεις να ξεχάσης τις άδικες προκαταλήψεις σου έναντίον μου; Έγώ δεν ζητάω τίποτε καλύτερο παρά να σάς αγαπώ και τις δυό, την Τερέζα και σένα, όπως μία μητέρα πρέπει ν' αγαπάη τά παιδιά της.

Η καρδιά της Φράγκας χτυπούσε μέχρι διαρρήξεως στο στήθος της...

Έίχε λοιπόν τόσο θράσος αυτή ή γυναίκα, ώστε κι' τώρα ακόμα τολμούσε να της μιλήη έτσι;...

Αλλά ή στιγμή ήταν φοδερή, ή Φράγκα δεν γελιόταν. Αντί κάθε θυσίας, για ν' αποκοιμηση τις υποψίες της Ναδίνας, έπρεπε να φανή έφά-μιλλός της στο δόλο και την υποκρισία.

— Η στιγμή μου φαίνεται, κυρία, είναι πάρα πολύ ακατάλληλη για μία τέτοια εξέγηση, απάντησε ή νέα κόρη με τόνο μεγάλης αποθαρρύνσεως. Αλλ' ως γίνη καλά ή αδελφή μου και τότε σάς βεβαιώ ότι δεν θα-χετε κανένα παράπονο από μένα...

— Θέε μου! φώναξε ή Ναδίν. Θέε μου! Σ' εύχαριστώ... Η κόρες μου θα αναγυρίσουν σε μένα...

— Σιγώτερα, κυρία, είπε ή Φράγκα. Σιγώτερα, σάς παρακαλώ. Η Τερέζα αυτή τη στιγμή φαίνεται να κοιμάται. Δεν είναι πολλή ώρα που αναπαύεται και δεν έρω, αλήθεια, τί είχε απόψε. Φαινόταν σάν να την βασάνιζαν τρομεροί πόνοι... Πρέπει να σεβαστούμε τον ύπνο αυτόν, ό οποίος της είναι ευεργετικός, είμαι βέβαιη... Και αύριο, αν θέλετε, θα κουβεντιάσουμε διά μακρών...

— Τι ώρα θέλεις;

— Πρωί-πρωί θα πάμε να κάνουμε έναν περίπατο στο δάσος, επειδή αργότερα ή ζέση θα έβλαπτε την Τερέζα. Έπειτα θα κοιμηθώ λιγάκι... Κατά τις έντεκα με δώδεκα θάρρη ή γιατρός Ντεζορμώ για την επίσκεψί του. Από τις δυό και πέρα, αν θέλετε, θα είμαι στις διαταγές σας...

— Λοιπόν, στίς τρεις θα σάς περιμένω στο διαμέρισμά μου.

— Στίς τρεις, έστω!

— Έξαφνα, ή κόρησά κύταξε τη Φράγκα.

— Σε βρίσκω πολύ χλωμή, της είπε.

Η Φράγκα ανατρίχιασε. Φοβήθηκε μήπως ή Ναδίν.α μαντέψη από την τρομερή αλλοίωσι των χαρακτηριστικών της τη φρίκη και την απέχθεια που της προκαλούσε. Γι' αυτό, έσπευσε να της απαντήση:

— Είμαι λίγο κουρασμένη.

— Τότε να πας να κοιμηθής και άφσέ με έμένα κοντα στην αδελφή σου.

Η Φράγκα ανασκίρτησε. Λίγο έλειψε να ξεσπάση. Όσο τόσο συγκρατήθηκε, ώστε απάντησε με φωνή απολύτως ήρεμη:

— Όχι... Εύχαριστώ... Όχι απόψε... Τά έτοιμάσα όλα γι' αυτή τη νύχτα κι' έχω τις μονομανίες μου σάν γεροντοκόρη...

— Λοιπόν πηγαίνω, αλλά υπό έναν όρο...

— Ποιόν;

— Ότι αύριο θα μ' αφήσης ν' άγρυπνήσω ενώ κοντά στο προσκέφαλο της άγαπημένης μας άρρωστης...

— Έχω όμως κι' έχω ένα τελεσίγραφο να σάς υποβάλω, είπε ή Φράγκα.

— Ποιό;

— Η Σίμπιλ, ή όποια κοιμάται άπόψε βαθεία, θ' άγρυπνήση αύριο κοντά σας.

— Όποτε δεν έχεις έμπιστοσύνη σε μένα;

— Δεν έννοώ αυτό... Η Σίμπιλ όμως έχει συνηθίσει στις περιποιήσεις που άπαιτεί ή κατάσταση της Τερέζας και αν είναι μαζί σας, θα είμαι πιό ήσυχη...

Όσο δήποτε κυρία των αίσθημάτων της κι' αν ήταν ή Ναδίν.α δεν μπόρεσε να συγκρατήση μία άστρατη που πέρασε από τό βλέμμα της.

Τράβηξε κατόπιν προς την πόρτα, λέγοντας:

— Καλά, έχω έμπιστοσύνη στην ύπαρξή σου. Αύριο τό βράδυ θα κοιμηθής και θ' άγρυπνήσω κοντά στην Τερέζα.

— Μαζί με την Σίμπιλ, είπε ή Φράγκα.

— Ναι, με την Σίμπιλ. Είμαστε σύμφωνοι. Αύριο στίς τρεις σε περιμένω στο μικρό μου σαλόνι.

— Δεν θα τό ξεχάσω, απάντησε ή Φράγκα υποκλινομένη.

***

Στόν προθάλαμο, άφου πρώτα έκλεισε καλά την πόρτα, στάθηκε στόν αντίθάλαμο.

Μέσα σε λίγες στιγμές τό πρόσωπό της τό τόσο ώραίο είχε μεταμορφωθί έντελώς.

Τά χαρακτηριστικά της μαζεύτηκαν και τό στόμα της έγινε πιό λεπτό από λεπίδα. Από τά μάτια της που ταπειώθηκαν έαφνικά, ξεπετάχτη-κε μία λάμψη άγρίου μίσους.

— Α! μούγκρισε ανάμεσα από τά σφιγμένα δόντια της, σε κρατάω τώρα με την έμπιστοσύνη που έχεις στην Σίμπιλ, άνόητο πλάσμα!...

Αλλά την Σίμπιλ την κάνω ό,τι θέλω εγώ μέσα σ' ένα τέταρτο της ώρας.

— Εθγαλε ένα θαύ σταν-ναγμό ανακουφισέ και πρόσθεσε:

— Μοι φαίνεται πολύ τό να περιμένω ακόμα είκοσι τέσσερες ώρες. Αλλά ή σκέψις ποτέ δεν θάλαει και θα μπόρέσω να κρατηθώ ως τότε, έχω πιό περιμένω τόσον καιρό τώρα.

Από εκεί που καθόταν γούσιος και κυττάζε προς τό δωμάτιο της Τερέζας, τό δωμάτιο της Τερέζας.

Η έκφρασις του μίσους που ήταν άπλωμένη στο πρόσωπό της έγινε ακόμα πιό μεγάλη.

— Ναι! είπε. Μόνο είκοσι τέσσερες ώρες ακόμα... Και ή θανάσιμη άγωνία που με βασανίζει τόσες ήμέρες τώρα, θα πάψη επιτέλους. Είναι καιρός πειά γιατί αν θαστούσε έπω και μία όδομάδα ακόμη, μοι φαίνεται ότι θα τρελλανό-νουν κι' έχω...

***

Την ίδια ώρα, ή Φράγκα, καθισμένη κοντά στο προσκέφαλο της αδελφής της, συλλογιζόταν:

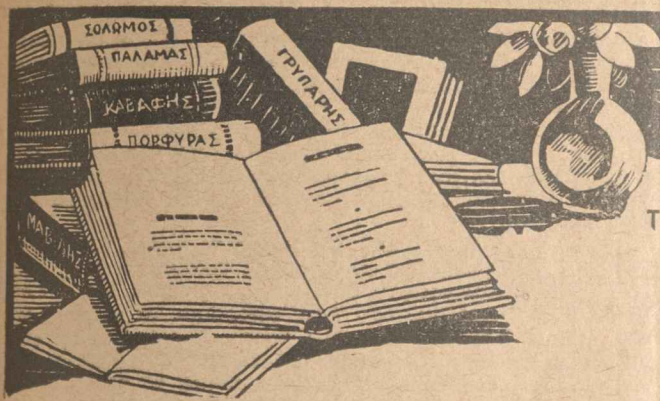
— Έμπρός, έτοιμάσε νέο δηλητήριο για την αυριανή νύχτα!... Προσπάθησε να όρθης τον τρόπο που θα σε απαλύνει από την Σίμπιλ για να μπόρέσης να δηλητηριάσης με την άνεσί σου τη φτωχή μου Τερέζα. Αύριο, όταν θ' αντίλ-φθής τη φυγή μας, έμεις θα είμαστε πολύ μακριά...

Και, για περισσότερη προφύλαξη, για να μην έχη να φο-δάται τίποτε, έβριξε σ' ένα κουβά τό ζουμί που είχε φέρε ή Ναδίν.α και που, χωρίς άλλο, θα περιήγε κάποιο ναρκω-τικό, αν όχι κανένα τρομερό δηλητήριο

Δ'

Η ΑΠΑΓΩΓΗ

Μόλις ανέτειλε ό ήλιος την άλλη μέρα, ή Φράγκα πετά-χτηκε άπάνω. Κατά τη μία μετα τα μεσάνυχτα, είχε δώσει λίγη τροφή της Τερέζας, έπωφελομένη ενός μικρού ύπνου-ματός της. Κι' από εκείνη την ώρα, ή άρρωστη, αν και έλα-κουλθούσε να είναι χλωμή, κοιμήθηκε γαλήνια και βαθύ- (Ακολουθεί)

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΑΓΓΕΛΟΓΙΑΝΝΟΣ

ΤΟΥ Κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΔΡΟΣΙΝΗ

(Άγροτική ανάμνησις)

μίας, ως να έπρόκειτο περί κοινού τινος και άσημάντου πράγματος. Μετ' όλίγον προσέθηκε:

— Απ' όλα αυτά τά τέρατα, τούς φοινάδες, έναν συμπό-νεσε ή ψυχή μου, σάν είδα να τόν ξαπλώνη ό δήμιος 'ς την καρμανιόλα. Είπα μέσα μου: τί κρίμα να κοπή έτσι τόσο ώμορφο κεφάλι!

— Ήτον λοιπόν εύμορφος άνθρωπος; ήρώτησε τις.

— Άγγελος! Και τό όνομά του τό είχε πάρη απ' την ώ-μορφιά του, τόν έλεγαν Άγγελόγιαννο. Άγγελος την ψι και δαίμονας την καρδιά! Κοντά 'ς όλα τά κακά πώκανε με τη μαύρη ψυχή του, πήρε 'ς τό λαιμό του με την έμπορ-φιά του και 'ς τό δυστυχό κορίτσι απ' τη Σπολάιτα... Τώρα, να στρίψω ένα τσιγάρο, και θα σάς τό πω αυτό πώς γίνη-κε, να ίδητε αν δεν 'μοιάζει 'σάν κάτι που γράφουν οι φράγ-κοι 'ς τά μυθιστορήματα και παρασταίνουν 'ς τά θέατρα της Αθήνας.

Ανυπομονούντες άπερρίψαμεν τά χειρόμακτρα επί της τραπέζης και προσηλώσαμεν τά βλέμματα εις τό στόμα του Καρακίτσου. Αλλ' εκείνος μετά ναχηλείας συνέβηθε τό σι-γάρον και άνασούρας εκ του κόλπου μικράν καπνοσύριγγα έξ όστου όρνέου ένέθηκεν αυτό επιμελώς.

Είτα ήναψεν από του καπνισμένου λύχνου και κατ' έπα-νάληψιν ροφήσας και καταπιών εξέβαλεν από των μυκτρώων νέφη πυκνά καπνού. Έτριψε δις και τρίς διά της παλάμης τό εκ του πληκτίου κεχαραγμένον μέτωπον και τέλος συναν-τήσας τά περιεργα βλέμματα ήμών έμειδίασε και ήρχισε την διήγησιν μετά ζωηρών χειρονομιών.

Β'

«Δεκατρία χρόνια σφαλούνε 'ς της έξη Νοεμβρίου φέτος από τη θραυά εκείνη. Ήμουν χωροφύλακας 'ς τη μοιραία Τριχωνίας και άποστασμένος με τον εισπράχτορα γύρισα έξω 'ς τά χωριά. Η ληστεία τότε είχε σηκώση κεφάλι και ό κόσμος ήταν άνω-κάτω 'λιγάκι 'μέραις πριν είχαν πάση 'ς τό Ζαπάντι έναν καπνέμπορο. Τά μεταδατικά τούς θάρε-σαν και σκότωσαν ένα, τον Κατάκη. Έλεγαν πως λαθώ-θηκε κι' ό Άγγελόγιαννος, μα δεν μπόρεσαν να τον πιάσουν ζωντανόν. Τον πήραν οι άλλοι ληστές 'ς τον όμο ή τρύ-πασαν 'ς τό δάσος κατά τό Πλατανόρρεμα; Κανείς δεν ή-ξερε. Οι στρατιώται έφαγαν τον τόπον ακολουθώντας τά αί-ματα — γιατί ήτον προκηρυγμένο τό κεφάλι του δύο χιλιά-δες — του κακού, του κακού...»

Έκείνο τό θράδυ — έξη Νοεμβρίου του έξηντα πέντε — ήρθαμε με τον εισπράχτορα τον κυρ Μελέτη 'ς τη Σπολάιτα. Ήτο κρύο διάβολεμένο — ο ούρανός συννεφιασμένος κ' έρι-χνε ψιλό ψιλό νερόχιονο. Κονέμαμε 'ς τό σπίτι του Λά-μπρου Γκίκα, πρώτου νοικοκύρη 'ς τό χωριό, και στεγνώ-ναμε τά βρεμένα ρούχα μας κοντά σε μία γερή φάτια κατεργαστάς τό δειπνο. Έκει, μπαίνει μέσα ένας άλλος νοικοκύρης του χωριού μεσόκοπος άνθρωπος, — ό Μίλτος Κεραμίδης — είχε γυναίκα απ' τό Καρπενήσι και τόν γω-ρίζε 'λιγάκι. Κ — Καλητέρα Καλητέρα... — Κύρ εισπράχτο-ρα, λέει, καλά είσαι του λόγου σου εδώ; να πάρω τόν Κα-ρακίτσο 'ς τό σπίτι ενώ είναι και της γυναίκας μου πα-τριώτης, να τά πούμε άπόψε, σάν πέρασε από 'δώ...» Ο εισ-πράχτορας λέει: — Ο Καρακίτσος ύπηρεσία δεν έχει ως αύ-ριο τό πρωί, έλεύθερος είναι να κάνη ό,τι θέλη.

Σάν έφθάσαμε 'ς τό σπίτι του Μίλτου, σφάλησε καλά την πόρτα και μοι λέει 'ς ταύτη:

— Καλή τύχη σ' έφερ' άπόψε 'ς τη Σπολάιτα,

— Τί θές να πής;

— Σούτι!... Έξω τό γιατάκι του Άγγελόγιαννου. Είναι λαθωμένος 'ς τό βέζι μπρι και οι σύντροφοί του τόν άφησαν μόνο. Αμα γίνη νύχτα θαθεία οι δυό μας θα πάμε να τόν

μους του, άνοιξε μία πόρτα του θάθους κι' εξαφανίστηκε, ξεστομίζοντας μία τελευταία θλαστήμια.

Ακούστηκαν τὰ θήματά του καθώς τρέκλιζε καί σκόνταφτε ανεβαίνοντας τη σκάλα κι' έπειτα ο θόρυβος μιάς πόρτας που ξανάκλεισε πίσω του... Καί μία μεγάλη σιωπή απλώθηκε... Ο Ζιρού είχε χωρίς άλλο κοιμηθῆ, κυριευμένος από το βαρύ καί ξαφνικό ύπνο του μεθυσιοῦ...

Μοναχά ἡ γυναίκα του εξακολουθούσε νά κλαίη κάτω καί νά πνίγεται από τούς λυγμούς της.

Ο Ζάν-Λουί, μέ τὰ χέρια του σταυρωμένα άπάνω στο στήθος του, σάν νάθελε νά έμποδίση τήν καρδιά του νά χτυπή τόσο δυνατά, είχε άπομείνει εκεί, περιμένοντας.

Καί όμως δίσταζε, προαισθανόμενος ότι ἡ τύχη όλης του τῆς ζωῆς παιζόταν εκείνη τήν ώρα.

Άργά τέλος πλησίασε σ' άνοιχτό παράθυρο καί φώναξε μέ φωνή γλυκερή καί σιγανή:

— Κυρά!...

Ἡ Μισελίνα σήκωσε τὸ κεφάλι της κι' έπνιξε μία κραυγή έκπληξεως καί τρόμου καθώς τὸν είδε. Μ' ἕνα πήδημα σκαώθηκε καί πλησίασε.

— Ζάν-Λουί, ψιθύρισε, ἐξὺ ἐδῶ, τέτοια ώρα;

Ἐκείνος έμεινε μία στιγμή σιωπηλός, έπειτα, κυττάζοντας τήν γλυκά, τῆς άπάντησε:

— Ναί, ἐγὼ πού τάκουσα όλα καί πού δέν θέλω πειά νά σέ βλέπω νά υποφέρης ἔτσι.

Ἡ Μισελίνα τὸν κοίταξε, εξαφνιασμένη από τήν σοβαρότητα τοῦ τόνου τῆς φωνῆς του.

Τὰ θλέμματά τους γιά μία στιγμή διασταυρώθηκαν κ' ἡ νέα γυναίκα τραθήχτηκε ξαφνικά πίσω, σάν ν' αντίκριζε κάποιο μυστηριώδη κίνδυνο.

— Μισελίνα! είπεν ίκετευτικά ὁ Ζάν-Λουί.

Ἦταν ἡ πρώτη φορά πού τήν φώναζε ἔτσι. Συγχρόνως, δρασκελίζοντας τὸ παράθυρο, θρέθηκε κοντά της

— Μισελίνα, τῆς είπε, δέν ἔχεις έμπιστοσύνη σέ μένα καί δέν μάντεψες τίποτε. Δέν ξέρεις ότι είμαι δικός σου δλόκληρος κι' ότι μονάχα γιά σένα ἔμεινα ἐδῶ πέρα; Μοῦ φαινόταν ότι μόνο ἐγὼ θά μπορούσα νά σέ υπερασπιστώ. Πές μου, δέν θέλεις νά γίνω ἀδελφός σου, φίλος σου;...

Καί, καθώς εκείνη εξακολουθούσε νά σωπαίνει άκόμα, ὁ Ζάν-Λουί εξακλούθησε, νοιώθοντας σιγά-σιγά τὸ μυστικό του νά τοί ξεφεύγει:

— Ξέρω τὸ μεγάλο σου μαρτύριο, ξέρω τῇ μεγάλῃ σου ἐγκαρτέρησι. Ξέρω πώς αὐτός ὁ άντρας πού σοῦ ἔδωσαν γιά σύζυγο δέν σέ ἀγαπάει καί πώς εἶνε ἡ ἀφορμή τῶν δακρύων σου... Τὸ πράγμα ἔφτασε πειά στο άπρωχώρητο κ' εἶσαι ἐλεύθερη από τούς ὅρκους σου. Ἐλαί καί τῆς ἔπιασε τὸ χέρι.

Γιά δεύτερη φορά, τὰ θλέμματά τους διασταυρώθηκαν.

— Ἐλα! τῆς ξαναείπε. Τὸ παιδί σου θά γίνη δικό μου! Καί, θγαζώντας τέλος από μέσα του τὸ μυστικό πού τον έπνιγε, φώναξε:

— Πῶς νά μὴ τ' ἀγαπήσω, ἐγὼ πού σ' ἀγάπαω τόσο;

— Μ' ἀγαπάς!

Καί ἡ Μισελίνα, ζωηρά, τράθῃξε τὸ χέρι της.

— Ναί, σ' ἀγαπῶ, εξακολουθῇσε ὁ Ζάν-Λουί, κι' ἔλπίζει ότι θά τὸ εἶχες μάντεψει... Ἀ! μάρτυράς μου ὁ Θεός αὐτῇ ἡ ἐξομολόγησις δέν θάδωνε ποτέ από τὰ χεῖλη μου, άν σ' ἔθλεπα νά ζῆς εὐτυχισμένη... Θά ἔμεινα μέσα στη σκιά, λατρεύοντάς σε πάντοτε... Ποτέ δέν θά μάθαινες τίποτε. Μά υποφέρεις καί πρέπει...

... Πρέπει νά χωριστούμε, είπεν ἡ Μισελίνα ἀπλά.

Ο Ζάν-Λουί, μέ τῇ σειρά του, τραθήχτηκε πίσω.

— Νά χωριστούμε; ψιθύρισε σάν νά μὴν καταλάβαινε άκόμα...

Ναί, νά χωριστούμε, ξαίπαε εκείνη. Δέν πρέπει νά ξα-

ναίωθοῦμε πειά... Ἡ ἐξομολόγησις πού μοῦ ἔκανε μίς χωρίζει γιά πάντα.

Ο Ζάν-Λουί θέλησε νά τήν διακόψη.

— Ω! δέν είμαι θυμωμένη μαζί σου, εξακολουθῇσε εκείνη μέ φωνή άργή, σάν νά μιλούσε στὸν αὐτό της. Εἶσαι καλός καί μεγαλόψυχος, μά ἡ μοῖρα χάραξε στὸν καθένα μας τὸ δικό του δρόμο, καί δέν μπορούμε νά τὸν ἀλλάξουμε... Πρέπει νά τὸν ἀκολουθήσουμε ὡς τὸ τέλος...

— Θέλεις λοιπὸν νά υποφέρης πάντοτε; Δέν μπορείς ν' ἀγαπάς αὐτὸν τὸν άνθρωπο πού δέν σ' ἀγαπᾷ!

— Εἶνε ὁ άντρας μου! τοῦ άπάντησε εκείνη. Εἶνε ὁ πατέρας τοῦ μικροῦ ἀγγέλου πού κοιμάται ἐκεί!

— Μισελίνα! φώναζε ίκετευτικά, ἐνωνοντας τὰ χέρια του.

— Φύγε! τοῦ άπάντησε ἡ νέα γυναίκα. Τότε μονάχα θά πιστέψω στη φιλία σου!

Ο Ζάν-Λουί κατάλαβε ότι ἡ ἀπόφασίς της ἦταν ἀμετάκλητη. Καταλάβαινε άκόμα πώς εἶχε δίκιο: δέν τὰ θάει κανείς μέ τῇ μοῖρα του.

Καί μέ θήμα άργό, τράθῃξε γιά τήν πόρτα.

— Ζάν-Λουί... ψιθύρισε ἡ Μισελίνα γλυκά.

Ἐκείνος γύρισε τὸ κεφάλι του.

— Δέν θά μοῦ δώσης τὸ χέρι γιά νά μοῦ πῆς αὐτό; ψιθύρισε ἡ νέα γυναίκα.

— Γιά ποιὸ λόγο; ἐρώτησε ὁ κείνος.

Καί θγήκε ἔξω.

Ο Κλαύδιος Ζιρού ἀνῆγγε τήν ἄλλη μέρα στη γυναίκα καί τήν ξαφνική ἀναχώρησι τοῦ Ζάν-Λουί, πού τίποτε δέν μπορούσε νά τήν ἐξηγήσῃ. Ἡ Μισελίνα δέν εἶπε τίποτε, μά, όταν ἔμεινε μόνη, δύο μεγάλα δάκρυα κούρπησε ἀπ' τὰ μάτια της, καί μέ τῇ ἀκρῇ τῶν δακτύλων της φάνηκε σάν νά στέλνῃ στοῦ διαστήματος ἕνα μυστηριώδες φίλημα...

Καί ὁ καιρός κύλησε... Καί τὰ χρόνια πέρασαν...

Ἦταν ἕνα ὁμορφο φθινόπωρό νὸ θραῦ... Τὰ δέντρα, κάτω ἀπ' τὸν ἥλιο πού θαύλιε, φαινόταν χρυσοκόκκινα, τὰ πούλα τραγουδοῦσαν μέσα στις φυλῆς τους τὰ τελευταία τραγούδια τους κι' από τὰ στεριά φύλλα καί τὰ στερνά λουλούδια, αἰεθαινε, ἕνα γλυκὸ άρωμα...

Μπροστά στο σπίτι τοῦ Ζιρού, καθόταν μία γρηά κι' ἔλεκε... Κοντά της ἔπαιζε μία παιδικά... Κάθε τόσο ἡ γρηά σταματοῦσε τῇ δουλειά της γιά νά στείλῃ μέ τήν ἀκρῇ τῶν χεῖλιών της ἕνα φίλημα στοῦ ξανθοῦ παιδάκι.

— Γιαγιά Μισελίνα! είπε ἕρφνα ἡ μικρούλα. Κύττα αὐτὸ τὸ γέρο, ἐκεῖ μπροστά μας, θάλεγε κανείς πώς κλαίει...

Ἡ γιαγιά σήκωσε τὸ κεφάλι της... Πραγματικά, στο δρόμο, ἀπέναντί της, ἕνας γέρος, άκουμπισμένος στο ραβδί του, φαινόταν σάν χαμένος σ' ἕνα δνειρο, μέ τὰ μάτια του κρυφωμένα στο σπίτι...

Ἐξαφνα, ἡ γρηά ἀνασκήρτησε... Τῆς φάνηκε ότι τὰ χαρακτηριστικά αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου δέν τῆς ἦταν άγνωστα κι' ότι εἶχαν ἐμπήσει μέσα της μία παλιά εἰκόνα...

Ο γέρος τώρα τήν κύτταζε κι' αὐτός καί φαινόταν κυριευμένος από μία ζωηρή ταραχή.

Μέ τὸ καπέλλο στο χέρι, ἀφήνοντας νά φαίνονται τὰ δσπρα μαλλιά του, πλησίασε.

— Συγγνώμην, είπε.

Μά ἀμέσως στάθηκε, μέ τὰ χέρια ἀπλωμένα πρὸς τῇ γρηά, ἐνῶ εκείνη σηκώθηκε κι' ἕνα ὄνομα ἀνέθηκε ἀπ' τήν καρδιά της στὰ χεῖλη της.

— Ζάν-Λουί!

— Μισελίνα!

Ἡ καρδιές τους πρὶν από τὰ μάτια τους εἶχαν ἀναγνώ-

(Συνέχεια στὴ σελίδα 53)

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΤΩΝ ΙΠΠΟΤΩΝ

Η ΛΕΥΚΗ ΚΥΡΙΑ

ΤΟΥ MICHEL MORPHY,
ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΤΗΣ «MINION»

Ο ΙΠΠΟΙΣΗΣ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ

Βρισκόμαστε στη μαγεμένη χώρα τῶν παλιῶν θρύλων, ὅπου όλα εἶνε φῶς... ἡ νύχτες εἶν' άγνωστες ἐκεῖ : τὸ καλοαῖρι μοιάζουν μ' ἕνα διάφανο καί γοητευτικό δειλινὸ καί τὸν χειμῶνα μέ φωτεινὴ αὐγή... Οὕτε ζέστες καταθλιπτικές ξέρουν ἐκεῖ πάνω, οὔτε κρύα σκληρὰ: ἡ μέρες εἶνε γλυκές κι' ὁ ἥλιος εὐλογημένος...

Βρισκόμαστε στη Σκωτία, τήν γῆ τῆς φιλοξενίας, τήν πατρίδα τῆς Μαρίας Στούαρτ καί τοῦ Βάλτερ, τὴν πιστὴ φίλη τῆς Γαλλίας...

Φαίνεται ότι κι' αὐτὸς ὁ ἔρωας άκόμα εἶνε πῶς άγνός καί τὸ πάθος πῶς εὐγενικό σ' αὐτὰ τὰ ἐλεύθερα βουνά μέ τις περήφανες κι' άγριες κορυφές. Ἡ ἀπέραντη ποιήσις αὐτῆς τῆς θαυμαστῆς φύσεως κυριεύει κι' ἐξυψώνει όλες τις καρδιές...

Ο ἔρωας; Μά βρίσκεται ἐδῶ μπροστά στὰ μάτια μας... Δέν αἰσῶτε δύο ὠραίους, δύο πεντάμορφους ἐρωτευμένους πού ψιθυρίζουν ὁ ἕνας στὸν ἄλλο:

— Βάλτερ!

— Μαρία!

«Τὴν φτώχη Βάλτερ ν' Ἀθενέλ, ὠραίος σάν θεός, γενναίος σάν τὸ σπαθί του, ἦταν ὡστόσο φτωχός σάν τὸν Ἴωθ... Ἀρχοντας ἐνὸς μισογκρεμισμένου πύργου, υπεράσπιζε ἀπ' αὐτὸν τὸ φέουδο τοῦ Γκλῆντιργκ ἐναντίον τῶν ἐπιδρομῶν τῶν Ἀγγλων στρατιωτῶν καί ληστῶν, πού ἦσαν τόσο θρασεῖς καί τόσο πολυάριθμοι, ἐκεῖ, στὰ σύνορα Ἀγγλίας καί Σκωτίας.

Ὅχι μακριὰ από τὸ φρούριο τοῦ βρισκόταν τὸ ἀρχοντικό τῶν δούκων Μελρόζ, ἀληθινὸ θαῦμα ἀρχιτεκτονικῆς, παλάτι καί φρούριο μαζί... Μά ὁ γέρο δούκας, ἀπόλυτος άρχων αὐτοῦ τοῦ φέουδου πού ἦταν τὸ στολίδι τῆς Σκωτίας, ἔκρεφε ἕνα πατροπαράδοτο μῖσος ἐναντίον τῆς οἰκογενείας τῶν Ἀθενέλ...

Εἶχε μίς μοναχοκόρη, τῇ Μαρία, πού ἦταν ἡ λατρεία του καί τὸ καμάρι του καί πού σκόπευε νά τήν παντρεύῃ ἂν ὄχι μ' ἕνα βασιλέα, τοῦλάχιστον μ' ἕνα πρίγκηπα...

Ὅστόσο ἡ μικρούλα δούκισσα τοῦ Μελρόζ δέν ἤθελε νά παντρευτῇ, καθώς ἔλεγε... Τὸ ἴδιο όμως ἔλεγε κι' ὁ ἱππότης ν' Ἀθενέλ...

Μά κ' οἱ δύο τους εἶχαν ἕνα μυστικό πού δέν τὸ εἶχαν ὁμολογήσει άκόμα... Καί τὸ μυστικό τους αὐτὸ ἦταν πολὺ ἀπλό: ἀγαπιόντουσαν!

Ο Θεός όμως τοὺς εὐνόησε κι' ὁ γέρο δούξ πέθανε ξαφνικά. Ἔτσι οἱ δύο νέοι μπόρεσαν νά ἐνωθοῦν... Ἔτσι τώρα τοὺς ξαναβρίσκουμε πιασμένους από τὰ χέρια, νά κυττάζονται μέσα στὰ μάτια, μέ τὰ χεῖλη ἐνωμένα καί τρεμμένα, ἕνα ἀνοιξιάντικο πρωτῷ, σ' ἕνα δρόμο γεμάτον λουλουδιῶν...

— Βάλτερ ν' Ἀθενέλ!

— Λατρευτῇ Μαρία!

Βυθισμένοι μέσα στήν ἀπέραντη ἔκστασι τῶν γλυκῶν ἐξομολογήσεων καί τῶν τρυφερῶν ὀρκων, πήγαιναν χωρίς νά βλέπουν τίποτε... Ἐκτός από τήν εἰκόνα τῆς ἱδανικῆς τους εὐτυχίας...

Καί όμως μία σκιά τοὺς παρακολουθοῦσε βῆμα πρὸς βῆμα...

Ἦταν τάχα ἡ σκιά τοῦ Μαύρου Ἀνθρώπου, τοῦ Καταραμένου;

Ἕνας παράδοξος θρύλος, πού οἱ προληπτικοί Σκωτσέζοι τὸν ἐπίστευαν σάν θρησκεία καί πού βασιζόταν σὲ χίλια γεγονότα παλιά καί πρόσφατα, βασιλεὺς σ' αὐτὰ τὰ μέρη, τὰ ὅποια θά ἦσαν εὐτυχισμένα καί προνομιοῦχα, άν δέν τὰ ἀφά-

νίζαν οἱ ἐμφύλιοι κ' οἱ ἐξωτερικοὶ πολεμοί.

Οἱ ὄρεινοὶ ἀπέδιδαν μίς ὑπερφυσικὴ δύναμι σὲ δύο πλάσματα μυστηριώδη, τῶν ὁποίων τήν ὑπαρξὴ κανένας δέν τολμοῦσε ν' ἀμφισβητήσῃ: τήν Λευκὴ Κυρία, τήν «καλή» τους γειτόνισσα, ὅπως τήν ἔλεγαν, πού προστάτευε τήν οἰκογένεια ν' Ἀθενέλ καί όλους ὅσους κατοικοῦσαν στήν περιοχή τοῦ πύργου της, καί τὸν Μαύρο Ἀνθρωπο τῆς Κόκκινης Κοιλιάδας, τὸ πνεῦμα τῶν βάλτων, ἕνα καταραμένο πνεῦμα, τὸν ἴδιο τὸ διάβολο στῇ γῇ!

Ἡ Λευκὴ Κυρία ἐξασκοῦσε τήν ἀγαθοποιὸ δύναμι της στὶς μαγευτικὲς μεσημβρινές περιοχές τῆς Σκωτίας, στοὺς εὐφοροὺς κάμπους της, στοῦ ὄρος τῶν Ἀετῶν, στοῦ ποτάμι Σαρμέτ καί στοῦ δάσους Ζεχάν. Τὸ κράτος τοῦ Μαύρου Ἀνθρώπου, πάλι, ἀπλωνόταν πρὸς τὸν βορρῆα, στοὺς ἔρημους καί άγονοὺς τόπους. Τὸ κακὸ αὐτὸ πνεῦμα κρυβόταν ἐκεῖ μέσα σὲ σπηλιές τρομαχτικές καί ξεπρόβαλλε μέσ' ἀπ' τις αὐθύσσους γιά νά προκαλέσῃ τήν θύελλα, τῇ σφαγῇ, τήν ἐρήμωσι καί τὸ θάνατο.

«Τὴν φτώχη Λευκὴ Κυρία! ἔλεγαν οἱ ἀγαθὲς κι' ἀπλοϊκές Σκωτσέζες στὰ χειμωνιάτικα νυχτέρια τους. Πόσο θά υποφέρῃ ἔχοντας ἕναν τέτοιο φριχτὸ γείτονα, αὐτὴ πού εἶνε τόσο ἀξιαγάπητη καί τόσο πονετική!

Καί πραγματικά, ἡ Λευκὴ Κυρία δέν παρουσιαζόταν παρά μόνο γιά νά κάνῃ τὸ καλὸ ἢ νά τιμωρήσῃ τοὺς κακοὺς. Ἀλλες φορές, πάλι, παρουσιαζόταν στὶς ἐπαλξεις τοῦ γέρικου πύργου τῶν Ἀθενέλ γιά ν' ἀναγγεῖλῃ κάποιο σπουδαῖο γεγονός στήν οἰκογένειά τους. Ἄν ἦταν χαρούμενη, προσήγγελλε γάμο, ἂν ἦταν σοβαρῇ, γέννησι κι' ἂν ἦταν θλιμμένη, θάνατο... Καί, στήν τελευταία περίπτωση, οἱ ἄνθρωποι σταυροκοπιόντουσαν καί προσευχόντουσαν...

Οἱ ἀγαθοὶ βουνηῖοι, μάλιστα, ἀπλοϊκοὶ καθώς ἦσαν, εἶχαν προσωποποιήσῃ σιγά-σιγά τήν Λευκὴ Κυρία στὴ νεαρὴ καί γοητευτικὴ δούκισσα Μαρία ντὲ Μελρόζ — ὅπως ἐπίσης φανταζόντουσαν τὸν Μαύρο Ἀνθρωπο τῆς Κόκκινης Κοιλιάδας ἐνσαρκωμένο στοῦ πρόσωπου τοῦ ἀπαίσιου ἐπιστάτη της, τοῦ Στέφανου Μπόλτον, πού ἦταν σκληρὸς αὐτοῦς ἐνοικιαστῆς τῶν κτημάτων τῆς κυρίας του κι' αὐθόνητος στοὺς φτωχοὺς...

Ἄν ἡ Μαρία τὸν κρατοῦσε άκόμα κοντὰ της, στοῦ πλάτι της τοῦ Μελρόζ, τὸ ἔκανε αὐτὸ από σεβασμὸ πρὸς τῇ μνήμῃ τοῦ πατέρα της, τοῦ ὁποίου ἦταν ἑμπιστος ἄνθρωπος.

Κι' ὁ Μπόλτον ἦταν αὐτὸς πού τὸ ἀνοιξιάντικο ἐκεῖνο πρῶνὸ, σουρνόταν, φριχτός καί ὑπουλός, πίσω ἀπ' τὸ εὐτυχισμένο ζευγάρι τῶν δύο ἐραστῶν καί τοὺς παρακαλοῦσε...

— Καλά! μούγκρισε σὲ κάποια στιγμή, μέσ' ἀπ' τὰ δόντια του πού τάρσιγγε τὸ μῖσος. Ὁ δούξ τοῦ Σόμερσετ θά μάθῃ ὡς πὸς φτάνει ἡ ἀνάθεα τοῦ Βάλτερ ν' Ἀθενέλ, ὅπως ἐπίσης θά μάθῃ καί τήν προδοσίαν τῆς Μαρίας ντὲ Μελρόζ.

Πραγματικά, ὁ γέρο δούξ τοῦ Μελρόζ εἶχε συλλογιστῇ ἄλλοτε νά παντρεύῃ τήν κόρη του μέ τὸν πρίγκηπα πολεμαρχο τῶν Ἀγγλων δούκα τοῦ Σόμερσετ, ἐλπίζοντας πὺς ἔτσι θά ἐξασφαλίζε τὴν εἰρήνῃ στοῦ φέουδου του — μέ τὴν θυσία τῆς εὐτυχίας τοῦ παιδιοῦ του.

Μά ὁ θάνατος ματαίωσε τὰ ἐγωίστικα του σχέδια, ἀφήνοντας τὸ πεδίὸ ἐλευθέρου στοὺς δύο ἐρωτευμένους μας.

Ἔτσι, λίγες μέρες μετὰ τὸ ἀνοιξιάντικο ἐκεῖνο πρῶνὸ πού τοὺς εἶδαμε νά κάνουν τὸν περιπάτο τους μαζί, ἐνῶ ὁ Μπόλτον τοὺς παρακολουθοῦσε κρυφά, ὁ Βάλτερ κ' ἡ Μαρία ἀνῆγγεσαν τοὺς ἀρραβῶνες τους. Καθὼς μάλιστα ἡ Λευκὴ Κυρία εἶχε ἐν γῇ μεταξύ κάνει τὴν ἐμφάνισί της σὲ με-

ρικούς βοσκούς, κανέναν δεν ξαφνιάστηκε όταν ή καμπάνες του μοναστηριού του Μελρόζ ανήγγειλαν τους γάμους του νεαρού Ιππότη ντ' Αθενέλ και της γοητευτικής μικρούλας δουκίσσης.

Επί τέλους, οι δυο έχθρικοί σίκοι συμφιλιωνόντουσαν... Τά βουνά άνηχούσαν από εύθυμα τραγούδια, όταν έξαφνα ο βαρύς και πένθιμος ήχος της καμπάνας του κινδύνου αντικατέστησε τις πρόσχαρες κωδωνοκρουσίες...

— Στά θπλα, Σκωτσέζοι!... Οι "Αγγλοι! Οι "Αγγλοι!... Πραγματικά ήσαν οι "Αγγλοι, τους οποίους έφερνε ο άρχηγός τους δούξ του Σόμερσετ, είδοποιημένος από τον καταχθόνιο Μπόλτον, για να ματαιώσει τους γάμους της Μαρίας και του Βάλτερ.

Τό σύνθημα του συναγερμού τό είχε δώσει έγκαιρώς ένας πιστός όπαδός των Μελρόζ, ο Κρίστι ντε Κλάινθιλ, τό σέ λίγο οι Σκωτσέζοι, έχοντας επί κεφαλής τον Βάλτερ, ώρμησαν έναντίον του έχθρου.

Οι "Αγγλοι πού βρισκόντουσαν ακόμα μέσα στα φαράγγια και στις χαράδρες, προσπάθησαν να σκαρφαλώσουν στις απότομες βουνοκορφές.

Μιά τιτανομαχία άρχισε...

Τέλος οι "Αγγλοι, συντριμμένοι από τη βροχή των μύδρων και των βράχων πού τους έρριχναν οι Σκωτσέζοι, τό ξέβαλαν στα πόδια, εγκαταλείποντας τους νεκρούς και τους πληγωμένους τους.

— Ο δούξ του Σόμερσετ θα πάρη μιά μέρα την εκδίκησή του! φώναξε ο άρχηγός των "Αγγλων πού έφυγε τελευταίος. Δυστυχία σέ σένα και στους δικούς σου, Βάλτερ ντ' Αθενέλ!... Τό όρκίζομαι στον "Αγιο Γεώργιο!

— Κι' εγώ σού χαρίζω τη ζωή! απάντησε ο μεγάλος ψυχος Σκώτος.

Έτσι οι γάμοι του Ιππότη ντ' Αθενέλ και της δουκίσσης Μαρίας έωρτάστηκαν μαζί με τη νίκη των όρεινών και, παρ' όλες τις απειλές του Σόμερσετ, ή ειρήνη αποκαταστάθηκε στα σύνορα του φέουδου του Γκλήντιργκ...

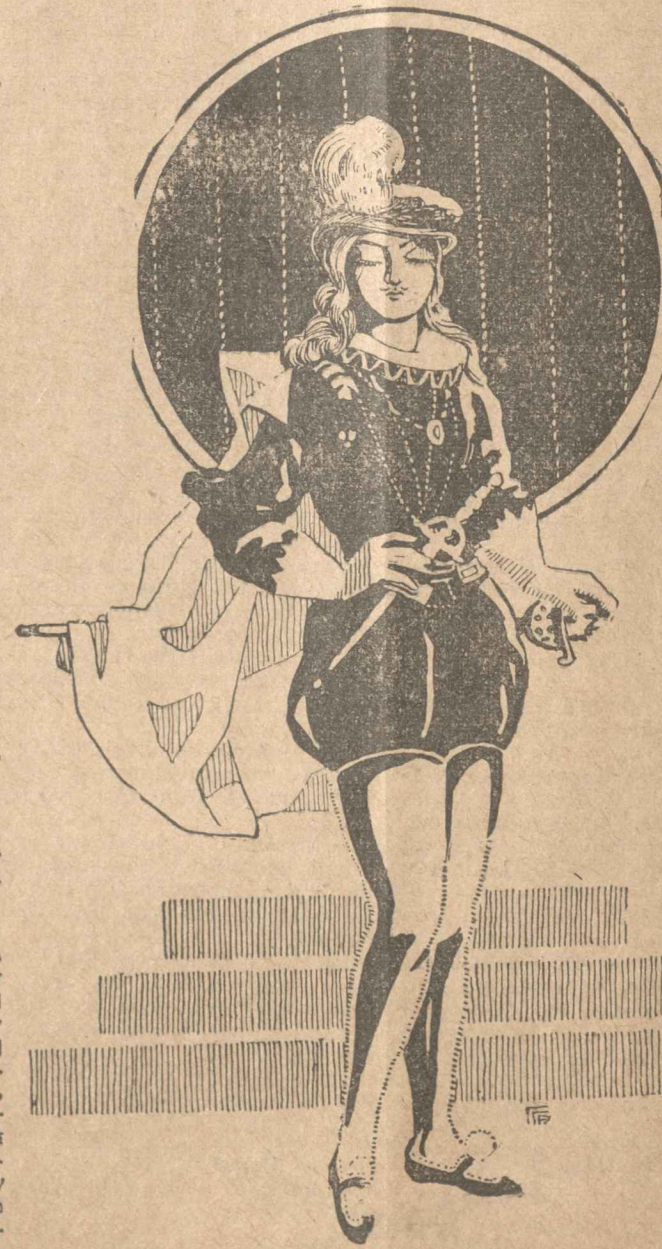
Η αντίβασιλίσσα της Σκωτίας όταν έμαθε τ' άνδραγαθήματα του νεαρού άρχοντος ντ' Αθενέλ του άπένειμε τον τίτλο του «Ιππότη της Βασιλίσσης» και τον έτοποθέτησε στην τιμητική φρουρά της κόρης της, της βασιλίσσης της Γαλλίας, Μαρίας Στουάρτ...

Αυτό ήταν ή πρώτη θλίψις της νεαρής συζύγου του, πού έστερείτο έτσι συχνά της παρουσίας του αγαπημένου της συζύγου κατά την διάρκεια της γοητευτικής τους σεληνης του μέλιτος.

Μά σέ λίγο είχε μιά θεία, μιά ούράνια παρηγοριά: έφερε στον κόσμο ένα παιδί πού τό βάφτισαν 'Ιουλιανό ντ' Αθενέλ.

Αυτή τη φορά ή εύτυχία της ήταν χωρίς κανένα σύννεφο! Και όμως ή Λευκή Κυρία δεν είχε παρουσιάσει καθόλου πριν από τη γέννηση του παιδιού αυτού...

— Όπως κι' ο σύζυγός της, έτσι κι' ή νεαρή μητέρα σεβόταν μάλλον παρά πίστευε τον θρόνο της Λευκής Κυρίας. Δεν ταραχτηκε λοιπόν σχεδόν καθόλου απ' αυτό τό προμήνυμα... Ήταν τόσο εύτυχισμένη άλλωστε άνάμεσα στις δυο λατρείες

*Ωραίος σάν Θεός!...

της, τον σύζυγό της και τό παιδί της!...

Πέντε χρόνια κύλησαν μέσα σ' αυτή την άγία εύτυχία, όταν έξαφνα ο πόλεμος, ξεσπώντας πάλι, έβρε να την άκόψη απότομα...

Χαίρε συγκινητικό ειδύλλιο κι' έρωτικές τρυφερότητες... Νά, ξαναγύρισε πάλι ή αίματηρές τραγωδίες!... «Ω! τό δάκρυα, οι σπαραχτικοί άποχαρητισμοί της ξετρελλαμένης συζύγου!...

Ο Βάλτερ ντ' Αθενέλ άποσπάστηκε από τά τρεμάμενα χέρια της Μαρίας, φίλησε με λαχτάρα τό παιδί του και έκίνησε για ν' αντιμετώπιση την πρώτη επίθεσι της άγλικής στρατιάς πού την διεύθυνε πάλι ο τρομερός δούξ του Σόμερσετ.

Αυτή τη φορά όμως ο έχθρός είχε τό μεγάλο πλεονέκτημα του αριθμού και της θέσεως... Οι βουήσιοι Σκωτσέζοι ρίχτηκαν τρελλά, όπως πάντα, έναντίον του άγγλικού πυροβολικού πού θέριζε τις γραμμές τους...

Η μάχη αυτή, ή μάχη του Πίνκευ, είχε γνωστή από την Ιστορία... Οι Σκωτσέζοι, άν και πολέμησαν σάν λεοντάρια, νικήθηκαν... Δέκα χιλιάδες Ιππότες τους βρήκαν εκεί σαν ένδοξο, μά άγονο θάνατο.

Όλα πειά είχαν τελειώσει: ή λαίδη Μαρία ντ' Αθενέλ πληροφορήθηκε από τον προδότη Μπόλτον, τον έπιστάτη της, πού έσπευσε να της άναγγείλη αυτή την πένθιμη έξοδου, ότι ήταν χήρα!

Της ήρθε σάν τρέλλα, τό μυαλό της σκοτίστηκε, με έτρεξε άμέσως στο πεδίο της μάχης...

Άλλοιμονο! του κάκου άναζήτησε το κορμί του έγγενικού Ιππότη, του λατρεμένου της συζύγου, άναμεσα στους σωρούς των άδελων πτωμάτων...

Μιά μέρα και μιά νύχτα όλόκληρη πλανιόταν άνάμεσα στους νεκροθάφτες πού έρριχναν με τά φυάκια τους τά πτώματα μέσα στα γαρβκάματα ή μέσα στους νεκρούς...

Όλα πειά είχαν τελειώσει για τη νεαρή μάρτυρα: ή ζωή δεν θα ήταν πια ντ' αυτή παρά ένα βαρύ φορτίο πού θα τό έσπινε άνάμεσα για την άγάπη του παιδιού της!

Με την καρδιά νεκρή, με την ψυχή συντριμμένη, γυμνός δάκρυα μπρος στην επανανόρθωση δυστυχία, έφερε τά βαρεία πένθιμα ροδχα των χιτών της Σκωτίας και ξαναγύρισε στο άρχοντικό των Μελρόζ...

Ω! φρίκη!... Βεβήλωσις!... 'Ιερουσαλά!...

Ο δούξ του Σόμερσετ, ή δήμιος, ό φονιάς, βοντάνατο εκεί, θρονιασμένος, σάν ό φέντης... Έαπλωμένος, ό έθλιος, στο σύζυγό της κρεββάτι!...

Η Μαρία έφυγε έξω από άγανάκτηση, περιτρώει και πήγε να κλειστή με τό παιδί της στον παλιό πύργο των 'Αθενέλ, πού έγινε τό καταφύγιό της.

Η ειρήνη πού έπαισιόθηκε μετά τη μάχη του Πίνκευ έμπόδιζε τον 'Αγγλόφονο να έπωφεληθεί του άρχηγού νά έπωφεληθεί του... Η άχτού θριάμβου του... Η άτιθασιλίσσα της Σκωτίας ανέλαβε υπό την προστασία της την χήρα του 'Αθενέλ και ό άφωσιωμένος φίλος του συζύγου της, ο Κρίστι

ντε Κλάινθιλ, την φρουρούσε καλά μαζί με τους τελευταίους Σκωτσέζους πολεμιστάς πού είχαν καταφύγει κι' αυτοί στον παλιό πύργο.

Ο Σόμερσετ, πού τον άνακάλεσε στο Λονδίνο ή σκληρή βασιλίσσα της 'Αγγλίας 'Ελισάβετ, άναγκάστηκε να έγκαταλείψη τό άρχοντικό των Μελρόζ... Μά πριν φύγη, ο 'Αγγλος πολέμαρχος θέλησε ν' άποδείξη την παντοδυναμία του.

Στην αίθουσα των όπλων του άρχοντικού, μπροστά στους συγκεντρωμένους πολεμιστάς του, κάλεσε τη χήρα ντ' Αθενέλ. Η Μαρία παρουσιάστηκε, τυλιγμένη στους μοκρούς πένθιμους πέπλους της, κρατώντας από τό χέρι τό γυιό της, σάν να την προστάτευε απ' όλους ή ίερή άδυναμία αυτού του παιδιού.

Ο δούξ του Σόμερσετ άπόσπασε τότε από τό χρυσοστόλιστο στήθος του τον κόκκινο σταυρό του 'Αγίου Γεωργίου και πήγε να τον κρεμάση στο στήθος του μικρού 'Ιουλιανού.

— Παιδί, του έπτε με φωνή πού προσπάθησε να την κανη λιγώτερο άγρια, αυτή ή τιμή πού σοβ κάνω εινε μεγάλη!

Μά ο λεοντιεύς άνθρωπώθηκε σ' όλο τό μικρό του άναστημα και τινάξε τά μαλλιά του πού έμψιασαν με χαίτη... Κάρφωσε στον σιδερόφραχτο δούκα τα χέρια του πού έλαμπαν άπε περιφάνεια, άναπήδησε, πέταξε τό παράσημο μπροστά στα πόδια του και μούγκρισε:

— Όχι! Ποτέ ένας 'Αθενέλ δεν θ' άφήση ένα Σόμερσετ να τον τιμήση! Όταν ο Κρίστι ντε Κλάινθιλ ήλθε με μάθη να χειρίζομαι τό σπαθί του πατέρα μου... άκούς, δούξ!... θάρδθ τότε να σοβ πάρω τό σταυρό σου με τά όπλα στο χέρι!... Και θα σέ σκοτώσω, όπως σκοτώσες τον πατέρα μου!

Ο δούξ προσποιήθηκε πως γελάει κι' έφυγε τρέμοντας από τη λύσσα του.

Τό άρχοντικό, έμπιστευμένο στη φύλαξη του Μπόλτον, του πράκτορος του Σόμερσετ, έμεινε έρημο... σάν μιά φτωχή και ώμορφη περιστεροφωλιά έγκαταλειμμένη!...

Ο προδότης Μπόλτον εξακολουθούσε τις καταχθόνιες μηχανορραφίες του, κρυπτόμενος με την μάσκα της πιό τυφλής άφοσίσεως από την κυρία του και τό νεαρό κύριο του 'Ιουλιανό ντ' Αθενέλ, την ζωντανή εικόνα του πατέρα του.

Δέκα μήνες μετά τά γεγονότα πού διηγήσαμε ήταν ή παραμονή των Ψυχών— ή δουκίσσα ντ' Αθενέλ ξαναγύρισε απ' τό πεδίο της μάχης του Πίνκευ, όπου είχε πάει σφεαφόνος και λουλούδια στους μάρτυρας της Σκωτίας, και όπου είχε προσευχηθή με τό γυιό της.

Ξαναγυρίζοντας στον πύργο της, βρήκε όλους τους άνθρώπους της άναστατωμένους. Μόνο ο Μπόλτον διατηρούσε την γαλήνη του, αναμικτή ώστόσο με κάποιαν άνησυχία.

Η πυργοδέσποινα τον ρώτησε τί συμβαίνει.

Αυτός ο Μαρτίνος, άποκρίθηκε ο ύπουλος έπιστάτης, άναστάτως όλο τον τόπο με τις Ιστορίες του του άλλου κάσμου... Λέει πως είδε τη Λευκή Κυρία να θρηνη σέ μιά έπαλει του πύργου.

Αυτό δεν εινε καθόλου περίεργο μιά μέρα άφιερωμένη στους νεκρούς σάν τη σημερινή... έπτε ο γέρο Μαρτίνο, ένας παλιός όπρέτης των Μελρόζ πού ήταν κι' αυτός εκεί. Δεν εινε άλλωστε ή πρώτη φορά.

Ο Μπόλτον τότε έπρόσθεσε με στενοχώρια πού μεγάλανε όλόένα:

— Αυτό πού μερδεύει την ύπόθεσι... εινε... ότι μερικοί ταξιδιώτες μου άνήγγειλαν... την εμφάνισι μιάς σπείρας 'Αγγλων άτάκτων στα μέρη μας... Προχωρούν, όπως μου έπαν, από τ' ανατολικά, έρημώνοντας και καίγοντας τά πάντα!...

— Πρέπει να στείλουμε έναντίον αυτών των ληστών τον γενικό μας Κρίστι ντε Κλάινθιλ και όλους τους ανθρώπους του! φώναξε ή λαίδη ντ' Αθενέλ.

Δεν τολμούσα να τό κάνω χωρίς τη διαταγή σας, άπάντησε ο Μπόλτον, ό όποιος έσπευσε άμέσως να έκτέλεση την διαταγή της κυρίας του με μιά άλλόκοτη βία, σάν να ζήτησε να άπομακρύνη τό ταχύτερο από τον πύργο τους ύπερασπιστάς του.

Μιά βαρεία αιωπή άπλωνόταν τώρα μέσα στην άπέραντη αίθουσα.

Η δουκίσσα Μαρία είχε άνακτήσει την ψυχραιμία της και καταλαβαίνοντας πως είχε εύθύνη για τόσους ανθρώπους, ύπεδείκνυε στον καθένα τη θέσι του κι' έδινε διαταγή να κλειστούν όλες ή πύλες.

Έξαφνα, δεν μπόρεσε να κρατήση μιά κραυγή τρόμου. — Ο γυιός μου... πού εινε ο γυιός μου; ρώτησε κυττάζοντας γύρω της με άγωνία. Ήταν ακόμα έδώ πρό μιάς στιγμής.

— Θα κατέθηκε στα ύπόγεια, της άπάντησε ο γέρο Μαρτίνος. Αυτό τό παιδί δεν φοβάται τίποτε... Έχει τό αίμα των 'Αθενέλ στις φλέβες του.

Έκείνη τη στιγμή, ο μικρός 'Ιουλιανός ξαναπαρουσιάστηκε άναστατωμένος, καταταραγμένος... αυτός ό τόσο γενναίος.

Έβγαينه πράγματι από την ύπόγεια στοά πού συνέδεε τον πύργο με τό άρχοντικό των Μελρόζ.

— Μητέρα! φώναξε, αφήνοντας να του πέση τό φανάρι πού κρατούσε στα χέρια του. Έκει!... μέσα στα βάθη των ύπογειών... είν' ένας άνθρωπος ένοπλος... ένας ύποπτος. Καί μοιάζει με τον...

Δεν τολμούσε ν' άποτελειώση τη φράσι του.

— Ένας Ιππότης! ξαναείπε ή μητέρα του, γεμάτη άγώνια και τρέμοντας σύγκορμη. Μά μίλα!... Μίλα λοιπόν!...

Πώς εινε αυτός ο Ιππότης;

— Φοράει μιά άστραφτερή πανοπλία όπου λάμπει ο Σταυρός του Στουάρτ σάν αυτόν πού είχα δι άλλοτε στο στήθος του...

— Μά τελείωνε... τελείωνε 'Ιουλιανέ!... Πώς εινε τό πρόσωπό του;

— Έχει μάτια και μαλλιά μαύρα... φυσιογνωμία γλυκιά και άποφασιστική... Μ' άγκάλιασε κλαίγοντας... Νά, δες ακόμα τά δάκρυά του πού λάμπουν έδώ... στο βελούδο του μανδύα μου...

Η Μαρία ντ' Αθενέλ έθγαλε μιά δυνατή φωνή κι' έπεσε γονατιστή.

— Ο Θεός άς μιάς εύσπλαχνιστή! έπτε, Αυτό τό παιδί είδε τό φάντασμα του πατέρα του!...

— Όχι, μητέρα, φώναξε ο μικρός 'Ιουλιανός. Εινε ζωντανός!...

Ο άνεμος φυσούσε πένθιμα μέσα στη νύχτα... Νόμιζε κανείς πως άκούγε έξω μιά γυναίκα να κλαίη και να στενάξη...

Ο προληπτικός γέρο Μαρτίνος σταυροκοπήθηκε ψιθυρίζοντας με ελπίδα.

Ο Μαύρος Άνθρωπος μιάς φοβερίζει, γιατί ή «Καλή Γετόνισσα» θρηναί ακόμα μέσα στη νύχτα...

Και χαμηλώνοντας τη φωνή του, πρόσθεσε με φόβο και σεβασμό:

— Η Λευκή Κυρία!

Έξαφνα έθγαλε ένα έπιφώνημα τρόμου.

— Έ, λοιπόν... Τι εινε πάλι, Μαρτίνε;

— Τό άρχοντικό των Μελρόζ εινε φωτισμένο... Ένα φως λάμπει στην κάμαρη του κυρίου Ιππότη, του άφέντη μας... Κυττάχτε και μόνη σας, άρχοντίσά μας!

Και, άνάμεσα από μιά πολέμιστρα, έβειδε στην κυρία του ένα παράθυρο του άρχοντικού των Μελρόζ, όπου πρᾶγματι φαίνόταν μιά ζοφή λάμψη. Μιά σκιά— ή σκιά ενός άνδρος ένόπλου— περνούσε και ξαναπερνούσε πίσω από τά φωτισμένα τζάμια.

Η νέα γυναίκα κύταζε, άνατριχιάζοντας...

Αμέσως, άπόσσω, πήρε την άπόφασί της.

Πήρε από κάτω τό κλειτοφάνερο πού είχε πέσει από τά χέρια του γυιού της, έπιασε τον μικρό 'Ιουλιανό από τό χέρι και τον τράβηξε μαζί της προς τά ύπόγεια...

Ο Μαρτίνος γέμισε γρήγορα γρήγορα τά πιστόλια του κι' έτοιμάστηκε να τους ακολουθήση...

— Μείνε έδώ έσύ, του έπτε ή πυργοδέσποινα, και φύλαγε καλά. Ό,τι θα δοίμε πρέπει να μείνη μυστικό του Θεού.

Η μακρυά και στενή στοά την όποια μητέρα και γυιός άκολουθήσαν, κατέληγε στις σπηλιές και τά ύπόγεια των Μελρόζ, πού ήσαν αληθινός λαβύρινθος.

Μιά άπόλυτη έρημιά και σιωπή επικρατούσε παντού...

Μήπως ο μικρός 'Ιουλιανός είχε πέσει θύμα πειρασθσεως;

Λαχναισμένη, ή Μαρία ντ' Αθενέλ ανέθηκε τά σκαλοπάτια πού άδηγούσαν από τά ύπόγεια στο άρχοντικό κι' άρχισε να διασχίζει τά εγκαταλειμμένα παλιά της διαμε-

Η Μαρία έπεσε γονατιστή...

ρίσματα. Τέλος, έφτασε στην πόρτα του συζυγικού της δω-
ματίου που το είχε βεβηλώσει με την παρουσία του ο άτι-
μος Σόμερσετ...

Δέν ήταν πειά δυνατή καμιά άμφιβολία.
Ένα φώς περνούσε έξω μέσ' απ' τις κουρτίνες...
Η πυργοδέσποινα έκανε γρήγορα τ' οταυρό της.
Και μπήκε μέσα, κρατώντας πάντα από τ' ό χέρι τόν γνιφ
της...

Μά άμέσως έπεσε γονατιστή.
Ο Ιππότης ντ' Άθενέλ ήταν όρθιος εκεί, με τ' ά χέρια
σταυρωμένα, μπρός σ' ό μεγάλο κρεβάτι με τή θολιά, που
ήταν ύψωμένο πάνω σ' ένα ανάβαθρο, στρωμένο με βελούδο.
— Ω! τ' ό παιδί είπε την αλήθεια! τραύλισε ή Μαρία. Ο
Βάλτερ... ό ώραίος μου Βάλτερ... έδω... ζωντανός!... Θεέ
μου, νά είσαι εύλογημένος γι' αυτό τ' ό θαύμα...
Και ώρμησε πρ' όν σ' ό ζυγό της που τόν είχε ξαναβρή
νεκραναστημένο!

Μά, ώ έκπληξις, ώ τρόμος!...
Ο Βάλτερ την άπομάκρυνε με μιά χειρονομία... άγέρω-
χος, άπειλητικός, τρομερός...

— Α! είσαι σύ! πρόφερε μ' ένα τόνο γεμάτον περιφρό-
νησι, όργη και θανάσιμο μίσος. Έσύ!...

— Θεέ μου!... Τί ακούω;... Έσύ είσαι... Βάλτερ... λα-
τρεμένη μου... έρωτά μου;... Έσύ είσαι που μου μιλάς έτσι;
Και ζετρελλαμένη, φριχτά άπελπισμένη — παίρνοντας μέ-
σα σ' ά λεπτά χέρια της τ' ό φτωχό ξανθό της κεφαλάκι που
τ' ένοιωθε νά τρελλανιέται από τή φριχτή αυτή δοκιμα-
σία — με τ' ά μάτια έξαλλα, γεμάτα τρόμο, τραύλισε με φω-
νή κοιμένη:

— Όχι, δέν βρίσκεται πειά σ' αυτό τόν κόσμο ό γλυκός
Βάλτερ τής καρδιάς μου. Έχω πέσει θύμα τ' ό π' ό τρομα-
χτικού εφιάλτου... ή μάλλον ό δαίμονας
ήτρε την όψι τ' ό λατρευτ' ό μου σ' ό ζυγοί
για νά με κάνη ν' άμφιβάλλω για σένα, Θεέ
μου!...

— Σιωπή!... μούγκρισε ό Βάλτερ ντ' Α-
θενέλ. Δέν υπάρχει έδω άλλος δαίμονας
έκτός από σένα, καταχθόνιο πλάσμα.

— Α! τρελλανιέμαι!... τρελλανιέμαι!...
φώναξε ή Μαρία. Έποφέρω πολύ... τρο-
μαχτικά... Θά πεθάνω...

Και ή Μαρία ντ' Άθενέλ έέσπασε σ' ό
σπαραχτικούς λυγμούς, σ' ό κραυγές φριχτά
άπελπισμένες...

Και μέσ' από τούς ποταμούς τ' όν δα-
κρύων που κυλούσαν από τ' ά μάτια της
στέναζε:

— Ο Βάλτερ είναι ζωντανός... Κι' έγώ εί-
μαι πάντοτε χήρα... άφ' ό ή καρδιά τόν είναι νεκρή... άφ' ό
ό έρωτάς μας πέθανε σ' αυτή... Ω, όί άγαπημένοι μας όρ-
κοι... Ο χαμένος παράδεισος... Θυμήσου, θυμήσου ντ' Α-
θενέλ!...

— Τους όρκους μας; Έκανε σαρκαστικά ό Ιππότης.

— Ναί, τούς έξασες;

Τότε ό Βάλτερ, άφήνοντας μιά τρομερή όργη νά ξεσπά-
ση, φώναξε:

— Ατιμή... τούς έπρόδωσες!...

— Όχι! διαμαρτυρήθηκε ή δυστυχισμένη με όλη τή δύ-
ναμι τής άθωότητάς της. Όχι, Βάλτερ, ποτέ...

— Λες ψέμματα!

— Σ' ό Θεό!... Μην βλαστημάς τ' ό Θεό, γιατί σ' ό λίγο θά
παρασιαστής μπροστά τ' όν...

— Α! αυτό θά είναι τ' ό τέλος τ' ό μαρτυρίου μου!... Πά-
ρε μου λοιπόν τή ζωή, ίσκι ψεύτικε τ' ό ευγενικό ντ' Α-
θενέλ!...

Και σ' όν τρελλή, τρέμοντας σύγκορμη, ρώτησε:

— Μά ποιός είσαι λοιπόν;

— Είμαι ή Τιμωρία! Είμαι ή Έκδίκηση!...

Και ό Ιππότης ντ' Άθενέλ, λέγοντας αυτά τ' ά λόγια, έ-
φερε τ' ό χέρι τ' όν σ' ό λαβή τ' ό σπαθι' ό τ' όν.

Μά ό μικρός Ιουλιανός κρεμάστηκε άπάνω τ' όν, φώνα-
ζοντας ίκετευτικά:

— Πατέρα... πατέρα μου... χάρι... Έλεος για τή μικρή
μου μαμά!

— Ούτε χάρι, ούτε έλεος! βροντοφώνησε ό Βάλτερ.
Και πρόσθεσε άδυσώπητος:

— Ο θάνατος!...

Σκυθρωπός και τραγικός, με τ' ό δεξί τ' όν χέρι έπάνω

σ' ό σγουρά μαλλιά τ' όν παιδι' ό τ' όν, ό Ιππότης έξακολο-
γήσε με φωνή άργή και βαθεία:

— Είσαι μικρός, πολύ μικρός άκόμα για νά καταλάβης...
παιδί μου... μά χάραξε τ' ά λόγια μου καλά μέσα σ' ό μ' ό-
μη σου...

» Αργότερα, θά τ' ά καταλάβης όλα...

» Πληγωμένος βαρειά, είχα πέσει κι' έγώ μαζί με τ' ό-
σους άλλους σ' ό πεδίο τής μάχης τ' όν Πίνκεν... Έμεινα
πολλές ώρες άναίσθητος... μά τή νύχτα συνήλθα και είδα
π' ός βρισκόμουν μέσα σ' ένα σωρό από πτώματα...

» Π' ός κατάθρθωσα, με τ' ό στήθος τρυπημένο από ένα θραύ-
σμα όβουζιου, νά συρθώ ως κάποι' ό πανδοχεί' ό τ' όν συ-
ρων, ούτε κι' έγώ δέν τ' ό ξέρω...

» Ο έρωτάς μου για τή μητέρα σου... ή άγάπη μου για
σένα... φτωχό μου παιδί, που θά μένεις σ' ό λίγο όρφανό...
ναί, ό τρελλός και τυφλός έρωτάς μου για τή Μαρία ντ' Α-
μελρόζ, ή ειρωνεία... με ύποστηριζε και δεκαπλάσιαζε τ' ό
δυνάμεις μου.

» Ο Ιδιοκτήτης τ' όν πανδοχεί' ό, καλός άνθρωπος άν και
Άγγλος, με φιλοξένησε και με περιποιήθηκε... Είν' αλή-
θεια π' ός τόν πλήρωσα με χρυσάφι, μά κι' αυτός δέν με
παράδωσε σ' όν έχθρό... σ' ό Σόμερσετ... τόν δήμω...

» Όταν έγινα καλά, κατάθρθωσα, με τή βοήθεια τ' όν, νά
φτάσω σ' όν άκτή και νά επιβιβάστ' ό ένα πλοίο που με
πήγε σ' ό Γαλλία, όπου συνάντησα τή βασίλισσα, Μαρία
Στουάρτ, τής όποι' ός είμαι Ιππότης...

» Ο ξενοδόχος, πρίν φύγα, ανέλαθε νά γίνη ταχυδ' ό-
μος μου σ' ό μητέρα σου, τήν δούκισσα...

» Τ' ός γνώριζα π' ός κατάθρθωσα νά ξεφύγω από τόν θά-
νατο και τής παράγγελα νά σ' ό πάρη και ν' ό θ' ό νά με σ' ό
ναντήση σ' όν Αύλη τής Γαλλίας...

» Εκεί θά μ' όρούσασε νά ζήσουμε εύτυχισμένοι κι' έ-
λεύθεροι...

» Μά ή μητέρα σου δέν μου άπάντησε κα-
θόλου... έμαθα νέα της άργότερα, πολύ
άργά, άλλοίμονο! για τήν έκδίκησ' ό μου.

— άπ' τόν ίδιο ξενοδόχο, τόν Τζ' όν Ρόμπα...
» Έμαθα τήν άκατονόμαστη άτιμία τ' όν...
τ' ό τρομερό αίσχος τ' όν...

» Είχε γίνει έρωμένη τ' όν δούκ' ό τ' ό Σό-
μερσετ κι' έφερε μέσα σ' ό σπλάχν' ό τ' όν
τόν καρπό τής φριχτής προδοσίας τ' όν.

Ο Ιππότης Βάλτερ ντ' Άθενέλ, άφ' ό
είπε αυτά τ' ά λόγια, σάπασε και κύτταξε
τ' όν γυναίκα τ' όν με ύφος άγριο και περι-
φρονητικό.

— Φρίκη! φώναξε ή Μαρία ένώνοντας τ' ό
χέρια τ' όν. Όσα λόγια πρόφες, άλλα
τόσα ψέμματα είπες!

— Μά ή ζωντανή απόδειξις τ' όν έγκλημάτ' όν σου! φ' ό-
ξε ό Ιππότης, παραμερίζοντας ξαφνικά τ' ός βελούδ' όν

— Η νέα μητέρα προχώρησε...

— Έθ' όλε τότε μ' ό άούνατη κραυγή έκπληξας... συγ-
νήσεως... και οίκτου...

— Ένα παιδάκι νεογέννητο ήταν εκεί, τυλιγμένο σ' ό π' ό-
σιες δαντέλλες κι' άπλωνε τ' ά μικρά χεράκια τ' όν...

Μιά βαρεία και τρομερή σιωπή άπλωνόταν τ' όν σ' ό
δωμάτιο που τήν διέκοπταν μόνο τ' ά κλαυθμ' όν τ' όν
νηπί' όν που τ' ό είχαν ζυπνήσει από τόν άγγελικό τ' όν όπ' όν.

— Έξαφνα, εκείνη τή στιγμή άκούστηκε κάποιος θόρυβ' ός
άπ' έξω που έμοιαζε με κλαγγή όπλων.

— Τί σημαίνει αυτό; ρώτησε ή Μαρία ντ' Άθενέλ σ' όν νά
συνερχόταν ξαφνικά. Οί άνθρωποι μας βρίσκονται σ' ό απο-
στολή... Τους έστειλα έναντί' όν τ' όν Άγγλων άτάκτων και
ληστών... Μήπως;...

Δέν τ' όλμυσε ν' άποτελειώση τή φράσι τ' όν.

— Οί Άγγλοι! φώναξε ό μικρός Ιουλιανός που είχα
τρέξει σ' όν παράθυρο.

— Έμπρός! Θά πεθάνω τουλάχιστον σ' όν στρατώσ' όν
είπε ό Ιππότης ντ' Άθενέλ, τραβώντας τ' ό σπαθί' ό τ' όν.

— Όχι... όχι... φώναξε ή Μαρία. Πάμε σ' ό υπόγειο... Έλα!

Και ή νέα γυναίκα προσπαθούσε τ' όν κάκου νά παρ' όν
τ' όν σ' ό ζυγό τ' όν που έτοιμαζόταν νά κολλήση άκριβ' ό τ' όν
ζωή τ' όν.

Μά ό Βάλτερ έπαψε ξαφνικά κάθε αντίστασι και προ-
ήγε πρ' ός τ' ά υπόγειο.

— Ναί, πρέπει νά σωθ' ό ψιθύρισε. Λημονήσα τ' όν μήπως
είς Μαρία Στουάρτ... Πρέπει νά τ' ό πάω σ' όν έναντί' όν
λίσσα τ' όν Άγγλίας, έστω και θυσία τ' όν τιμής μου...

— (Ακολουθεί)

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΜΩΝΤ ΝΤΕ ΒΙΒΙΕ, χήρα, 30 ετών. Δέν φαίνεται ώστόσο περισσότερο
άπό 24 χρόνων. Κατάμαυρα μαλλιά, μεγάλα
μελαγχολικά μάτια.

ΠΩΛ ΜΠΕΡ,
35 ετών. Σοβαρός, συγκρατημένος σ' ός χειρονομίες
τ' όν και σ' ό λόγια τ' όν. Οί άσημένιοι κρόταφοί τ' όν
δίνουν ξεχωριστή ευγένεια σ' όν θλιμμένη μορφή τ' όν.

(Η σκηνή, ένα σ' όγευμα τ' όν Νοεμβρίου, τόν κινεζικό σαλονάκι τής Μώντ.
Από τ' όν παράθυρο φαίνονται τ' ά γυμνά δέντρα τ' όν πάρκου
τ' όν Λουξεμβούργου.)

ΜΩΝΤ (συνεχίζοντας τήν συζήτησι).—
Δέν πρέπει ν' άμφισβallest, άγαπητέ μου φίλε, ότι μεταχειρί-
στηκα κάθε μέσον για νά πείσω τήν Σουζάνα...

ΠΩΛ.— Και αποτυχάτε σ' ός προσπάθειές σας;

ΜΩΝΤ.— Μάλλον ναί...

ΠΩΛ (μ' ό κίνησι δ' ό σφοδρίας).— Όμολογώ
ότι αυτό σ' όν τ' ό περιμένα...

ΜΩΝΤ.— Ω! δέν πρέπει νά φανταστήτε ότι ή άρνησις
τ' όν αυτή έχει τίποτα τ' ό προσβλητικό χ' ό
ας!...

ΠΩΛ (χαμογελώντας).— Θεέ
λέτε νά με παρηγορήσετε;

ΜΩΝΤ.— Μά όχι, κάθε άλλο... Λέω,
άπολύτως, τήν αλήθεια... Αυτήν, τ' όν
λαχιστον, τήν έντυπωσι σχημάτισα έγώ...

Μόλις έκανα σ' όν Σουζάνα τήν πρότασι
όμα, χωρίς περιστροφές, εκείνη μου ά-
πάντησε: «Η προτίμησις που μου έδειξε
ό κ. Πωλ Μπέρ με κολακεύει πολύ...»

«Ομολογώ ότι με μεγάλη χαρά θά δεχό-
μουν νά γίνω γυναίκα τ' όν, άν δέν είχα
τ' όν καρδιά μου δοσμένη άλλ' όν, σ' ό κα-
ποιον που λείπει μακριά, πέντε χρόνια
τώρα...»

«Ω! είμαι βέβαια ότι θά ξανα-
γυρισή... Τ' όν περιμένο με λαχτάρα...».

Αυτά μου είπε ή Σουζάνα.

ΠΩΛ.— Περιέργω! ποτέ δέν φανταζό-
μουν ότι υπάρχουν σ' όν εποχή μας γυ-
ναίκες με τόσο σταθερά αισθήματα!...

ΜΩΝΤ (σ' ό τ' όνο διαμαρτυ-
ρίας).— Ω! τί είναι αυτά που λέτε!...

ΠΩΛ.— Με συγχωρείτε... Δέν ήθελα νά
σας θ' ό...

ΜΩΝΤ (συκκινημένη).— Υ-
παρχουν σήμερα πολλές γυναίκες ν' ά-
φοσιωθούν σ' ό μιά μονάχα άγάπη, σ' ένα
μονάχα αίσθημα... Ίσως, μάλλον, νά
είναι πολύ περισσότερες άπ' ότι φαντά-
ζεστε...

(Γυρίζει άπότομα άλλ' ό τ' ό κεφάλι τ' όν, σ' όν νά
β' όλ' ό νά κρύψ' όν από τόν Πωλ τήν ξαφνική λάμψ' όν
τ' όν ματι' όν τ' όν. Ο Πωλ τήν κυττάζει παραξε-
νισμένος, φαίνεται σ' όν νά προσπαθή νά καταλάβ' όν κάτι. Όλιγοστιγμή
σιωπής...)

ΠΩΛ (άλλ' ό ζώντας θέμα όμιλίας).— Για
νά είμαι ειλικρινής, ή άρνητική άπάντησις τής δεσποινίδος
Σουζάνας δέν με δυσαρέστησε και πολύ...

ΜΩΝΤ.— Τι θέλετε νά π' ότε;

ΠΩΛ.— Θέλω νά π' όν ότι ένοιώσα βέβαια ένα έλαφρό...
π' όν νά τ' ό π' όν... τ' όν έμ' όν σ' όν άνδρικό μου έγωισμό, χω-
ρίς όμως, και νά πάρω τ' όν πράγμα κατάκαρδα...

ΜΩΝΤ (ζ' όν ρ' ό).— Αυτό μ' εύχαριστεί ιδιαίτέρως!

ΠΩΛ.— Ιδιαίτερως, είπατε;

ΜΩΝΤ.— (τα ρ' ό γ' ό μ' ό ν).— Έννοώ, δηλαδή, ότι μου
είναι εύχαριστός ή σκέψις π' ός δέν πρόκειται νά ύποφέρετε...

ΠΩΛ (μ' ό κίνησι άδ' ό σφοδρίας).— Α! όσο
γ' ό αυτό... (Υστερ' άπό κάποι' ό δισταγμό).

Μπορώ τώρα νά σας π' όν ότι ποτέ δέν δοκίμασα ξεχωριστή
άγάπη για τήν Σουζάνα. Θά με ρωτήσετε, βέβαια, γιατί
σας έξουσιοδότησα νά τής κάνετε πρότασι γάμου έξ' όν
νόμ' όν μου!... Θεέ μου! έρχονται στιγμές που ό άνθρωπος
ν' όν θέλει τέτοια θανάσιμη κούρασι ώστε αφήνει ένα ρεύμα νά
τ' όν παρασυρ' όν, χωρίς εκείνος νά προσβάλ' όν καμιά αντίστασι...

«Ετσι κι' έγώ, κουρασμένος από τή ζωή, αισθανόμουν τήν
ανάγκη ν' άγκυροβολήσω σ' όν λιμάνι τ' όν γάμου, με τήν άο-
ριστη έλπίδα ότι θά εύρισκα τήν γαλήνη... Μόλις γύρισα
άπό τήν Ίνδοκίνα, γνωρίστηκα σ' όν σαλόνι σας με τήν Σου-
ζάνα... Τήν έβ' όν συμπαθητική και έξυπνη — χωρίς νά δο-
κιμάσω κανένα ισχυρό ψυχικό κλονισμό — και σκέφτηκα
ότι ή κοπέλλα αυτή θά μπορούσε ίσως νά μου χάριση τήν
ήρεμια που ποθούσα τόσο...

ΜΩΝΤ.— Νά μου επιτρέψετε, Πωλ, νά σας π' όν κάτι... Γνω-
ρίζομεθα δέκα χρόνια τώρα, πολύ πρίν κάνω τόν άτυχή έ-
κείνο γάμο μου... Η μακριά αυτή γνωριμία μας μου δίνει,
ύποθέτω, τ' ό δικαίωμα νά είμαι ειλικρινής μαζί σας!... Έ,
λοιπόν, μάθετε από μένα ότι ή Σουζάνα δέν είναι ή γυναίκα
που σας ταιριάζει!...

ΠΩΛ (κατάπληκτος).— Όχι δά!...

ΜΩΝΤ (μ' ό π' ό σ' ό μ' ό, με ύπόκωφ' ό φωνή).
— Ναί, ναί!... Είναι φαντασμένη, ματαιόδοξη, φιλάρεσκη...
άκαρδη! Με άναγκάζετε νά π' όν πράγματα που δέν έπρεπε,
που δέν ήθελα νά τ' ά π' όν... Γνωρίζω όμως καλά τόν χαρα-
κτήρα σας και μπορώ νά σας διαβεβαιώσω ότι δέν ψυχολο-
γήσατε καλά τήν Σουζάνα...

ΠΩΛ.— Αφ' όν είναι έτσι, γιατί ανέλα-
βατε νά μεσολαθήσετε;... Γιατί δέν μου
π' όν είπατε όλα αυτά έγκαιρως, πρίν έ-
κτεθώ!...

ΜΩΝΤ (κοκκινίζοντας).—
Μά... δέν τής είπα τίποτα για σας!...

(Ο Πωλ σηκώνεται όρθιος από τ' ό καθίσμα τ' όν,
με μάτια όρθάνοιχτα από τήν κατάπληξι).

ΠΩΛ.— Αρχίζω νά μη καταλαβαίνω
τίποτα...

ΜΩΝΤ (χαμηλώνοντας τ' ά
μάτια, έτοιμη σχεδόν νά
κλάψ' όν).— Από καιρό τώρα ήθελα νά
σας π' όν τήν αλήθεια, μά δισταζα... Φο-
βόμουν μήπως με κατηγορήσετε ως κα-
κόγλωσση, ως ζηλιάρη... (Ξ' ό σ' ό ν-
τ' ός): «Ω! δέν φαντάζεστε πόσο ύ-
πέφερα όταν σας άκουσα νά μου λέτε
ότι μπορούσα έγώ, έγώ νά κάνω
μιά είσηγησι σ' όν Σουζάνα... Πρώτη
μου σκέψις ή' όταν νά σας π' όν τί φρονούσα
για τήν κοπέλλα αυτήν... Άλλά και πάλι
δελίασα τήν τελευταία στιγμή... Ωστό-
σο, είχα λάβει τήν άπόφασιν νά μη π' όν
τίποτα σ' όν Σουζάνα... Και όταν έμαθα
ότι πρόκειται νά φύγη σ' όν λίγες μέρες
για τήν Άγγλία, σκέφτηκα νά έπ' όν ν' όσω
τ' ό ψέμα αυτό, για νά σας άπειπώσω...
(Κ' ό τ' ό ν τ' ός): Σας παρακαλώ
νά πιστέψετε ότι όλη αυτήν τήν κωμω-
δία τήν έπαθα από ένδιαφέρον για σας,
για τ' ό δικό σας τ' ό καλό...»

ΠΩΛ (πλησιάζει τ' όν καθί-
σμα τ' όν κοντά σ' όν Μώντ).

Σας εύχαριστώ πολύ, καλή μου φίλη... Είμαι βέβαιος για
τά καλά σας αισθήματα... Ας μη ξαναγίν' όν λόγος για τήν
υπόθεσι αυτήν...

ΜΩΝΤ (μ' ό δ' ό κρυα χ' ό ρ' ός).— Ω! πόσο είμαι
εύθυνη!...

ΠΩΛ.— Όχι όπως έγώ...

ΜΩΝΤ.— Όπως έσείς;

ΠΩΛ (μ' ό άτιμ' ό ματικ' ό χαμογέλο).— Ναί,
Με άπαλλάξετε από τ' ό μαρτύριό νά ζήσω με μιά γυναίκα
για τήν όποι' όν δέν αισθανόμουν άπολύτως τίποτα... Και ό-
μως, τήν Σουζάνα τήν ζήτησα σ' ό γάμο, κι' έβαλα έπ' ό
τ' ό δ' ός έσας νά κάνετε τήν πρότασι εκ μέρους μου...

ΜΩΝΤ (π' ό ρ' ό ξ' ό ν' ό μ' ό ν).— Γιατί τονίσατε τόσο
τ' όν λέξι έπ' ό τ' ό δ' ός...

ΠΩΛ (μ' ό λυγμούς σ' όν φωνή).— Γιατί...
γιατί... (μ' ό άπότομη έκπ' ό ηξι): Γιατί έσ' όν
άγαπούσα, Μώντ, έσ' όν μονάχα άγαπώ δέκα χρόνια τώρα,
άπό τήν πρώτη στιγμή που σ' ό γνώρισα!... Και άπό ένα
πείσμα, για νά ύποφέρω περισσότερο, για νά μεθώσα από
τόν πόνο, έβαλα έσ' όν νά ζητήσης τήν Σουζάνα!...

(Συνέχεια σ' ό σελίδα 54)

ΓΑΛΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

"ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΖΗΤΕΙ ΣΥΖΥΓΟΝ..."

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ηλικίας 22 ετών, διαθέσιμη δύο εκατομμύρια φράγκα, ζητεί ως σύζυγον νέον καλής οικογενείας, έστω και πτωχόν. Πληροφορίες: Δικηγορικών γραφείων κ. Μπονεκούτ, δόδος Ριβολί 320. Απόλυτος έγκυμότης.

Η μικρή αυτή άγγελία έκανε τόν υποκόμητα Ρολάνδο ντε Λαμύρ να λάβη την όριστική απόφασι να παντρευτεί. Σε ηλικία είκοσιεσσάρων χρόνων, αφού κατεπατάλησε τη μεγάλη περιουσία που του άφησε ο πατέρας του, αφού έφτασε στο σημείο αυτός, ο πρίγκηψ των Παρισινών γλεντζέδων, να ζητά δανεικά από τα γκαρσόνια τα όποια είχε καταπλήξει άλλοτε με τα ήγεμονικά πουργουάρ του, σέ ηλικία λοιπόν είκοσιεσσάρων ετών ο Ρολάνδος ήταν έτοιμος να ζητήσει θέσι δημοσίου υπαλλήλου στην Ίνδοκίνα ή και να καταταγής στην Λεγεώνα των Ξένων — όταν, ένα απόγευμα, ενώ διάβαζε μία έφημερίδα, τα θέλματά του έπεσαν στην παραπάνω άγγελία... Δύο εκατομμύρια φράγκα, δεν ήταν, διάβολε, ένα ποσόν που θα μπορούσε ο Ρολάνδος να το περιφρονήσει στην κατάστασι που θριασκότανε... Έξ άλλου, ο γάμος ήταν τώρα γι' αυτόν η καλύτερη λύσις... Και ο υποκόμης πήγε στην διεύθυνσι που ανέφερε η άγγελία, αποφασισμένος ανά κλεισι τή δουλειά αυτή, για να οικονομική του ανέστησει.

Ο δικηγόρος κ. Μπονεκούτ, ο όποιος έμεινε κατενθουσιασμένος να ξεπληρώσι τα χρέη του και ν' αποκτήσι την σμένος και από το παρουσιαστικά και από τις πληροφορίες που του έδωσε ο «γαμπρός», του ανέκοινας ότι η νύφη ήταν ηλικίας είκοσι ένος χρόνων, από πολύ καλή οικογένεια, άραιοτάτη και μορφωμένη, με μόνη τη διαφορά ότι μία μικρή σκιά άμαυρωνε το παρελθόν της: Σε στιγμές δηλαδή παραζαλής κι' έγκαταλειψως παραδόθηκε πριν από τέσσερα χρόνια σ' έναν τυχοδιώκτη, ο όποιος έκμεταλλεύθηκε την άπειρία της και την έκανε δική του για να μπορή να εκβιάσει ύστερα τον πατέρα της και να του πάρη μεγαλύτερη προίκα. Τα σχέδιά του, όμως, αποκαλύφθηκαν. Ο πατέρας έδιωξε κακός κακώς τον άπατεώνα — έναν αξιωματικό δυστυχώς — συγχώρησε την κόρη του για το παραπτώμα της κι' έστειλε το παιδί, που γεννήθηκε από την παράνομη ένωσι, σέ μία τροφή, σέ μία έπαρχιακή πόλι... Και τώρα ζητούσε για την κόρη του έναν γαμπρό, διατεθειμένο να μη λάβη ύπ' όψι του το νεανικό παραστράτημα της κόρης του...

Ο Ρολάνδος ένοιωσε στην αρχή την έμφυτη περηφάνειά του να έξεγειρείται. Θά ήθελε πολύ να μη κάνει την σοβαρή αυτήν ήθική υποχώρησι. Μα η οικονομική του κατάστασις ήταν τόσο κρίσιμη, ώστε δεν είχε το δικαίωμα να κάνει τον δύσκολο... Από τη στιγμή, μάλιστα, που είδε την δεσποινίδα Λουίζα ντ' Ενάντ, έντελώς τ υ χ α ί ω ς, σ' ένα βέατρο — ο δικηγόρος φρόντισε να πραγματοποιηθή η συνάντησις αυτή... — ο Ρολάνδος, γοητευμένος από την όμορφιά, την ασμύνητα της ύψης, καθώς και από την μεγαλόλητη έκφρασι που ήταν χυμένη στο πρόσωπό της, είδοποίησε τον κ. Μπονεκούτ ότι δεν είχε πειά καμμία αντίρρησι για το συνόκεσι.

Οι γάμοι του υποκόμητος Ρολάνδου ντε Λαμύρ και της Λουίζας ντ' Ενάντ έγιναν με μεγάλη απλότητα. Ο πατέρας ώρισε 80 χιλιάδες φράγκα έτησια έπιχορήγησι στην κόρη του και άλλες 40 χιλιάδες για τα διαφορά έξοδα του Ρολάνδου. Μετά την τέλεσι του μυστηρίου, φίλησε την κόρη του και έφυγε, σοβαρός και ακατάδεχτος, χωρίς να δώση το χέρι του στον γαμπρό του...

ΤΟΥ ΑΥΡΗΛΙΑΝΟΥ ΣΟΛ

...Στο τραίνο που μετέφερε τους «νεονύμφους» από το Παρίσι στην Γένουα, για το γαμήλιο ταξίδι τους, ο Ρολάνδος δοκίμασε σέ μία στιγμή να πιαση το χέρι της Λουίζας και να της κάνει ένα κομπλιμέντο για την όμορφιά της. Έκείνη όμως, τόν διέκοψε με ύφος κάπως άπότομο:

— Σας παρακαλώ, κυριε! του είπε. Είνε περιττές η διαχύσεις. Κάνουμε και οι δύο μας μία έμπορική έπιχειρησι. Είμαστε, βέβαια, παντρεμένοι... αλλά χωρίς να είμαι γυναίκα σας... Είσαθε για μένα ένας ξένος, ένας άγνωστος... Μία μονάχα υποχρέωσι έχω απέναντί σας: να φανώ αντίστα του όνόματός σας... Μπορείτε να είστε βέβαιος ότι δεν θα σας δώσω άφορμή να μου κάνετε παράπονα, έπειδή, ύστερα από την όδυνήρα περιπέτεια που μου συνέβη, ο έρας δέν έχει πειρα κανένα θέλητρο για μένα... Έπαναλαμθανά, λοιπόν, την παράκλησί μου να με θεωρήτε η αδελφή σας ή απλώς φίλη σας... Θά έπισκεφθώμε μαζί την Ίταλία και την Τουρκία... Προσπαθήσατε να με κάνετε να έρχομαι να περασμένα... Υποθέσατε ότι είστε γιάτρος και ότι σας περδωσαν μία άρρωστη γυναίκα για να την συνοδεύετε στα ταξίδια της... Μη ζητάτε από μένα τίποτα περισσότερο...

Ο Ρολάνδος δοκίμασε να διαμαρτυρηθή. Μα η Λουίζα έκλεισε τα μάτια της και δεν τόν έδινε καμμία άπάντη...

Σ' όλα τα ξενοδοχεία που έμειναν στην Ίταλία, έπιαν χωριστά δωμάτια... Μπρός στους ξένους, η Λουίζα ήταν τω φερή και γελαστή απέναντι του Ρολάνδου. Άλλά μόλις άφ' όκόντουσαν μόνοι, η φυσική μία της έπαιρνε μία παγερή έκφρασι διάφορα... Κάποτε μάλιστα ο Ρολάνδος την έκουσε να ψιθυρίζει άρηρημένη: «Παιδί μου! Παιδί μου! Δέν μπορούσε ακόμη να έχω τό παιδί του άλλου...» Η κατάσταση αυτή άραγε να έκνευρή τον Ρολάνδο; Και το πιο τρομερό γι' αυτόν ήταν που άρχισε ν' αγαπά την Λουίζα. Τα ψυχικά και πνευματικά της χαρίσματα, η όμορφιά της, ο χαρακτήρας της, τόν είχαν σκλάβώσει... Μία νύχτα, ο Ρολάνδος μη μπορώντας πει να συγκρατηθή, μήκε όπότα στο δωμάτιο της γυναίκας του.

— Τι θέλετε, κυριε; τώ ρώτησε η Λουίζα.
— Σ' αγαπώ! τώπαισε ο Ρολάνδος, γονατίζοντας μπροστά της. Δέν μπορώ να υποφέρω το μαρτύριο αυτό... Πρέπει να μ' αγαπήσεις κι' εσύ! Αυτήσου με!...
Η Λουίζα, όμως, δεν τόν έφρασε να συνεχίση.

— Δέν μπορώ, βέβαια — τώ είπε θυμωμένη — να φανώ να σας διώδων από το δωμάτιό μου... Μα ποιά δικαίωμα μπαίνετε στην κάμαρά μιάς ξένης γυναίκας;...
Η τελευταία φράσις ήταν ένας δυνατός μπάτσος για τον Ρολάνδο. Σηκώθηκε όρθιος, κατακόκκινος, κι' έφυγε με σκυμμένο κεφάλι, παραπατώντας σαν μεθυσμένος...

Την άλλη μέρα το πρωί, η καμαριέρα έδωσε στην όκομηση μία έπιστολή από τόν σύζυγό της. Ο Ρολάνδος της ζητούσε συγγνώμη έπειδή ήταν υποχρεωμένος να φύγ χωρίς να την άποχαιρετήση. Έπρεπε, όμως, να τελειώσει μία σοβαρή έργασια. Θά έλειπε όκτώ μέρες.
Η Λουίζα παραγευένθηκε με την ξαφνική άναχώρησι του Ρολάνδου. Τι να έσημαινε άρα γε αυτό; Όπωσδήποτε τήν άπασχόλησε και πολύ το ζήτημα αυτό. Ο υποκόμης ταν έλεύθερος να κάνει ό,τι θέλει.

— Σας παρακαλώ, του είπε με ύφος άπότομο. Είνε περιττές η διαχύσεις.

Πέρασαν πέντε μέρες.

Ένα απόγευμα, ενώ η Λουίζα διάβαζε μία γαλλική έφημερίδα, τα θέλματά της έπεσαν στην έξης έδησι:

«Μία μονομαχία, με θλιθεράς συνεπειάς, έλαβε χώραν χθές, εις Μω, μεταξύ του υποκόμητος Ρολάνδου ντε Λαμύρ και του λοχαγού του πεζικού Ρενέ ντε Μπρεμόν. Η μονομαχία αυτή προεκήληθη κατόπιν μιάς έπιθέσεως του πρώτου κατά του δευτέρου, έντος της στρατιωτικής λέσχης της πόλεως. Ο κ. ντε Λαμύρ έφρασε, μάλιστα, μέχρι του σημείου να ραπίση κατ' έπανάληψιν τόν λοχαγό. Κατά την διάρκειαν της μονομαχίας, η όποια έγένετο με πιστόλια, ο κ. ντε Λαμύρ έφόνευσε τόν αντίπαλόν του, πλήξας αυτόν καιρίως εις την καρδιακήν χώραν.

Η Λουίζα άφησε την έφημερίδα να πέση από τα χέρια της... Θανάσιμη άχρότητα είχε χυθή στο πρόσωπό της... Τόν ήφερε καλά τόν λοχαγό Ρενέ ντε Μπρεμόν — αυτός ήταν ο άσυνείδητος κατακτητής που την παρεπλάνησε, έκμεταλλευόμενος την νεανική της άπειρία!... Και ο Ρολάνδος τόν είχε σκοτώσει για να εκδικηθή την Λουίζα για όλα τα ήθικά μαρτύρια που δοκίμασε εκείνη εξ αίτιας τού ανθρώπου αυτού!...

Τα μάτια της νεαρής γυναίκας δάκρυσαν από ευγνωμοσύνη... Καί η σκέψις της φτερούγισε σόν Ρολάνδο — με πραγματική στήρη την φορά αυτήν!

Ο Ρολάνδος έπέστρεψε στο ξενοδοχείο, την έπομένη. Η Λουίζα δέν του είπε λέξι σχετικά με την μονομαχία. Άλλά η έκείνος δέν της έδωσε την παραμικρά έξηγησι. Πρόσεξε μονάχα ότι η Λουίζα δέν τόν κύταζε πειά με άδιαφορία. Τού φάνηκε ότι διέκρινε κάποια λάμψι συμπαιθείας στα μάτια της...

Ύστερ' από δεκαπέντε μέρες, ξαναγυρνώντας στο Παρίσι. Μόλις έφτασαν στην πρωτεύουσα, πρώτη δουλειά του Ρολάνδου ήταν να λείψη και πάλι για τέσσερες μέρες... Η Λουίζα άρχισε να θρίσκει την άπουσία του πολύ μακρά... Άνυπομονούσε να τόν ξαναβή, αδιάφορο άν έξακολουθούσε να είνε απέναντί του έπιφυλακτική ακόμα... Ο Ρολάνδος γύρισε από το ταξίδι ται το μεσημέρι της πέμπτης ημέρας. Η γυναίκα του πρόσεξε άμέσως ότι το πρόσωπό του έλαμπε από χαρά...

— Έχω μία διαβολομένη πεινιά! της είπε. Θέλετε να καθήσουμε άμέσως στο τραπέζι;... Α! λημονήσα να σας πώ ότι έχουμε σήμερα κι' έναν καλεσμένο... Ποιός είνε αυτός; ρώτησε η Λουίζα.
Ο υποκόμης, αντί να της άπαντήση, πήγε και άνοιξε την πόρτα. Καί μήκε τότε μέσα ένα χαριτωμένο αγοράκι... Η Λουίζα το άνεγνώρισε άμέσως. Ήταν ο γιός της!... Το παιδί του σφάλματός της, το όποιο νοσταλγούσε τόσο... Άλλ' η κατάπληξις που δοκίμασε ήταν τόσο μεγάλη, ώστε δέν μπορούσε να τρέψ ν' αγαλιάση το παιδί της... Κύταξε μονάχα τόν Ρολάνδο, περιμένοντας να της έξηγηση τί σήμαινε αυτό...

Ο μικρός την πλησίασε τότε, την φίλησε, της έδωσε ένα φάκελλο και της είπε:

— Αυτό, μαμά, μου το έδωσε ο μπαμπάς να σου το δώσω...

Ο «μπαμπάς»!... Καί ο μικρός, ενώ έλεγε την λέξι αυτήν, κύταξε τόν Ρολάνδο!...

Η Λουίζα άνοιξε τρέμοντας τόν φάκελλο κι' έβγαλε από μέσα ένα έγγραφο — το έγγραφο της άναγνωρίσεως τού Ζαν — Γκαστίν ως νομίμου τέκνου του υποκόμητος ντε Λαμύρ και της συζύγου του!...

Η νεαρά γυναίκα κάτι πήγε να πη, αλλά δάκρυα — δάκρυα χαράς — της έπνιξαν την φωνή...

Ο Ρολάνδος την πλησίασε, την αγκάλιασε από την μέση και της ψιθύρισε σ' αυτή:

— Τώρα πειά είσαι γυναίκα μου, αφού έχουμε ένα παιδί...

Η Λουίζα τού έσφιξε με δύναμι το χέρι.

Ο Ρολάνδος πήρε θάρρος από την θερμή αυτή χειρονομία και συμπλήρωσε:

— Κι' έλπίζω ότι θα τού δώσουμε ένα αδελφάκι ή μία αδελφούλα, δέν είνε έτσι; Η Λουίζα κοκκίνισε, μα δέν είνε όχι!

ΑΥΡΗΛΙΑΝΟΥ ΣΟΛ

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΤΟΥ Κ. ΝΙΚ. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕ

ΤΑ ΤΟΠΙΚΑ ΜΑΣ ΦΑΓΗΤΑ

ΠΙΤΣΟΥΝΙΑ ΓΕΜΙΣΤΑ

(Κυκλαδικόν—Έστάλη υπό της Κας ΜΑΡΙΑΣ ΓΡΑΒΙΩΤΟΥ)

Τα πιτσούνια πρέπει να είνε πολύ νέα, λίγου καιρού άφ' ότου έχουν πετάξει από την φωλιά. Καθαρίζονται καλά με οινόπνευμα διά να καθαρισθουν τα χνούδια και σκουπίζονται με καθαρή πετσέτα κατόπιν, χωρίς να πλυθουν καθόλου. Άν έχουν δέ μπιμπικία, θγαίνουν με τή μύτη μικρού μαχαριού.

Η γέμισις γίνεται με τα έξης ύλικά: Για κάθε πιτσούνι λογαριάζουν ως δύο κουταλιές σούπας κρεμμύδι ψιλό, 4 κουταλιές γαλέττα ψιλή, μία κουταλιά κουκουναρία, μία κουταλιά μαϊντανό ψιλό, μία κουταλιά θούτρο, άρκετό άλατοπίπερο, λίγο δυοσμο φρέσκο ψιλό ή ξηρό τριμμένο, λίγες πράξες κανέλλα ψιλή, λίγο κρασί και κοπανισμένα ψιλά τα σηκωτάκια τους.

Ξαυθίζετε καλά το κρεμμύδι με θούτρο και σβύνεται με λίγο κρασί άσπρο και λίγο νερό, αφού θράση 5 — 10 λεπτά της ώρας. Το θγάζουν κατόπιν έξω της φωτιάς και ρίχνουν όλα τα άλλα ύλικά να γινή μια μάζα. Άν είνε πολύ στεγνή θγάζουν λίγο νερό ή κρασί, άν είνε πολύ μαλακή προσθέτουν λίγη γαλέττα. Άλατοπιπερώνουν από μέσα τα πιτσούνια, τα πασπαλίζουν, μέσα έπισης, με λίγη γαλέττα ψιλή, τα γεμίζουν με το κουτάλι από πίσω και τα ράβουν με θελόνια και κλωστή στο στίσιμο τού δέρματος, το όποιον πρέπει άμα ξεκοιλιάζονται τα πιτσούνια να μη γίνεται μεγάλο.

Τα κοκκινίζουν καλά σε κατσαρόλα με θούτρο και τα σβύνουν πάλι με κρασί άσπρο και λίγη ντομάτα πουρέ ή φρέσκια ξεφλουδισμένη και ψιλοκομμένη. Άμα άπαψηθούν, χωρίς να ξεραθούν, τα θγάζουν σε πιάτο και άποτελειώνουν την σάλτσα να είνε δεμένη λίγο και όχι ζουμιά και σερβίρονται σχισμένα εις δύο στη μέση έκαστον, αφού περιχυθούν απ' επάνω με την σάλτσα των μέσα στην πιατέλα. Γύρω δέ ως γαρνιτούρα θάξετε πατάτες τηγανιτές.

ΧΗΝΟΠΟΥΛΟ ΓΕΜΙΣΤΟ

(Λεϊβαδίας — Έστάλη υπό της Κας ΜΑΡΙΑΣ ΑΡΕΛΙΑ)

Λίγη ώρα πριν σφάζουν τα χηνόπουλα, τά ποτίζουν με λιγάκι κανάκι, ως ένα ποτηράκι. Άνοιγεται δηλαδή το στόμα τους και χύνετε μέσα το κανάκι λίγο-λίγο να το καταπιούν. Τα σφάζουν δέ και τα μαγειρεύουν άβέσως προτού κρυώη το σφάχτο, διότι άμα μείνη και κρυώση πρέπει ύστερα να κρεμαστή και να μείνη μία ημέρα για να μαγειρευτή, άλλως θά είνε σκληρό το κρέας του.

Η γέμισις των γίνεται με λίγο κινιά καθουρδισμένο που θράζει ύστερα με ντομάτα, κρασί, άλατοπίπερο, μαϊντανό ψιλό και λίγο μπαχάρι.

Ύστερα, αφού θράση ο κινιάς ως μισή ώρα και μείνη με λίγο ζουμί, τού προσθέτουν ως μία χούφτα λιωμή θρεγμένο — όπως τους κεφτέδες — και άρκετά καστάνα θρασμένα από πριν και ξεφλουδισμένα, έστω και τριμμένα, δέν χρειάζεται να είνε όλοκληρα. Ράβεται με θελόνια για να μη θγαίνη η γέμισις και αλείφεται όλο με λιόνι, άλατίζεται και ψήνεται στο φούρνο με πατάτες γύρω, για να μην είνε μοναχό στο τσιφ και έξηραθή στο ψήσιμο.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ.— Καν Μαρίκλανδουμ, π ό γ ι α... το σταλόν Ρόστο Μακεδονικό, είνε έλλειπές. Καί δέν είνε δυνατόν να τηγανισθή όλος αόρος ο όγκος, διότι θα μείνη άμω. Υποθέτω ότι θα πρέπει να κοκκινισθή και μισή σε κατσαρόλα ή στο φούρο και όχι στο τηγάνι.

Κον. ΙΑ. Δ. Ε. Α. Ν. Ρ. Ο. Ν. Γ. Ε. Φ. Ο. Ν. Δ. Ο. Ν. — Η έξηγησις σας άπαιεί έκαστική, για την όνομασιαν Κοκορέσι. Δέν λύει τας άπορίες μας.

Κον. Σ. Τ. Α. Μ. Σ. Τ. Α. Μ. — Εύχαριστώ και πάλιν για το Σερρατικό φαγητό τού Μπαρμπα Τσάλου (παρ' όλγων να ήτο και συνονόματος μου). Έγώ όμως θα δοκιμάσω να ψήσω κατ' ευσθειαν και να έλαω μέσα όλα τα χορσικά ύστερα. Γιατί να κάνω τόν διπλό κόπο τού θρασίματος και ύστερα ψητού;

ΝΙΚ. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕΣ

ΙΑ ΑΘΑΝΑΤΙΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΚΟΠΕΡΦΙΛΝΤ

(Συνεχία έκ του προηγούμενου)

Τόν έρωτησα τί ήθελε εκεί και με πληροφορήσε ότι ο Ούρια Χήπ τόν είχε προσλάβει στην ύπηρεσία του. Ήταν ντυμένος στά κατάμαυρα, όπως θα ταίριαζε σ' έναν νομομαθή και τὸ δγκώδες κορμί του γέμιζε τὸ μικρὸ γραφείο.

Ο κ. Μικάουμπερ καταγοιτεύθηκε πὸ μ' ἔβλεπε, μὰ ἡ χαρά του ἦταν ἀνάμικτη με κάποια στενοχωρία. Ἐτοιμάστηκε νὰ με εἰσαγάγῃ ἀμέσως στὸν Ούρια, μὰ ἐγὼ δὲν δέχτηκα τὴν προσφορά του.

—Ξέρω πολὺ καλὰ τὸ σπίτι, τοῦ ἀπάντησα καὶ μπορὼ ν' ἀνέβω μόνος μου ἀπάνω. Τί ιδέα ἔχετε γιὰ τὴ νομολογία, κύριε Μικάουμπερ;

—Ἀγαπητέ μου Κόπερφιλντ, μοῦ ἀπάντησε, δὲν ταιριάζει ἡ σπουδὴ τῆς δικονομίας σ' ἕναν ἄνθρωπο με ζωηρὴ φαντασία σὰν τὴ δική μου. Εὐτυχῶς ὅμως ἔχω ἀναλάβει τὴν ἀλληλογραφία τοῦ «Οἴκου Γουϊκφιλντ καὶ Χήπ» κ' ἔκει μπορὼ ν' ἀφήνω ἐλεύθερη τὴν φαντασία μου.

Μοῦ εἶπε κατόπιν πὼς εἶχε νοικιάσει τὴν παλιὰ κατοικία τοῦ Ούρια Χήπ κ' ὅτι ἡ κ. Μικάουμπερ θὰ εὐχαριστιόταν πολὺ νὰ με δεχθῇ κάτω ἀπ' τὴ στέγη της. Τὸν ρώτησα τότε ἂν ἦταν εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸν τρόπο με τὸν ὁποῖο τοῦ φερνόταν ὁ φίλος του Ούρια Χήπ. Σηκώθηκε γιὰ νὰ βεβαιωθῇ ἂν ἡ πόρτα ἦταν κλεισμένη καλὰ κ' ἔπειτα μοῦ ἀπάντησε με σιγανὴ φωνή.

—Ἀγαπητέ μου Κόπερφιλντ, ἕνας ἄνθρωπος πὸ ἐργάζεται σὰν ἐμένα ὑπὸ τὴν πίεσι οἰκονομικῶν στενοχωριῶν, ἀναγκάζεται συχνὰ νὰ ζητᾷ προκαταβολές. Ἐ, λοιπὸν, τίς προκαταβολές αὐτές ὁ φίλος μου Ούρια τίς δίνει πρὶν ἀκόμα τοῦ τις ζητήσω.

Μὰ φαινόταν στενοχωρημένος καθὼς μιλοῦσε καί, γιὰ ν' ἀλλάξῃ ἴσως κουβέντα, πρόσθεσε:

—Ἐπιτρέψατέ μου νὰ σὰς πῶ ὅτι ἡ δεσποινὶς Γουϊκφιλντ με γοήτευσε. Εἶν' ἕνα νεαρὸ πλάσμα γεμᾶτο γοητεία, χάρι καὶ ἀρετῇ...

Ἀφῆσα τὸν κ. Μικάουμπερ ἀφοῦ προηγουμένως τὸν παρὰ κάλεσα νὰ μοῦ χαιρετήσῃ ἐγκάρδια τοὺς δικούς του. Καθὼς ἀπομακρυνόμουν, αἰσθανόμουν ὅτι τώρα πὸ δούλευε κοντὰ στὸν Χήπ, κάτι εἶχε γλυστρήσει μετὰ μὲς μὲς ἐμπόδιζε νὰ συνεννοούμεθα ὅπως πρὶν καὶ πὸ μετέβαλλε ἐντελῶς τὸν χαρακτήρα τῶν σχέσεών μας.

Δὲν ὑπῆρχε κανεὶς μέσα στὸ παλιὸ ὁμορφὸ σαλόνι, ἂν καὶ φαινότουσαν ἐκεῖ ἴχνη τῆς παρουσίας τῆς κ. Χήπ. Ἐρριζα μιά ματιά στὸ δωμάτιο πὸ προσωρίζονταν ἀκόμα γιὰ τὴν Ἀγνή, καὶ τὴν εἶδα πὸ ἔγραφε κοντὰ στὴ φωτιά, ἐγκατεστημένη μπρὸς σ' ἕνα ὡραιότατο ἀρχαῖο γραφεῖο.

Ὁ ἴσκιος πὸ ἔρριξε τὴν ἔκανε νὰ σηκώσῃ τὰ μάτια της. Τί εὐχαρίστησι πὸ ἔνοιωσα βλέποντας αὐτὸ τὸ σοβαρὸ πρόσωπο νὰ φωτίζεται ἀπὸ ἐγκαρδιότητα καὶ στοργὴ μόλις με εἶδε.

—Ἀ! ἀγαπητή μου Ἀγνή, εἶπα ὅταν βρεθῆκαμε ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλο, ἔνοιωσα πολὺ τὴν στερήσῃ σου τὸν τελευταῖο καιρό...

—Ἀλήθεια; Τόσο γρήγορα;

Κοῦνησα τὸ κεφάλι μου καὶ τῆς ἀπάντησα:

—Δὲν ξέρω πὼς γίνεται αὐτὸ, Ἀγνή, μὰ ὅταν δὲν εἶσαι κοντὰ μου, μοῦ φαίνεται πὼς χάνω κάποια ἱκανότητά μου. Εἶμαι πολὺ δυστυχισμένος, Ἀγνή.

—Τί συμβαίνει πάλι; με ρώτησε ἡ Ἀγνή χαμογελῶντας.

Τῆς διηγήθηκα τότε ὅσα εἶχαν συμβῇ ἀπὸ τὴν τελευταία φορὰ πὸ εἶχαμε νὰ ἰδωθοῦμε.

—Δὲν ἔχω πειὰ νὰ προσθέσω τίποτε, Ἀγνή, εἶπα ὅταν τελείωσα τίς ἐκμυστηρεύσεις μου. Καὶ τώρα μόνον σὲ σένα τοποθετῶ ὅλη μου τὴν ἐμπιστοσύνη...

—Μὰ δὲν πρέπει νὰ ὑπολογίζῃς σὲ μένα, Τρότ, εἶπε ἡ Ἀγνή μ' ἕνα χαμόγελο. Σὲ κάποιαν ἄλλη μάλλον πρέπει νὰ βασίζεσαι...

—Στὴ Ντόρα;

—Βέβαια.

—Μὰ, Ἀγνή, εἶπα λίγο στενοχωρημένος, ἡ Ντόρα εἶνε

βέβαια ἡ προσωποποίηση τῆς ἀγνότητος καὶ τῆς εἰλικρινείας, μὰ... εἶνε δύσκολο νὰ... Ἀκού, Ἀγνή: ἡ Ντόρα εἶνε ἕνα μικρὸ πλάσμα δειλὸ, πὸ ἕνα τίποτε φτάνει νὰ τὸ παράξῃ ἢ νὰ τὸ τρομάξῃ. Τί νὰ κάνω λοιπὸν, Ἀγνή; Τί σοῦ φαίνεται ἐσένα προτιμότερο νὰ κάνω τώρα;

—Μοῦ φαίνεται, ἀπάντησε ἡ Ἀγνή, ὅτι τὸ πῶς σωστὸ καὶ τὸ πῶς τίμιο θὰ ἦταν νὰ γράψῃς στὶς δυὸ βίβλους τῆς Ντόρας κοντὰ στὶς ὁποῖες μένει. Νὰ τοὺς διηγηθῇ ὅσο τὸ δυνατόν πῶς ἀπλὰ καὶ πῶς εἰλικρινὰ τὸν δεσμό πὸ ὠφίσταται μετὰξὺ σοῦ καὶ τῆς Ντόρας καὶ νὰ τοὺς ζητήσῃς τὴν ὁδὸ νὰ σὲ δέχωνται κάθε τόσο στὸ σπῖτι τους.

—Ὅ,τι μοῦ ἔλεγε ἡ Ἀγνή μοῦ φαινόταν πάντοτε ὡς τὸ ὀρθότερο πρᾶγμα τοῦ κόσμου. Γι' αὐτὸ δὲν δίστασα καθόλου νὰ συμμορφωθῶ με τὴ σύστασί της. Μὲ τὴν καρδιά λοιπὸν ἐλαφρώμενη πέρασα ὅλο τὸ ἀπόγευμα κάνοντας τὰ σχέδια αὐτῆς τῆς ἐπιστολῆς στὸ γραφεῖο τῆς Ἀγνῆς, πὸ ἡ φίλη μου μοῦ τὸ παραχώρησε εὐχαρίστως.

Μὰ προηγουμένως κατέβηκα νὰ ἰδῶ τὸν κ. Γουϊκφιλντ καὶ τὸν Ούρια Χήπ.

Βρῆκα τὸν Ούρια, πῶς ἀπλὰ ἀπὸ ποτὲ, ἀνάμεσα σ' ἕνα σωρὸ ἀπὸ βιβλία κ' ἀπὸ χαρτιά. Μὲ δέχτηκε με τὴν συνηθισμένη του δουλικότητα κ' ἰσχυρίστηκε ὅτι δὲν εἶχε πληροφορηθῇ τὴν ἀφίξί μου ἀπὸ τὸν κ. Μικάουμπερ, πρᾶγμα γιὰ τὸ ὁποῖο ἀμφέβαλλα. Μὲ ὡδήγησε κατόπιν στὸν κ. Γουϊκφιλντ, τοῦ ὁποῖου εἶχε ἀπογομυνώσει τὸ γραφεῖο γιὰ νὰ στολίσῃ τὸ δικό του.

Ὁ κ. Γουϊκφιλντ με δέχτηκε ἐγκάρδια καὶ μοῦ εἶπε:

—Ἐννοεῖται, Τρότ, ὅτι θὰ καθήσῃς μαζί μας ὅσον καιρὸ θὰ μείνῃς στὸ Καντέρμπουρι.

Συγχρόνως ἔρριξε μιά ματιά στὸν Ούρια, σὰν νὰ ζητοῦσε τὴν συγκατάθεσί του.

—Ἐχετε θέσι γιὰ μένα; ρώτησα.

—Βέβαια, κύριε Κόπερφιλντ, ἀπάντησε ὁ Ούρια. Θὰ σὰς παραχωρήσω εὐχαρίστως τὴν παλιὰ σας κάμαρη, ἂν αὐτὸ σὰς εἶνε εὐχάριστο.

—Ὅχι! Ὅχι! εἶπε ὁ κ. Γουϊκφιλντ. Γιατί νὰ ἐνοχλήθῃς Ούρια, ἀφοῦ ἔχουμε τὴν κάμαρη τῶν φίλων...

—Ὡ! ξέρετε, μὸρφασε ὁ Ούρια, ὅτι αὐτὸ θὰ ἦταν μιά εὐχαρίστησις γιὰ μένα.

Γιὰ νὰ τελειῶνω, εἶπα ὅτι θὰ δεχόμουν τὴν κάμαρη τῶν φίλων κ' ἀφοῦ κανονίστηκε ἔτσι τὸ ζήτημα, χαιρέτησα τοὺς δυὸ συνεταιρούς κ' ἀνέβηκα πάλι στὸ ἀπάνω πάτωμα.

Νόμιζα ὅτι δὲν θὰ εἶχα ἄλλη συντροφιά ἀπὸ τὴν Ἀγνή, μὰ βρῆκα κοντὰ της καὶ τὴν κ. Χήπ, ἐγκατεστημένη πάλι στὴ φωτιά με τὸ ἐργόχειρό της, πῶς ἀποκρουστικὴ ἀπὸ ποτὲ.

—Πὼς σὰς φάνηκε ὁ Ούρια; με ρώτησε. Δὲν τὸν βρήκατε ἀδύνατον;

—Ὅχι πῶς ἀδύνατον ἀπὸ ἄλλοτε.

—Ἀλήθεια; εἶπε ἡ κ. Χήπ. Μὰ ἐσεῖς δὲν τὸν βλέπετε με τὰ μάτια μιᾶς μητέρας;

Τὰ μάτια αὐτῆς τῆς μητέρας, ὅσο τρυφερά κ' ἂν ἦσαν γιὰ τὸ γυιὸ της, μοῦ φαινότουσαν πολὺ μοχθηρὰ γιὰ ὅλο τὸν ἄλλο κόσμον κάθε φορὰ πὸ συναντοῦσα τὸ βλέμμα της.

—Καὶ σεῖς, δεσποινὶς Γουϊκφιλντ, ρώτησε τὴν Ἀγνή, δὲν τὸν βρίσκετε κουρασμένο, ἐξαντλημένο...

—Μὰ ὄχι, ἀπάντησε ἡ Ἀγνή γαλήνια. Ἀνιχνεύετε πολὺ γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Εἶνε πολὺ καλὰ...

Μ' ἕναν βαθὺ ἀναστεναγμὸ, ἡ κ. Χήπ ἐξανάρχησε τὸ ἐργόχειρό της.

Εἶχα φτάσει πολὺ νωρὶς κ' ἔμειναν τρεῖς-τέσσερες ὥρες ὡς τὸ δείπνο. Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, ἡ κ. Χήπ δὲν σάλεψε καθόλου. Ήταν καθισμένη ἀπὸ τὴ μιά μεριά τοῦ τζακιού, ἐγὼ βρίσκόμουν ἐγκατεστημένος μπροστὰ στὸ γραφεῖο κ' ἡ Ἀγνή καθόταν ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, ὄχι μακριὰ ἀπὸ μένα.

Κάθε φορὰ πὸ διέκοπτα τὸ γράψιμό μου καὶ ὠφίνα τὰ βλέμματά μου στὸ πρόσωπο τῆς Ἀγνῆς, τὸ ἔβλεπα νὰ φωτίζεται καὶ νὰ μοῦ ἀπευθύνῃ ἕνα ἐνθαρρυντικὸ βλέμμα. Μὰ συγχρόνως ἔνοιωθα τὸ κακὸ βλέμμα τῆς κ. Χήπ νὰ

καρφώνεται ἐπάνω μου, ἔπειτα νὰ με προσπερνᾷ, νὰ κυττάξῃ τὴν Ἀγνή, νὰ ξαναγυρίσῃ κατόπιν σὲ μένα καὶ νὰ πέρσῃ πάλι στὸ ἐργόχειρό της.

Τί ἦταν αὐτὸ τὸ ἐργόχειρό, οὔτε κ' ἐγὼ δὲν ξέρα, γιὰτὶ δὲν ἔχω ιδέα ἀπὸ τέτοια πράγματα, μὰ ἔμοιαζε πολὺ με δίκτυ.

Τὸ βράδυ, στὸ δείπνο, ἡ κ. Χήπ ἐξακολούθησε νὰ μὰς ἐπιβλέπῃ με τὰ ἴδια ἀγρυπνὰ μάτια. Μετὰ τὸ γεῦμα, ἤρθε ἡ σειρά τοῦ γυιοῦ τους νὰ μὰς ἐπιβλέπῃ. Ὅταν μείναμε μόνον, ὁ κ. Γουϊκφιλντ, αὐτὸς κ' ἐγὼ, ἀρχίσαμε νὰ μοῦ ρίχνῃ λοξὰ βλέμματα, συστρεφόμενος συγχρόνως φριχτά.

Ὅταν ξαναγυρίσαμε στὸ σαλόνι, ξαναβρῆκα τὴν μητέρα του, πιστὴ στὸ ἐργόχειρό της καὶ στὴν ἐπιβλεψὶ της.

Ἐνῶ ἡ Ἀγνή ἔπαιζε πιάνο καὶ τραγουδοῦσε, ἡ κ. Χήπ καθόταν πλάι στὸ πιάνο. Σὲ κάποια στιγμή, τὴν παρακάλεσε νὰ τραγουδήσῃ κάποια μπαλλάντα, γιὰ τὴν ὁποία ὁ Ούρια της (ὁ ὁποῖος χαμουριόταν σὲ μιά πολυθρόνα) ζετρελλανόταν, ὅπως εἶπε. Τὸν κύτταξε κάθε τόσο καὶ πληροφοροῦσε τὴν Ἀγνή ὅτι ἡ μουσικὴ τὸν βύθιζε σὲ ἔκστασι. Δὲν ἄνοιγε σχεδὸν ποτὲ τὸ στόμα της, χωρὶς ν' ἀναφέρῃ τὸ ὄνομα τοῦ γυιοῦ της, καὶ μοῦ φαινόταν ὅτι ὁ πάκουε σὲ κάποια διαταγὴ πὸ ἐκεῖνος τῆς εἶχε δώσει.

Αὐτὸ βάστηξε ὡς τὴν ὥρα τοῦ ὕπνου. Τὸ γεγονός ὅτι εἶχα δὴ τὴν μητέρα καὶ τὸ γυιό, σὰν δυὸ πελώριους ποντικούς, νὰ στοιχιώνουν αὐτὸ τὸ σπῖτι καὶ νὰ τὸ ἀσχηματίζουν με τὴν φριχτὴ παρουσίᾳ τους, μοῦ εἶχε προεξηγήσει μιά τέτοια ἀηδία, ὥστε δὲν μ' ἄφησε νὰ κοιμηθῶ καλὰ.

Τὴν ἄλλη μέρα, τὸ ἐργόχειρό καὶ ἡ ἐπιβλεψὶς ξαναρχίσαν καὶ βάστηξαν ὅλη τὴν ἡμέρα.

Ἐταὶ δὲν βρῆκα τὴν εὐκαιρίαν νὰ μιλήσω με τὴν Ἀγνή ἰδιωτέρως οὔτε δέκα λεπτά. Μὲ δυσκολία μπόρεσα νὰ τῆς δεῖξω τὴν ἐπιστολὴ πὸ εἶχα γράψῃ γιὰ τὴ Ντόρα...

Τῆς πρότεινα νὰ κάνουμε ἕναν περίπατο μαζί, μὰ ἡ κ. Χήπ μὰς εἶπε ὅτι ὑπέφερε τόσο ἀπὸ τοὺς ρευματισμούς της ὥστε ἡ Ἀγνή, ἀπὸ συμπόνοια, ἔμεινε στὸ σπῖτι γιὰ νὰ τῆς κρατῇ συντροφιά.

Ἐβγῆκα μόνος κατὰ τὸ ἡλιοθασίλεμα καὶ τράβηξα πρὸς τὰ περίγωρα, ἀναρωτώμενος τί ἔπρεπε νὰ κάνω καὶ ἂν εἶχα τὸ δικαίωμα νὰ κρατᾷ ἀκόμα τὴν Ἀγνή ἐν ἄ-

—Κύτταξε τὸ δῆμιό μου! φώναξε ὁ κ. Γουϊκφιλντ.

γνοία των δσων μου είχε πη ό Χήπη στο Λονδίνο, γιατί ή-
μουν πολύ ταραγμένος.

Δέν είχα προχωρήσει αρκετά, όταν άκουσα να με φω-
νάζουν από πίσω. Ήταν ό Ούρια Χήπη.

—Τί είναι; τόν ρώτησα.

—Τί γρήγορα πού τρέχετε! μου άπάντησε. Μολονότι
τά πόδια μου είναι μακρυνά, δυσκολεύτηκα πολύ να σάς
φτάσω.

—Πού πηγαίνεις; τόν ρώτησα.

—Σας συνοδεύω, κύριε Κόπερφιλντ, αν έχετε την ευχα-
ρίστησι ν' αφήσετε να κάνω μαζί σας ένα περίπατο ένας
παλιός σας γνώριμος.

—Ούρια! Έκανα όσο πιο ευγενικά μπορούσα έπειτ' από
μια στιγμή σιωπής.

—Κύριε Κόπερφιλντ! είπε ό Ούρια.

—Γιά να σοι μιλήσω ειλικρινώς, εξακολούθησα, βγήκα
να κάνω έναν περίπατο γιατί χόρτασα από τη συντροφία
σας.

Με κύτταξε λοξά κι' έκανε μια ήλιθια γκριμάτσα.

—Γιά τη μητέρα μου τό λέτε αυτό;

—Άκριβώς! άπάντησα.

—Ξέρετε, είπε, επειδή είμαστε πολύ ταπεινοί κι' έχουμε
συναίσθησι της ταπεινότητός μας κανονίζουμε τα πράγμα-
τα έτσι, ούτως ώστε να μη μάς ποδοπατούν αυτοί που δέν
είναι ταπεινοί σαν έμάς... Στόν έρωτα δλα τά στρατηγί-
ματα συγχωροούνται, κύριε...

Υψώνοντας τότε τα μακρυνά του χέρια ως τό πηγοϋνι
του, γέλασε πνιγμένα σαν μαϊμού.

—Καταλαβαίνετε, εξακολούθησε, είστε ένας αντίζηλος
έπικίνδυνος, κύριε Κόπερφιλντ. Είσατε μάλιστα πάντοτε.

—Μήπως, κατά τύχη, εξ αίτιας μου έπαγρυπνήτε κοντά
στην δεσποινίδα Γουίκφιλντ και της έχετε αφαιρέσει κάθε
έλευθερία μέσα στο ίδιο της τό σπίτι;

—Ω! κύριε Κόπερφιλντ, αυτά είναι πολύ σκληρά λόγια...
—Πάρε τα όπως θέλεις, μά ξέρεις καλά σαν έμένα ότι
αυτή είναι ή αλήθεια. Πρέπει να μάθης επίσης ότι θεωρώ
την δεσποινίδα Γουίκφιλντ σαν αδελφή μου...

—Πιθανόν...

Τίποτε δέν θα μπορούσε να δώση μια ιδέα της ταπεινής
και πονηρής εκφράσεως που είχε πάρει τό πρόσωπό του,
καθώς μιλούσε.

—Λοιπόν, είπα, από σεβασμό προς την δεσποινίδα Γου-
ίκφιλντ...

—Πρός την Άγνή μου! φώναξε μ' ένα αηδιαστικό σπα-
σμό δλου του του σώματος. Θα έχετε την καλωσύνη να την
λέτε Άγνή, κύριε Κόπερφιλντ;

—Από σεβασμό προς την Άγνή Γουίκφιλντ, που ό Θεός
την προστατεύει...

—Ευχαριστώ για την ευχή σας αυτή! είπε διακόποντάς
με πάλι.

—...θα σε πληροφορήσω ένα πράγμα, τό οποίο άλλοιως
δέν θα σοι έλεγα ποτέ. Λοιπόν, μάθε ότι είμαι άρραβωνια-
σμένος με μ' άλλη νέα... Έλπίζω ότι σε ικανοποιεί αυτό...

—Λόγω τιμής; είπε ό Ούρια.

—Ετοιμαζόμουν, όχι χωρίς κάποια νευρικήτητα να επι-
θεβαιώσω τά λόγια μου, όταν εκείνος μου άρπαξε τό χέρι
και μου τό έσφιξε.

—Ω! κύριε Κόπερφιλντ, είπε, τώρα έχετε δλη μου την
έμπιστοσύνη. Θα πω άμέσως στη μητέρα μου να διακόψη
την έπαγρυπνησί της. Θα με συγχωρήσετε, δέν είν' έτσι, για
τά μέτρα που μ' άνάγκασε να λάβω ό έρωσ μου;... Ω!
πόση στοργή νοιώθω για σας...

Καθώς μιλούσε, έσφιξε τό χέρι
μου, με τα μουσκεμένα δάχτυλά
του. Έγώ έκανα ό,τι μπορούσα
για να τό τραβήξω, μά χωρίς καμ-
μιά έπιτυχία. Κατώρθωσε μάλιστα
να τό περάση κάτω από τό μανίκι
του παλτού του κι' έτσι άναγκά-
στηκα να περπατάω μπράσσο με
μπράσσο μαζί του.

—Ξαναγυρίζουμε, είπε ό Ού-
ρια σε κάποια στιγμή άναγκάζον-
τάς με να κάνω μεταβολή προς
την διεύθυνσι της πόλεως πάνω
απ' την οποία έλαμπε ή ήμισέλη-
νος, ή οποία άσήμωνε τά παράθυ-
ρα των μακρυνών σπιτιών.

—Πρίν εγκαταλείψω αυτό τό
θέμα, είπα διακόποντάς μια άρ-

κετά παρατεταμένη σιωπή, πρέπει να σε πληροφορήσω ότι
ή Άγνή Γουίκφιλντ, για μένα, βρίσκεται τόσο πιο ψηλά
από σένα και τις αξιώσεις σου όσο αυτό τό φεγγάρι πού
λάμπει στόν ουρανό.

—Τί όμορφο πού είναι! είπε ό Ούρια. Τώρα, πρέπει να
δημολογήσετε, κύριε Κόπερφιλντ, ότι δέν μου άνταποδώσατε
ποτέ τη στοργή που ένοιωθα πάντα για σας. Με βρίσκετε
πολύ ταπεινό, είμαι βέβαιος γι' αυτό.

—Δέν μου άρέσει καθόλου όταν κάνω κανείς μια φω-
τική ταπεινοφροσύνη έπαγγέλμα.

—Αυτό είναι, είπε ό Ούρια πού φαινόταν στο σελινόφως
ακόμα πιο άσχος και πιο πελιδνός. Αυτό σκεφτόμουν κι'
εγώ. Μά δέν σκεφτήκατε ποτέ, κύριε Κόπερφιλντ, πόσο ή
ταπεινότης ταιριάζει σ' έναν άνθρωπο της σειράς μου. Ό
πατέρας μου κι' εγώ άνατραφήκαμε σε φιλανθρωπικά σφα-
λεία. Η μητέρα μου τό ίδιο. Έκει, από τό πρωί ως τό
βράδυ, μάς μάθαιναν πώς να είμαστε ταπεινοί και τίποτε
άλλο μου φαίνεται έκτός απ' αυτό. Από πολύ μικρός άν-
τελήφθην ότι ή ταπεινότης επέτρεπε σε κανένα να πετύχ-
στη ζωή κι' έπωφεληθήκα απ' αυτό. Έτσι κατώρθωσα να
άποκτήσω κι' εγώ κάποια δύναμι.

Κατάλαβα, βλέποντας στο σελινόφως, ότι μου έλεγε ό
αυτά για να με είδοποιήση πώς ήταν άποφασισμένος να
χρησιμοποίηση την δύναμή του αυτή μόλις έναντιωνόταν κα-
νείς στα σχέδιά του.

Όταν ξαναγυρίσαμε στο σπίτι, ήταν γεμάτος κέφι. Στο
δειπνο, μίλησε περισσότερο απ' ό,τι συνήθως. Ρώτησε τη
μητέρα του —ή οποία είχε πάψει πειά να μάς έπιτηρή-
η— πώς ήταν καιρός να παντρευτή πειά και κύτταξε την Ά-
γνή με τέτοιο τρόπο, ώστε ευχαρίστως θα τό έδινα ένα
χαστούκι.

Μετά τό δείπνο, όταν βρέθηκε μόνος με μένα και με τόν
κ. Γουίκφιλντ, ή τόλημ του μεγάλωσε.

—Ηπτε κρσσί, αυτός πού δέν έπινε ποτέ, και γέμιζε διαρ-
κώς τό ποτήρι του συνεταίρου του. Άφού έκανε διάφορες
προτάσεις για δλους μας τούς γνωστούς, είπε τέλος στην
κ. Γουίκφιλντ:

Και τώρα, αγαπητέ μου συνεταίρε, επιτρέψτε μου να
κάνω μια πρόποσι ακόμα... Γι' αυτήν όμως σας ζητάω τα-
πεινά μεγάλα ποτήρια, γιατί θα πιούμε εις ύψαις εκείνης
πού άποτελεί τη δόξα του φίλου σου.

Ό πατέρας της Άγνης κρατούσε στο χέρι του τό άδει-
νό ποτήρι του. Τό άφησε στο τραπέζι, κύτταξε στόν τούνο
τό πορτραίτο της γυναίκας του που έμοιαζε τόσο με την
Άγνή, έφερε τό χέρι του στο μέτωπό του και τεντώθηκε
ξαφνικά στην πολυθρόνα του.

—Είμαι ένας πολύ ταπεινός άνθρωπος για να πω στην
υγεία της, εξακολούθησε ό Ούρια. Μά την θαυμάζω, ή
μάλιστα, την λατρεύω...

Ό πατέρας της Άγνης έσφιξε με τά δυό του χέρια τό
κεφάλι του σαν να ένοιωθε ξαφνικά έναν τρόμερο, έναν ε-
φάνταστο τρόπο.

—Η Άγνή, εξακολούθησε ό Ούρια χωρίς να τόν προ-
σέξη κ' ίσως χωρίς ν' αντιλαμβάνεται τί κάνει ό ίδιος, ή
Άγνή Γουίκφιλντ είναι, τολμώ να τό πω, ή δόξα του φίλου
της. Υποθέτω ότι μεταξύ φίλων μπορεί να μιλήση κανείς
ειλικρινά... Μπορεί να είναι κανείς περήφανος με τό να ει-
πατέρας της Άγνης Γουίκφιλντ, μά τό να γίνη κανείς συ-
ζυγός της...

Ό Θεός να με φυλάη να ξανακούσω άλλη φορά μια
κραυγή σαν εκείνη που έβγαλε ό κ. Γουίκφιλντ, ό οποίος
σηκώθηκε ξαφνικά από τό τραπέζι.

—Πώς, τί συμβαίνει; ρώτησε ό Ούρια, ό οποίος έγινε
πελιδνός. Έλπίζω πώς δέν τρελ-
λαθήκατε, κύριε Γουίκφιλντ. Αν
είπα πώς τρέφω την φιλοδοξία να
κάνω σύζυγό μου την Άγνή σας,
την Άγνή μου, τό είπα γιατί έχω
αυτό τό δικαίωμα, όπως και κάθε
άλλος... Περισσότερο μάλιστα ό
πό κάθε άλλος!...

Περιέθαλα τόν κ. Γουίκφιλντ με
τά χέρια μου και τόν ίκέλευσα
σε ό,τι μου ήρθε εκείνη τη στιγμή
στό μυαλό, μά προπάντων στο ό-
νομα της κόρης του, να προσπα-
θήση να γαληνεύση κάπως.

Μά αυτός ήταν έξαλλος: τρα-
βούσε τά μαλλιά του, χτυπούσε τό
κεφάλι του, προσπαθούσε να μ' ά-
πομακρύνη και ν' άπαλλάξη από

Προσεχώς στο «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»
ή καταπληκτική ιστορία μιας έπικης θασιλιο-
σας των έλληνικών θουνών επί τουρκοκρατίας.

Η ΖΩΗ ΚΑΙ ΟΙ ΑΘΛΟΙ
ΧΡΥΣΩΣ ΤΗΣ ΚΑΠΕΤΑΝΙΣΣΑΣ
ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ ΤΟΥ ΑΡΜΑΤΩΛΟΥ
ΚΑΠΕΤΑΝ ΔΙΑΒΟΛΗ

Δια τούς εν Αθήναις ..... Δρ. 10
Δια τούς εν ταίς έπαρχίαις ..... > 12
συμπεριλαμβανομένων και των έξόδων ταχ.
άποστολής.

την περίπτει μου, χωρίς να λή λέξι, χωρίς να βλέπη κα-
νένα, μ' έναν τρόπο τυφλό και τρελλό, με τά μάτια άπλανή
και με τό πρόσωπο σέ φριχτά χάλια...

—Α! τί φριχτή σκηνή!...

Μ' έναν τρόπο άκατανόητο, μά με τη μεγαλύτερη στορ-
γή, τόν εξώρριζα να μην εγκαταλειφθή στην παραφορά
του και να μ' άκούση...

Τόν ίκέλευα να θυμηθή την Άγνή και μένα, του θυμίζα
πώς ή Άγνή κι' εγώ είχαμε μεγαλώσει μαζί, πόσο την ά-
γαπούσα και τη σεβόμουν, τί άντικείμενο χαράς και ύπε-
ρηφανείας ήταν αυτή για μένα...

Με δυό λόγια προσπαθούσα να ξαναφέρω την σκέψι του
στη κόρη του κι' έφτασα μάλιστα μέχρι του σημείου να
τόν κατηγορήσω ότι δέν είχε άρκετη σταθερότητα για ν'
άπαλλάξη την κόρη του από την άπληρησι αυτής της σκη-
νής...

Τά λόγια μου έφεραν κάποιο άποτέλεσμα ή γαλήνεψε
μόνος του; Δέν ξέρω... Τό βέβαιο είναι ότι ή αντίστασίς του
λιγόστεψε. Με κύτταξε πρώτα με μια αλλόκοτη έκφρασι
και έπειτα με ύφος σαν να μ' άναγνώριζε ξαφνικά...

—Ξέρω, Τρότ!... Τό άγαπημένο μου παιδί και σύ... Ξέ-
ρω! Μά κύτταξέ τον...

Και μου έδειξε τόν Ούρια, ό οποίος, μαζεμένος σε μια
γωνία, μάς καταβρόχθισε με τό βλέμμα, ξαφνιασμένος προ-
φανώς και πεσμένος έξω στους υπολογισμούς του.

—Κύτταξε τόν δημό μου, κύτταξε τόν άνθρωπο πού σι-
γά-σιγά μ' έκανε να χάσω τόννομά μου και την γαλήνη
του σπιτιού μου!...

—Πέστε μάλλον ότι διατήρησα τόννομά σας και την φή-
μη σας, τη γαλήνη και τό σπίτι σας, είπε ό Ούρια, προσ-
παθώντας, με ύφος μοχθηρό και ξεμρόντητο, να ταχτοποι-
ήση τά πράγματα. Φανήτε λογικούς, κύριε Γουίκφιλντ. "Αν
προχώρησα λίγο περισσότερο απ' όσο περιμένετε, μπορώ
να ξαναγυρίσω πίσω... Δέν έκανα κανένα κακό μου φαί-
νετα!...

—Τόν έπλη~ κοντά μου παιδί για να τόν προστατεύσω,
εξακολούθησε ό κ. Γουίκφιλντ δείχνοντας πάντα τόν Ού-
ρια. Μά κύτταξέ τον πούος είναι... Κύτταξέ τον!...

—Θα κάνετε καλά να τόν σταματήσετε, αν μπορήτε, Κό-
περφιλντ! μου φώναξε ό Ούρια. "Αν δέν τόν κάνετε να σωπά-
ση, θ' αφήση να του ξεφύγουν πράγματα για τά οποία θα
μετανόηση άργότερα γιατί τά είπε, όπως και σεις θα με-
τανόησετε γιατί τ' άκούσατε...

—Θα πω ό,τι μου άρέσει! φώναξε ό κ. Γουίκφιλντ, με ύ-
φος άπελπισμένο. Τί σημασία έχει αν βρεθώ στη διάθεσι
δλου του κόσμου, τη στιγμή που είμαι στη δική σου!

—Προσέχετε σάς είπα, εξακολούθησε ό Ούρια, άπευθυ-
νόμενος πάντοτε σε μένα. "Αν είστε φίλος του, κάμετέ τον
να σωπάση. Λέτε πώς προτιμάτε να βρεθήτε στη διάθεσι
του κόσμου ολοκλήρου, κύριε Γουίκφιλντ. Ξεχνάτε όμως
πώς έχετε μια κόρη!... Καταλαβαίνωμάστε οι δυό μας...

—Ας μην ζυμνήσουμε τό γάτο πού κοιμάται... Πούος θέλει
να τόν ζυμνήση; "Οχι εγώ, βέβαια... Δέν βλέπετε πού εί-
μαι ταπεινός όσο δέν παίρνω... "Αν προχώρησα πολύ, με-
τανόω... Τί θέλετε περισσότερο, κύριε;

—Ω! Τρότ, Τρότ! φώναξε ό κ. Γουίκφιλντ. "Ως πού κα-
τέθηκε από τότε πού μπήκες για πρώτη φορά σ' αυτό τό
σπίτι; Από τότε, βρίσκόμεν οιοκάς στην κατηγορία... Μά
τί θλιβερό, τί αξιοθρήνητο δρόμο έκανα από τότε!... "Η έ-
νοχη άδυναμία μου με κατέστρεψε... Ό πόνος πού μου
προκάλεσε ό θάνατος της μητέρας του παιδιού μου μετα-
μορφώθηκε σ' ένα νοσηρό και καταθλιπτικό αίσθημα. Τό
ίδιο συνέβη και με την άγάπη που ένοιωθα για την κόρη
μου. Δημιούργησα εγώ ό ίδιος τη
πού μου ήταν πιο άγαπητό στον
κόσμο. Νόμισα ότι μπορούσα ν' ά-
γαπήσω ειλικρινά ένα μονάχα
πλάσμα και ν' άγνοήσω τ' άλλα.

Νόμισα ότι μπορούσα να κλάψω
ένα πλάσμα και ν' άπαλλανώ έ-
τσι από την συμμετοχή μου στη
λύπη των άλλων πού κλαίνε. Τά
μαθήματα πού μου είχε δώσει ή
ζωή έμειναν για μένα χωρίς άπο-
τέλεσμα. Τράσηκα με τη νοσηρή
και άναυδη θλίψη μου κι' αυτή ή
θλίψη με τη σειρά της με κατα-
θρόνισε... Έγώιότης μέσα στον
πόνό μου, έγώιότης μέσ' στη χα-
ρά μου, να τό έρεπιπο πού γίνα-
τάρα. Περιφρόνησε με... Φύγε μα-

κρυά από μένα!

Σωριάστηκε σε μια πολυθρόνα κι' άρχισε να κλαίη σαν
παιδί. "Ο έρεθισμός του άρχισε σιγά-σιγά να γαληνεύη.

—Δέν ξέρω τί μπόρεσα κι' έκανα μέσα στην άποπληρησί
μου, είπε ό κ. Γουίκφιλντ, απλώνοντας τά χέρια του σαν
να θέλε ν' άποκρούση την κρίσι μου. Τό ξέρει αυτός (και
έδειξε τόν Ούρια) γιατί δέν έπαψε ποτέ να βρίσκεται πλάι
μου και να μου υποβάλλη τις συμβουλές του. "Ετσι από ό-
πηρέτης μου πού ήταν, εγκαταστάθηκε στο σπίτι μου, άνα-
κατέυτηκε στις υποθέσεις μου. Τόν άκουσες πρό όλγλου...

Δέν υπάρχει λόγος να σοι πω περισσότερα...

—Δέν έπληρε λόγος να πείτε τόσα, δέν ήπληρε κα, λό-
γος να πείτε τίποτε, παρατήρησε ό Ούρια με ύφος δουλικό
και προκλητικό συγχρόνως. Δέν θα φερνόσαστε έτσι αν
δέν είχατε πη. Θα μετανόησετε αύριο, κύριε... "Αν είπα
περισσότερα απ' όσα έπρεπε, πού βρίσκετε τό κακό; "Α-
πέσυρα τά λόγια πού είπα.

—"Η πόρτα άνοιξε τη στιγμή εκείνη. Χλωμή σαν πεθαμένη,
ή Άγνή μπήκε μέσα, πέρασε τό χέρι της γύρω απ' τό λαι-
μό του πατέρα της και του είπε με σταθερότητα:

—Μπαμπά, δέν είστε καλά. Έλάτε μαζί μου.

—Ό κ. Γουίκφιλντ έγειρε τό κεφάλι του στον όμο της κό-
ρης του, σαν να λυγίξε κάτω απ' τό βάρος της ντροπής
του, και βγήκε μαζί της έξω.

Δέν άντίκρυσα τά μάτια της Άγνης παρά μια στιγμή
μόνο, μά έφτασε ή στιγμή αυτή για να δώ πώς είχε κατα-
λάθει τί συνέβη.

—Δέν θα φανταζόμουν ότι θα τό έπαιρνε αυτό τόσο ά-
σχημα, κύριε Κόπερφιλντ, μου είπε ό Ούρια. Θα τά κα-
νονώ όμως αύριο μαζί του. Τό έκανα για τό καλό του.

—Επιθυμώ ταπεινά και με δλη μου τη ψυχή τό καλό του.

Δέν του άπάντησα και πήγα στο γαλήνιο δωμάτιο όπου,
όταν ήμουν παιδί, ή Άγνή έρχόταν τόσο συχνά και καθό-
ταν κοντά μου την ώρα πού μελετούσα.

Πέρασε πολλή, πάρα πολλή ώρα, χωρίς να μη κανείς
έκει μέσα. Είχα πάρει ένα βιβλίο και προσπαθούσα να δια-
βάσω. Γύριζα διαρκώς τις σελίδες του βιβλίου μου χωρίς
να καταλαβαίνω λέξι απ' ό,τι διάβαζα, όταν ή Άγνή μπή-
κε μέσα άθόρυθα και μ' άγγίξε στον όμο.

—Θα φύγης νωρίς αύριο τό πρωί, Τρότ, μου είπε. "Ας
άποχαιρετιστούμε από τώρα.

Είδα πώς είχε κλάψει. Μά τό πρόσωπό της είχε ξανα-
πάρει τη γαλήνη του και την όμορφιά του.

—Ό Θεός να σε φυλάη! επρόσθεσε δινοντάς μου τό χέρι.

—Άγαπητή μου Άγνή, της άπάντησα, δέν θέλεις, κα-
θώς βλέπω, να σοι μιλήσω για ό,τι συνέβη άφύπν. Μά δέν
πρέπει ν' αφήσουμε τό πράγμα έτσι. Πρέπει κάτι να κά-
νουμε.

—Τίποτε άλλο δέν πρέπει να κάνουμε παρά να έχουμε
έμπιστοσύνη στο Θεό...

—Μά εγώ δέν μπορώ να κάνω τίποτε, εγώ πού ήρθα να
σοι φέρω τις δικές μου έννοιες...

—Και πού έκανες έτσι τις δικές μου πιο ελαφρές! είπε.
—Οχι, αγαπητέ μου Τρότ, δέν γίνεται τίποτε...

—Άγαπητή μου Άγνή, άπάντησα, θα ήταν πολύ παρά-
λογο τό να θέλω εγώ πού έχω τόσο λίγες άρετές μπροστά
στις δικές σου, να σε κρίνω καθ'να σε διεύθυν, να έρρι-
τη στοργή και την ευγνωμοσύνη πού νοιώθω για σένα. "Η
γνή, θέλω να μου υποσχεθής ότι δέν θα θυσιαστής ποτέ
σε μια κακή έννοιμένη στοργή.

Συγκινημένη περισσότερο από κάθε άλλη φορά, τράβηξε
τό χέρι της από τό δικό μου κι' έκανε ένα βήμα πίσω.

—Πές μου ότι δέν έκανες καθόλου μια τέτοια σκέψι, ά-
γαπητή μου Άγνή. Συλλογίσου
τι δόσο άνεκτίμητο είναι μια καρ-
διά σαν τη δική σου!...

Πόσες φορές, άργότερα, πολύ
άργότερα, ξαναείδα τό πρόσωπό
της γυρισμένο προς έμένα με την
έκφρασι του εκείνης της στιγμής,
όπου δέν ήπληρε ούτε παράπονο,
ούτε μομφή!...

Πόσες φορές ξαναείδα αυτή την
έκφρασι να χάνεται στο γλυκό γα-
μόγελο, με τό όποιο με βεβαίωσε
ότι δέν φοβόταν τίποτε, ότι δέν εί-
χε τίποτε να φοβηθή γι' αυτή, κι'
έπειτα, άποκαλώντας με άδελφό,
μ' άποχαιρέτησε κι' έφυγε.

(Ακολουθεί)

ΕΞΕΔΟΘΗ

και άπεστάλη εις τά ύποπρακτορεία

“Η ΑΥΓΗ ΝΤΕ ΝΕΒΕΡ”

Του ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ πατρός

Ζητήσατέ την και από τά γραφεία μας.

Διά τούς εν Αθήναις ..... Δρ. 10

Διά τούς εν ταίς έπαρχίαις ..... > 12

συμπεριλαμβανομένων και των έξόδων ταχ.

άποστολής.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΤΟΥ Π. ΒΟΛΦ

ΜΕΤΑ ΤΗ ΘΥΕΛΛΑ Η ΓΑΛΗΝΗ

ΕΞΗ μήνες μετά την έξοδό της από το αριστοκρατικό μοναστήρι όπου σπούδαζε, η Λάουρα Μπερτόλ παντρεύτηκε τον αρχιτέκτονα Λαγκρύ. Είθε δώσει τη συγκατάθεσή της στο γάμο αυτό, χωρίς μεγάλο ενθουσιασμό, αλλά και χωρίς δυσαρέσκεια.

Η Λάουρα είχε ορφανέψει από μικρούλα και είχε μεγαλώσει κοντά σ' ένα ηλικιωμένο θείο της γκρινιάρη και μελαγχολικό. Γι' αυτό θεωρήσε τέ γάμο της ως μία ευκαιρία για να ξεφύγει από το μελαγχολικό και πληκτικό περιβάλλον όπου ζούσε ως τότε.

Ο Λουδοβίκος Λαγκρύ, ένας ψηλός, μελαχροινός νέος, με ωραία μάτια και κάτασπρα δόντια, ήταν ένας πολύ συμπαθητικός τύπος. Όσοι η Λάουρα δεν ένοιωθε κανένα σκίρτημα γι' αυτόν.

Πλούσιοι κ' οι δυο, νέοι, μορφωμένοι εξαιρετικά, είχαν γ'τι χρειαζόταν για να ζήσουν ευτυχισμένοι. Και όμως ο γάμος τους δεν τους έκανε να νοιώσουν καμιά χαρά.

Είπε αλήθεια πως η Λάουρα ήταν έντελώς άφογη στη στάση της. Δεν δυσαναγοητούσε καθόλου γιατί παντρεύτηκε, ήταν μετρημένη στους τρόπους της, σεβόταν το όνομα του συζύγου της, απέφυγε και το παραμικρό φλέρτ. Μία συγχρόνως φερνόταν προς τον Λουδοβίκο με κάποια ψυχρή αξιοπρέπεια, που εμπόδιζε κάθε τρυφερή έκδήλωσι μεταξύ τους, κάθε οικειότητα.

Αυτό που είχε κάνει τον αρχιτέκτονα να την παντρευτεί ήταν προσπάτων ή μεγάλη της προίκα, μ', όταν έγινε πειά δική του, η ωμορφιά της κ' η εξαιρετική της μόρφωσι, του έκαναν θαθεία έντύπωσι. "Ετσι, όσο η Λάουρα έδειχνε μεγαλύτερη ψυχρότητα στο σύζυγό της, τόσο εκείνος ένοιωθε να μεγαλώνουν τα τρυφερά του αισθήματα.

"Αδικά όμως προσπαθούσε με τις φροντίδες του και τις περιποιήσεις του να δώσει ψυχή στο αγαλμα, να κατακτήσει τη σύζυγό του. Ψυχρή πάντα κ' επιφυλακτική, η Λάουρα, κρατούσε μία παθητική στάσι, χωρίς να συγκινηθεί καθόλου από τις τρυφερές εκδηλώσεις του συζύγου της.

Ο Λουδοβίκος έλπιζε πως όταν θα γινόταν μητέρα, ο πάγος της καρδιάς της θα έλυωνε κ' ότι, από το παιδί, η αγάπη θα περνούσε και στον πατέρα.

"Αλλοίμονο όμως... η κρυφή του αυτή έλπιδα διαλύθηκε όπως και τόσες άλλες, όταν η Λάουρα έφερε στον κόσμο ένα αγγελόμορφο κοριτσάκι με χρυσά μαλλιά και γαλανά μάτια... Ούτε και τότε καμιά μεταβολή στη στάσι της νέας γυναίκας απέναντι του συζύγου της δεν σημειώθηκε...

Βλέποντας να σβύνει κ' η τελευταία του έλπιδα, ο αρχιτέκτων ένοιωσε τόσο θαθεία λύπη, ώς, κ', κουρασμένος πειά από τις μάταιες προσπάθειες να κατέκτησει τη γυναίκα του, εγκατέλειψε τη συζυγική στέγη για να προσπαθήσει να ξεχάσει τη λαχτάρα της καρδιάς του που ποθούσε αγάπη και τρυφερότητα.

Με αξιοπρέπεια, χωρίς το παραμικρό παράπονο που θα ήταν άλλωστε μάταιο, ο Λουδοβίκος εξήγησε μία μέρα στην γυναίκα του ότι δεν μπορούσε να υποφέρει πειά τη ζωή αυτή. Έπειτα, ξέροντας τη φρονιμάδα της και την ικανότητά της, την άφησε ελεύθερη να διαχειρίζεται την περιουσία του και με σφιγμένη την καρδιά, αφού φίλησε τρυφερά την κόρη του, έφυγε από το Παρίσι για τη Λυών, όπου έμενε η μητέρα του...

Τρία ολόκληρα χρόνια πέρασαν χωρίς οι δυο σύζυγοι να ρθούν σε καμιά επικοινωνία μεταξύ τους. Μονάχα την ημέρα των γενεθλίων της κόρης τους, η οποία είχε μείνει κοντά στη μητέρα της, άλλαξαν μία τυπική κάρτα.

Και η κατάσταση αυτή θα διαιωνιζόταν ίσως αν ξαφνικά δεν συνέβαινε ένα απρόοπτο περιστατικό, που την άλλαξε έντελως.

Ένα πρωί, καθώς η Λάουρα άνοιξε την ερμηίδα της τα μάτια της καρφώθηκαν στην ακόλουθη εικόνα:

«ΤΡΑΓΙΚΟΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΙΚΟΝ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑ

Χθές, όλγία χιλιόμετρα μακράν του Άμπριε, το έξιπρής της Λυών ανακρούσθη με μίαν έμπορικόν άμαξοστοιχίαν, έρχομένην έξ άντίθετον θέσθνεως.

Έφτά έπιθάται έτραυματίσθησαν, έκ των οποίων ο εις όπνευον εις τα τραύματά του. Ο φονευθείς ονομάζεται Λαγκρύ και είνε αρχιτέκτων.

Όταν η νέα γυναίκα διάθασε τις λίγες αυτές γραμμές, έγινε χλωμή σαν πεθαμένη. Αρχισε να τρέμει συγκορμη και ξέσπασε σ' άσυγκράτητα δάκρυα.

Συγκινημένη πολύ θαθεία δεν μπόρεσε ν' άντισταθί τη φωνή της καρδιάς της. Έπηρε μία πέννα και με χέρι που έτρεμε, έγραψε την ακόλουθη έπιστολή στην πεθερά της:

«Δυστυχισμένη κ' αγαπημένη μου κυρία,

τιμής αυτή διάθασα στίς έφημερίδες την ειδήσι της τρομερής καταστροφής. Με το πρώτο τρένι θα φύγω για την Λυών μαζί με την κόρη μου. Θα έρσομαι έκει αύριο το πρωί κ' έτα έπ' προστάσω να φίλησω για τελευταία φορά το δυστυχισμένο μου σύζυγο.

"Αλλοίμονο! Η φοχή αυτή συμφορά που μάς χτυπάει και τις δυο μας ίσα, με κάνει να νοιώσω τρομερές τύψεις. Μου φαίνεται πως έχω η ίδια είμαι τ' ατία του δυστυχισματος. "Αν ο Λουδοβίκος, κουρασμένος πειά από την ψυχρότητά μου, δεν έφυγε από κοντά μου, δεν θα γινόντανε τίποτε...

Κ' η τύψεις μου αυτές μεγαλώνουν ακόμα περισσότερο, όσο συλλογίζομαι πόση ανεφάρδα, πόσο καλός, πόσο εύγενής ήταν πάντα μαζί μου ο Λουδοβίκος. Σ' αυτόν χρωστάω τις λίγες άτυχισμένες ημέρες της ζωής μου. "Ω! από τότε που έφυγε χωρίς φορές δεν ένοιωσα τη λαχτάρα να τρέξω κοντά του, να ριγηνά να συγχωρήσω. Η μοναξιά που είνε ο καλύτερος σύμβουλος, έδωσε συχνά τα πράγματα στη θέση τους. Έξ άλλου δεν έχω κανένα παράπονο με το Λουδοβίκο, κ' είπα για τίποτε μπορώ να τον κατηγορήσω. "Αν και τον έκανα να σπαστεί, ωστόσο δεν μνησικάκησε ποτέ έναντιόν μου. Και, φεύγοντας είχε την απειότητα να μου άφήση την κόρη μας και τη διαχείρισή της περιουσίας μας.

Πρέπει να σάς εξομολογηθώ ότι αγαπούσα σχεδόν πάντοτε τον άγαμο μου με όλη μου την ψυχή. Μία άδικαιολόγητη ντροπή όμως μ' έμποδίζε να του το δηλώσω... Τούλάχιστον μάθετε σεις το μυστικό μου, σεις που είσαστε η μητέρα του και άς ζήσουμε στο μέλλον μαζί για να μπορούμε να μιλάμε γι' αυτόν.

Σας φιλώ με όλη μου την καρδιά,

ΛΑΟΥΡΑ

Την άλλη μέρα το πρωί, η μητέρα του Λουδοβίκου περιμενε την νύφη της στο σιδηροδρομικό σταθμό.

Μόλις την είδε να κατεβαίνει απ' το θάγνι, έτρεξε κοντά της, την έσφιξε στην άγκαλιά της και γέμισε φιλήματα τη μικρούλα κόρη της.

— Δείξου ψυχραιμία, αγαπημένη μου Λάουρα, της είπε τότε, και προσπάθησε να μη σε χτυπήσει στην καρδιά (Συνέχεια στη σελίδα 54)

Έπηρε μία πέννα και με χέρι που έτρεμε έγραψε...

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΔΙΑΣΗΜΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ»

Η "ΜΗΤΕΡΕΣ,, ΜΙΑΣ ΠΛΟΥΣΙΑΣ "ΒΕΝΤΕΤΤΑΣ,,

ΟΙ άστέρες και γενικά όλες η καλλιτέχνιδες του θεάτρου και του κινηματογράφου έχουν μία πολύ περιεργή ιδιωτική ζωή. Πολλές μάλιστα από αυτές είχαν ένα σωρό τραγικές περιπέτειες στη ζωή τους. "Άλλες πάλι μοιάζουν με την σταχτομπούτα. Ξεκίνησαν από ένα φτωχό σπίτι για να δοξασθούν και να γίνουν βαθυλότητες. "Όσοο καμιά απ' όλες αυτές τις ιστορίες δεν μοιάζει με το συγκινητικό ρομάντσο της γνωστής ηθοποιού Γκαμπύ Ντελύ, η οποία έπί μία μακρά σειρά έτών πυρπολούσε τους δρόμους του Πικαντύλλυ και των μεγάλων κέντρων της Εύρώπης με τις φωτεινές ρεκλάμες της. Η Ντελύ πράγματι, ένω είχε ένα πλήθος φίλων κ' ένα σωρό φανατικούς θαυμαστάς, ένω ζούσε σ' ένα μέγαρο επιπλωμένο με μυθική πολυτέλεια και είχε ό,τι μπορούσε να επιθυμήσει μία όμορφη γυναίκα, εν τούτοις, στο βάθος της καρδιάς της ήταν πάρα πολύ δυστυχισμένη. Μία θανάσιμη μελαγχολία της τσάκιζε τη ζωή και την έκανε ν' αναζητά τη μοναξιά και να χύνει πικρά δάκρυα. Αυτή η όμορφη «βεντέτα» στα παιδικά χρόνια της ήταν πάρα πολύ φτωχή. Τόσο φτωχή μάλιστα που νόμιζε ότι κ' όλος ο κόσμος ζούσε με την αγωνία του έπιουσις! Στά «Απομνημονεύματα» της μάλιστα διηγείται το έξης χαρακτηριστικό για την παιδική ηλικία της.

«Καθόμαστε, γράφει, σ' ένα μικρό και χαμηλό δωμάτιο, στο όγδοο πάτωμα μίας παλαιάς πολυκατοικίας, της οποίας η σκάλα ήταν τόσο σπία που έτριζε άπαίσινα και είχε κανείς την έντύπωσι ότι από στιγμή σε στιγμή θα γκρεμιζόταν. Δεν τολμούσαμε να στηριχθούμε σ' ένα κάγκελό της. Είμαστε βέβαιοι ότι θα παίξαμε ένα άσχημο παιχνίδι με τον θάνατο. Η μητέρα μου δεν μ' άφηνε ποτέ να κατεβώ αυτή τη σκάλα. Δεν μ' άφηνε άκόμη ούτε να περπατάω πολύ. Ξέρετε για ποιά λόγο; Για να μη χωνεύω εύκολα. Έκεινο τον καιρό μου έδιναν να τρώω μία φορά την ημέρα, ένω οι γονείς μου έτρωγαν πιά σπάνια άκόμα, γιατί άντεχαν περισσότερο στην πείνα. Θυμάμαι άκόμη ότι συχνά με κύταζαν μ' ένα βλέμμα χαμένου ζώου. "Όταν δε τύχαινε να τρομάξω, η μητέρα μου μ' έπαιρνε στην άγκαλιά της κ' άρχιζε να κλαίει. Μία μέρα, τέλος, σταμάτησε τα δάκρυά της και με ρώτησε:

—Θά ήθελες ν' αλλάξεις μαμά;

—Αφού δεν με δέρνεις, δεν θέλω, της άπάντησα. Είσαι τόσο καλή μαζί μου!

—Μά ή άλλη κυρία που θά σε πάρη θα σε ντύσει όμορρα, θά σε πηγαίνει στο θέατρο και θά σου χαρίσει μάλιστα κ' εκείνη τη μεγάλη κούκλα που είδες σ' ένα κατάστημα της όδοσ Ριβολί.

Έγώ τότε έβαλα το δάτυλο στο στόμα κ' άρνισα να σκέφτωμαι. Το θέατρο κ' η κούκλα μ' είχαν έλπρεάσει πάρα πολύ. Κι αν σε λίγο δεν δίστασα να πω στη μητέρα μου, όταν την είδα να έπιμένει:

—Έστω, θά πάω μ' αυτή τη γυναίκα. Με τη συμ-

φωνία μόνο ότι θά έρχεσαι να με βλέπης πάρα πολύ συχνά.

Η μητέρα μου τότε άρχισε πάλι να κλαίει. Το ίδιο έκανε όταν ήρθε να μάς ιδη ή νέα «μητέρα» μου. Ήταν μία όμορφη κυρία με μία μεγάλη γούνα και πολλά κοσμήματα. Της άρεσα γιατί ήμουν πολύ όμορφη και γιατί δεν την φοβόμουν.

—Θά μου πάρετε την κούκλα; την ρώτησα μόλις την άντίκρυσα.

—Ό,τι θέλεις, μικρούλα μου, μ' άπάντησε χαμογελώντας.

—Τότε θέλω άκόμη ένα άμαξάκι κ' ένα όμορφο κεντητό φόρεμα. Θέλω να την κάνω βασιλοπούλα. Δεν θέλω να μοιάζω σαν έμένα.

Η κυρία με κύταξε τότε κ' είδε ότι φορούσα ένα ξεχωρισμένο φόρεμα και ότι τα παπούτσια μου ήσαν σε κακό χάλι.

—Ένοιω σου, μου είπε, όλα θά διορθωθούν. Μόνο πρέπει να μ' αγαπάς και μένα λίγο.

Και μετά δυο μέρες ήρθε πάλι για να με πάρη μ' ένα ωραίο αυτοκίνητο. Μά με κορόιδεψε. Δεν μου πήρε ούτε την κούκλα, ούτε το μεταξωτό της φόρεμα, ούτε τ' άμάξι. Όλα αυτά ήσαν μία κατεργαρία για ν' αποχωρισθώ τη μητέρα μου. Αυτή η κδρία ήταν μέλος ενός φιλανθρωπικού συλλόγου. Έτσι φρόντισε και με πήραν στο άσυλο των μικρών κοριτσιών, εκεί δηλαδή που κλείνουν όλα τα παιδιά που δεν ξέρουν τους γονείς τους και που δεν έχουν κανένα να φροντίσει γι' αυτά. Ναί, τα πρώτα παιδικά χρόνια μου τα πέρασα σ' ένα άσυλο. Και το πιο τραγικό είνε ότι δεν ξαναείδα ποτέ πειά τη μητέρα μου. Δεν τόλμησε να έρθει να με δει. Φοβήθηκε μήπως την παρακαλέσω να με πάρη πάλι μαζί της. Δεν ήθελε να με κάνει πάλι να πεινάω και να γίνω δυστυχισμένη. Κι όμως αυτό ήταν το πιο μεγάλο λάθος της. Η στερήσις της μ' έκανε τόσο πολύ να υποφέρω, ώστε μου μαράζωσε την καρδιά. Η χαρά, η στοργή, η άγάπη ήσαν πράγματα άγνωστα για μένα. Ήμουν ένα φτωχό κ' άξιοθρήνητο πλάσμα. Κι όταν κατόπιν έγινε πλούσια και φόρεσα όμορφες τρυαλέττες και στολισήκα με βαρύτιμα κοσμήματα, έμοιάσα με μία μεγάλη άφρη κούκλα, σαν αυτές που βλέπει κανείς στίς βιτρίνες των καταστημάτων. Η μόνη, ωστόσο, σκέψις που μ' άπασχολούσε ήταν να ξαναβρω τη μητέρα μου.

"Ηθελα να την κάνω ευτυχισμένη και να χαρώ μαζί της την δόξα και τα πλούτη μου. Μά όλες η έρευνές μου πήγαν χαμένες. Είμαι δε βέβαιη ότι θά πεθάνω μ' αυτό το παράπονο στα χείλη...

Κι αλήθεια, η Γκαμπύ Ντελύ πέθανε χωρίς να γνωρίσει την μητέρα της. Μά αυτό δεν ήταν το μόνο κακό που της είχε συμβεί. Αυτή η όμορφη «βεντέτα» υπέφερε σ' όλη τη ζωή της, γιατί πολλές έπιθήσεις γυναίκες θέλησαν να έκμεταλλευθούν την αδυναμία της και παρουσιάστηκαν για μητέρες της, με το σκοπό να

— Σεις, σεις είσαστε η μητέρα μου; ρώτησε με συγκίηση η Γκαμπύ Ντελύ.

της αποσπάσουν εφθονα χρήματα.

Την εποχή του παγκοσμίου πολέμου, η Γκαμπύ Ντελύ βρισκόταν στο Λονδίνο και θριάμβευε στα θέατρα του Πικαντίλλυ. Μιά μέρα, στο καμαρίνι της δέχτηκε την επίσκεψη μιας ηλικιωμένης και πολύ φτωχής γυναικάς. Η Γκαμπύ Ντελύ την κύτταξε με συμπάθεια και την ρώτησε σε τί μπορούσε να της φανή χρήσιμη.

Η άγνωστη όμως γυναίκα με δάκρυα μεγάλης συγκινήσεως ρίχτηκε στην αγκαλιά της ξεφωνίζοντας μ' απελπισία:

— Τόσο λοιπόν άλλαξα ώστε να μη με αναγνωρίζεις πια, παιδί μου;

Η καρδιά της όμορφης «βεντέττας» πήγε να σπάσει από την δυνατή συγκίνηση.

— Σεις, σεις είσατε ή μητέρα μου; την ρώτησε τρέμοντας. «Ω, αν ξέρατε πόσο καιρό έψαχνα για να σας βρω και να σας κάνω ευτυχισμένη...»

Και άρχισε να την χαϊδεύει, να την φιλάει και να κλαίει από τη χαρά της.

Τό ίδιο βράδυ έδωσε μια μεγαλοπρεπή γιορτή προς τιμήν της μητέρας της και την παρουσίασε στους φίλους της. Από την άλλη μέρα δέ την εγκατέστησε στο πολυτελές διαμέρισμά της, ενώ όλες ή παρισινές εφημερίδες δημοσίευαν την φωτογραφία της.

Μά αυτή ή χαρά της δεν κράτησε πολύ. Μετά από λίγο την όμορφη «βεντέττα» την έπεσεκέφθησαν δυο αστυνομικοί και ζήτησαν να ιδούν τη μητέρα της.

— Μας συγχωρείτε, της είπαν, αλλά αυτή ή φυσιογνωμία μας είναι πάρα πολύ γνωστή. Θέλουμε λοιπόν να εξακριβώσουμε μήπως τυχόν πέσατε θύμα καμιάς απάτης!...

Και πράγματι, καθώς απεκαλύφθη, ή παρουσιάσομένη ως μητέρα της Ντελύ δεν ήταν τίποτε άλλο από μια φοβερή τυχοδιώκτρια, ή οποία είχε μεταμφιεσθή σε φτωχή γυναίκα, είχε μάθει την ιστορία της Ντελύ και θέλησε να εκμεταλλευθή αυτή την αδυναμία της και να γίνει πλούσια. Συνελήφθη φυσικά και κλείστηκε στη φυλακή. Μά ή γοητευτική «βεντέττα» ύστερ' απ' αυτό το ατύχημά της έπαθε έναν μεγάλο ψυχικό κλονισμό κι' έχασε το κέφι της.

Μιά παρομοία απάτη, πάλι, παρουσιάστηκε μετά λίγον καιρό στη Ντελύ. Αυτή είχε συγκεντρώσει ένα σωρό πράγματα που θύμιζαν στη Γκαμπύ την παιδική ζωή της. Τόσο δέ είχε πεισθή ή καλλιτέχνις ότι ήταν ή... μητέρα της ώστε αγωνίστηκε να την γλυτώσει από τα χέρια της δικαιοσύνης. Μά ή αστυνομία δεν άστειέτο. Έτσι της απέδειξαν ότι ή γυναίκα αυτή καταγόταν από την Μασσαλία, ότι όνομαζόταν κυρία Γιούρκας κι' ότι είχε σκό... ενεργητικό της δέκα κλοπές και άλλες τόσες απάτες.

Μετά δυο χρόνια, επίσης, στο καμαρίνι της Ντελύ, όταν βρισκόταν στη Βουδαπέστη, παρουσιάστηκε μια γρήα χωρική της Ούγγαρίας.

— Η μικρή κόρη μου, της είπε, μου διάβασε στις εφημερίδες την ιστορία σου. Αυτή ή ιστορία μοιάζει πάρα πολύ με τη δική μας. Έχουμε χάσει κι' έμεις ένα παιδί. Ήρθα λοιπόν να ιδώ μήπως είσαι σύ!

Μά όταν συζήτησε με την Γκαμπύ Ντελύ βεβαιώθηκε ότι δεν ήταν το παιδί της κι' άρχισε να κλαίει.

— Έκανα, της είπε, δέκα μέρες ταξίδι χωρίς να κουραστώ, γιατί μου έδινε δύναμι ή έλπιδα ότι ίσως θα εύρισκα το παιδί μου. Τώρα που άπογοητεύτηκα, δεν έχω πια τό κουράγιο να γυρίσω εκεί κάτω.

Κι' αλήθεια, ή γρήα χωρική πέθανε μέσα στο τραίνο που την μετέφερε στο μικρό κι' άπομεμακρυσμένο χωριό της εκεί στα σύνορα της Ούγγαρίας.

Η Γκαμπύ Ντελύ επί δέκα χρόνια γνώριζε διαρκώς ένα σωρό «μητέρες» της και «αδελφές» της, ή οποίες έρχόντουσαν με τό σκοπό να την εξαπατήσουν. Τέλος δέ μια νύχτα μην αντέχοντας σ' αυτό τό ψυχικό μαρτύριο της έθεσε τέρμα στη ζωή της. Όσο για την τρεσσία περιουσία της, αυτή μοιράστηκε στους φτωχούς και στα διάφορα άστυα.

Μετά τόν θάνατό της —τί περίεργη!— οι ιδιωτικοί ντετέκτιβ άνεκάλυψαν τέλος τα ίχνη της μητέρας της. Ζούσε δολοφοναχή σε μια φτωχική σοφίτα μιας πολυκατοικίας της Λυών, στην όποια ήταν θυρωρός. Είχε δέ τόσο βαρεθή τόν κόσμο που δεν τόν πρόσεχε και ποτέ δεν διάβαζε εφημερίδες. Έτσι δέν είχε μάθει τις απέλπιδες αναζητήσεις της Γκαμπύ Ντελύ. Έμαθε μόνο τόν θάνατό της. Κι' αυτό την ώδηγησε μια ώρα άρχητερα στόν τάφο, γιατί ή μόνη έλπιδα που την κρατούσε στη ζωή ήταν ότι ή άγαπημένη κόρη της θα την αναζητούσε κάποτε και θα έρχόταν να την πάρει απ' αυτή την κρύα σοφίτα, στην όποια περνούσε τις δυστυχισμένες μέρες της!... ΤΖΙΟΒΑΝΙ ΜΑΖΕΝΤΟ

Η ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΜΑΣ

Τό «Μπουκέτο» εξέδωκε μέχρι σήμερα χάριν τών άναγνωστών του μίαν σειράν άριστουργηματικών μυθιστορημάτων.

Τά μυθιστορήματα αυτά δύνανται να τά προμηθευθούν οι άναγνώσται μας άπευθυνόμενοι εις τά γραφεία μας, όδός Γερμανού Παλαιών Πατρών 5β' (έναντι πλατείας Κλαυθυμώνος), πρὸς 8 δραχ. έκαστον.

- 1) «ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ» τοῦ 'Αλφόνσου Κάρο.
- 2) «Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ» τοῦ 'Αλεξάνδρου Δουμά (υιόυ)
- 3) «ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ» τοῦ 'Αββὰ Πρεβὲ.
- 4) «ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΛΑ» τοῦ Λαμαρτίνου.
- 5) «ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ» τοῦ Μυσσέ.
- 6) «Ο ΕΡΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ» τῆς Ντελλύ.
- 7) «ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ» τοῦ Α. Δουμά (πατρός).
- 8) «ΑΠΟ ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ» τῆς Ντελλύ.
- 9) «ΠΙΣΤΟΙ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ» τοῦ Δουμά (πατρός).
- 10) «ΟΙ ΜΝΗΣΤΗΡΕΣ ΤΗΣ ΜΑΡΘΑΣ» τοῦ Έτεν σέλ.
- 11) «Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ» τοῦ κόμητος
- 12) ντε Σεμουά.
- «Η ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ» τοῦ 'Οκτ. Φενιέ.
- 13) «Ο ΡΩΓΑΙΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ» τοῦ Πῶλ Φεβάλ.
- 14) «ΑΥΓΗ ΝΤΕ ΝΕΒΕΡ» τοῦ Πῶλ Φεβάλ — Β μέρος τοῦ «ΩΡΑΙΟΥ ΙΠΠΟΤΟΥ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ» (μόλις ἐξεδόθη.) (Σελίδες 400. Δραχμαὶ 10).

Από τὰς παλαιότερας ἐκδόσεις τοῦ «Μπουκέτου» δίδονται εις τοὺς άναγνώσταις μας με δραχμάς 5 διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ 6 δραχμάς διὰ τὰς ἐπαρχίας, τὰ ἑξῆς βιβλία:

- «Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ» τοῦ Ρ. Στήβενσον.
- «Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ» τῆς Σάμ. Λάγκερλεφ.
- «Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ» τοῦ Ερ. Μυρζέ.
- «Η ΣΟΝΙΑ» τῆς Γκρεβίλ.

Καὶ «ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΥΡ ΔΩΝΟΣ ΠΥΜ» τοῦ Έντγαν Πόε.

(Δύο τόμοι, έκαστος δραχ. 5 διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ 6 διὰ τὰς Ἐπαρχίας)

Καὶ τὰ ὀκτὼ περίφημα:

«ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

που τιμῶνται δραχ. 25, πρὸς 5 δραχ. έκαστον διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ 6 διὰ τὰς Ἐπαρχίας, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν.

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν ἐπὶ πλέον τὰ ταχυδρομικὰ ἐξόδα. Εἰδοποιούνται ὅμως οἱ άναγνώσται μας, ὅτι τὰ βιβλία αὐτὰ πρέπει νὰ τὰ ζητήσουν ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας, καθ' ὅσον δέν θὰ σταλῶσιν εις τὰ κατὰ τόπους Προτορεῖα τῶν εφημερίδων,

Η ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΠΟΙΑ ΕΙΝΕ ΤΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΒΙΚΤΩΡ ΟΥΓΚΩ;

Τά έργα τοῦ μεγαλύτερου Γάλλου ποιητοῦ τοῦ περασμένου αἰῶνος Βίκτωρος Ουγκώ θὰ μπορούσαν νὰ χωριστοῦν σὲ τέσσερες κατηγορίες, στὰ ποιητικά, στὰ θεατρικά, στὰ πεζογραφήματα καὶ στὰ κριτικά. Εἶνε δέ τὰ ἑξῆς:

Οἱ «Ἀθλοῖ», ἡ «Παναγία τῶν Παρισίων», οἱ «Ἐργάται τῆς Θαλάσσης», «Ναπολέον ὁ Μικρὸς», «Ρουὶ-Μπλάς», «Οἱ Βυργράθοι», «Ὁ Ρήνος», «Ὁ Θρύλος τῶν Αἰώνων», «Μαρία Τιδὸρ», ἡ «Ἑσμεράλδα», ὁ «Ἀντζέλο», ὁ «Θεὸς», τὸ «Ἔλος τοῦ Σατανᾶ», ὁ «Βασιλεὺς Διασκεδάζει», «Λουκρητία Βοργια», ἡ «Ἱστορία ἐνὸς Ἑγκλήματος», ἡ «Τέχνη νὰ εἰσαι παπποῦς», ἡ «Ἐνατενίσαις», «Μποὺγκ-Ζαργκά», ἡ «Τελευταία ἡμέρα ἐνὸς καταδίκου», ἡ «Τιμωρίες», «Γαλλία καὶ Βέλγιο», «Ἀλπεῖς καὶ Πυρηναία», ὁ «Ἀνθρώπος πρὸ γελᾷ», ὁ «Ἐπαίτης Κλαύδιος», ἡ «Φωνὴ τῆς ψυχῆς», ἡ «Ἀχτίνες καὶ οἱ Ἴσκιος», «Ἐλεύθερο Θέατρο», «Ἀιὺ Ρομπάρ», «Πρὶν ἀπὸ τὴν ἐξορία», οἱ «Τέσσερες Ἀνεμοὶ τοῦ Πνεύματος», «Στὴν ἐξορία», τὰ «Πραγούδια τῶν Δρόμων καὶ τῶν Δασῶν», ὁ «Πάπας», ὁ «Υπέρτατος Οἶκος», «Θρησκεία καὶ Θρησκείες», «Χίλια ὀκτακόσια δεκατρία», «Ὀλόκληρη ἡ Λύρα», ὁ «Τορκουεμάδας», οἱ «Δίδυμοι», «Πολιέλιμος Σαίξπηρ», «Ὁδὲς καὶ Μπαλλάντες», «Τὰ Ἀνατολικά» καὶ «Φιλολογία καὶ Φιλοσοφία ἀνάμικτες».

Ἐκτὸς ἀπ' αὐτὰ ὅμως εἶνε καὶ τὰ ἑξῆς δυὸ έργα, πρὸς ἐξεδόθησαν μετὰ τὸν θάνατό τοῦ μεγάλου ποιητοῦ: «Πράγματα πρὸς εἶδαι» καὶ «Ἐπιστολὴς στὴ μνηστὴ τοῦ».

Καθὼς βλέπετε, ὁ Βίκτωρ Ουγκώ ὑπῆρξε παραγωγικῶς, δεδομένου ὅτι τὰ ἀνωτέρω έργα εἶνε περίπου πενήντα κι' ὅτι ἀρκετὰ ἀπ' αὐτὰ εἶνε δίτομα, τρίτομα καὶ τετράτομα!...

ΥΠΗΡΕΝ Ο ΑΡΤΑΝΙΑΝ;

Ὁ Ἀρτανιάν ἢ μάλλον Κάρολος ντ' Ἀρτανιάν δέν εἶνε πρόσωπο φανταστικόν, ὅπως ἰσως θὰ φαντάζονται πολλοί. Ἐξῆς πραγματικὰ κατὰ τὸν 17ον αἰῶνα καὶ διακρίθηκε γιὰ τὰ πολεμικά του κατορθώματα, ὑπηρετώντας στὴ σωματοφυλακὴ τῶν βασιλέων τῆς Γαλλίας Λουδοβίκων 13ου καὶ 14ου. Ὁ Ἀρτανιάν γεννήθηκε τὸ 1611 καὶ σκτώθηκε τὸ 1673, πολεμώντας ἡρωικά στὴ μάχη τοῦ Μάστριχ. Στὴν Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη ὑπάρχουν τὰ ἰδιόχειρα ἀπομνημονεύματα τοῦ Ἀρτανιάν, μὰ πολλοὶ ἱστορικοὶ ἀμφισβητοῦν τὴν γνησιότητά τους. Τὸν Ἀρτανιάν τὸν ἀπαθανάτισε ὁ Ἀλέξανδρος Δουμάς πατὴρ σὸ περίφημο μυθιστόρημά του «Οἱ Τρεῖς Σωματοφύλακες».

ΠΟΙΟΣ ΗΤΑΝ Ο ΑΪΦΕΛ;

Ὁ Ἀλέξανδρος — Γουσταῦς Ἀίφελ ἢ Ἐφελ, ὅπως θὰ ἔπρεπε νὰ προφέρεται, ὑπῆρξε διάσημος Γάλλος μηχανικὸς πρὸς εἰδικευθῆκε στὴ γεφυροποιία καὶ συνετέλεσε ἐξαιρετικὰ στὴν πρόοδό της. Τὴν παγκόσμιο φήμη του ὁ Ἀίφελ τὴν ὀφείλει πρὸ πάντων στὸν δώμουό του πύργο ποῦ ἔστησε σὸ Παρίσι ἐπ' εὐκαιρία τῆς Διεθνούς Ἐκθέσεως τοῦ 1889 καὶ ὁ ὁποῖος καὶ σήμερα ἀκόμη ἀποτελεῖ ἐν' ἀπὸ τὰ πρὸ ἀξιοπερίεργα τῆς γαλλικῆς πρωτεύουσας. Ὁ πύργος τοῦ Ἀίφελ εἶνε ὀλόκληρος ἀπὸ σίδηρο καὶ γκαϊστίκε γιὰ νὰ κατασκευασθῇ 28 μῆνες. Ἐχει ὕψος 300 μέτρα, βάρος 9000 τόνων, τέσσερες ἐξώστες καὶ στηρίζεται σὲ λιθινὴ βάσι καὶ σὲ 16 ὕδραυλικά πιεστήρια γιὰ νὰ διατηρητὰ σὲ ὀριζοντία θέσι. Τὸ ἀνέσασμα σ' αὐτὸν γίνεται με σκάλες καὶ ἀσσανσέρ. Στὴν κορυφὴ του ἔχει ἐν' ἑαρό. ἐργαστήριό φυσικῆς καὶ μετεωρολογίας καὶ ἀσύρματον, ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους τοῦ κόσμου.

ΠΟΙΟΙ ΗΣΑΝ ΟΙ «ΤΡΕΙΣ ΑΛΕΒΥ»;

Ὁ πρῶτος ἀπὸ τοὺς Ἀλεβύ, ὁ Ἰάκωβος, ὁ ὁποῖος γεννήθηκε τὸ 1790 καὶ πέθανε τὸ 1862, ὑπῆρξε διάσημος Γάλλος μουσικοσυνθέτης, ἱσραηλιτικῆς καταγωγῆς, τοῦ ὁποῦ τοῦ ἀριστούργημα, ἡ «Ἑβραία», παίζεται καὶ σήμερα ἀπ' ὅλα τὰ μελοδράματα τοῦ κόσμου. Ὁ δεύτερος, ὁ Λέων Ἀλεβύ, ἀδελφὸς τοῦ προηγουμένου, ὁ ὁποῖος γεννήθηκε τὸ 1802 καὶ πέθανε τὸ 1883, ὑπῆρξε ποιητὴς καὶ φιλόσοφος καὶ μεταφραστὴς ἀρχαίων ἑλληνικῶν τραγῳδιῶν. Ὁ τρίτος, τέλος, Ἀλεβύ, ὁ Λουδοβίκος, γιὸς τοῦ Λέοντος, πρὸς γεννήθηκε τὸ 1834 καὶ πέθανε τὸ 1908, ὑπῆρξε διάσημος θεατρικὸς συγγραφεὺς καὶ μυθιστοριογράφος καὶ ἐξελέγη μέλος τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας.

ΠΟΙΟ ΕΙΝΕ ΤΟ ΑΝΘΟΣ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ;

Ὡς ἄνθος τῆς Μόδας ἐπικρατεῖ ἐξαιρετικὰ τὸν τελευταῖο καιρὸ σὸ Παρίσι ἡ γαρδένια. Ἐκ τῆς ἀφορμῆς αὐτῆς δημοσιεύεται σὲ μίᾳ γαλλικῇ εφημερίδᾳ ἡ ἱστορία τοῦ ὠραίου αὐτοῦ λουλουδιοῦ πρὸς ἑκατὸν ἀκόμη ἐτῶν ἦταν ἐντελὼς ἄγνωστο στὴν Εὐρώπη. Μόλις κατὰ τὸ 1845 εἰσῆλθη ἀπὸ τὴς χώρες τοῦ τροπικοῦ καὶ ἄρχισε νὰ καλλιεργητὰ στὰ θερμοκήπια. Ἡ γαρδένια ἦσαν τόσο ἀκριβὲς κατὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ὥστε μόνο στὰ μέγαρα καὶ στὴς μπουτονιέρες τῶν ἑκατομμυριούχων φιγουράριζαν.

Ἡ γαρδένια ἔγινε πολὺ τῆς μόδας κατὰ τὸ 1880, ὅταν τὸ ἄνθος αὐτό, χάρις στοὺς ποιητὰς πρὸς τὸ ἐξύμνησαν, ἔγινε δημοτικώτατο. Ὁ Ἀγγλος ποιητὴς Ὁσκάρ Οὐάιλντ καὶ ὁ Γάλλος μυθιστοριογράφος Πῶλ Μπουρζέ δέν ἔκαναν ποτὲ τὴν ἐμφάνισιν τοὺς δημοσίαι, χωρὶς νὰ ἔχουν τὴ μπουτονιέρα τοὺς στολισμένη με γαρδένια.

Κατὰ τὰ τέλη τοῦ περασμένου αἰῶνος ἡ μόδα τῆς γαρδένιας ἄρχισε νὰ παρακμάζει. Νὰ ὅμως πρὸς ξαναγυρίζει τώρα καὶ πάλιν...

ΓΙΑΤΙ ΤΟ ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΟ ΟΝΟΜΑΖΕΤΑΙ ΣΤΙΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΕΣ ΓΛΩΣΣΕΣ «ΜΠΟΥΡΣΑ»;

Ἡ λέξις «Μπούρσα», bourse γαλλικὴ, εἶνε παρὰφορὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ Ὀλλανδοῦ Πούρς. Κατὰ τὸν 14ον αἰῶνα, οἱ Βενετοὶ πρὸς ἦσαν οἱ μεγαλύτεροι ἔμποροι τοῦ μεσαίωνα ἔχον μεγάλας συναλλαγὰς με τὴς κατὰ χώρας. Κατὰ λαθὼν ὅμως πρὸς ὑπῆρχε ἀνάγκη νὰ ἔχουν ἕνα μέγαρο στὴς χώρες αὐτὲς γιὰ νὰ κάνουν τὴς συναλλαγὰς τους. Ἀγοράζαν λοιπὸν στὴ Μπούρ τὸ μέγαρο ἐνὸς πλούσιου Ὀλλανδοῦ, τοῦ Βαν ντεν Πούρς, τὸ ὁποῖο ὁ λαὸς ἀπ' τὸ ὄνομα τοῦ πρώτου ιδιοκτῆτοῦ τοῦ ὠνόμασε Πούρσα. Σιγὰ σιγὰ δέ ἡ λέξις ἔγινε Μπούρσα κι' ἐπεκράτησε νὰ ὀνομάζονται μ' αὐτὴ τὰ χρηματιστήρια.

ΑΠΟ ΠΟΤΕ ΑΡΧΙΣΑΝ Ν' ΑΡΙΘΜΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΣΠΙΤΙΑ;

Ἡ πρώτη ἀπόπειρα ἀριθμῆσεως τῶν σπιτιῶν χρονολογεῖται ἀπὸ τὸ ἔτος 1500 καὶ ἔγινε σὸ Παρίσι. Τότε ἀκριβῶς εἶχε κατασκευασθῇ στὴ γαλλικῇ πρωτεύουσᾳ ἡ γεφυρὰ τῆς Νάτρο-Νάτι, πρὸς δέ ἀπ' αὐτὴ τὴ γεφυρὰ εἶχαν χτιστῇ συγχρόνως συμμετρικὰ καὶ με ἀρχιτεκτονικὰς ἀναλογίας ἐξηνταοχτὼ σπιτία με μαρμαρινὴ πρόσοψιν, σὸς καθενα ἀπὸ τὰ ὁποῖα εἶχε γραφὴ με χρυσὰ γράμματα ὁ ἀριθμὸς τῆς σειρᾶς τοῦ. Τὸ σπουδαῖο σχετικὸς εἶνε ὅτι ὅσα σπιτία ἦσαν δεξιὰ σὸ δρόμο εἶχαν ζυγούς ἀριθμούς καὶ ὅσα ἦσαν ἀριστερὰ μονούς.

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

Η μεγάλη θεντέττα Γκρέτα Γκάρμπο, όπως εμφανίζεται στο ρόλο της Μαργαρίτας Γκωτιέ, της περήφνης «Κυρίας με τās καμελίας».

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

Η Μάρθα Έγκερθ, το «αηδόνι της Βιέννης» στο φιλμ «Το θείο τραγούδι» που προβάλλεται στον κινηματογράφο «Παλλάς».

ΤΟ ΝΕΟ ΜΑΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ.— Ο Κώ-
ρολος Σεβρώ, ένας ξενιτεμένος Γάλλος και η

σύζυγός του Ζελιμά, μία νέα γυναίκα με εξωτική όμορφη, επιστρέφουν
Επειτ' από πολλά χρόνια απουσίας στη Γαλλία, με το μοναδικό σκοπό να
μάθουν τι απέγινε κάποια κυρία της αριστοκρατίας και το παιδί της, την
μυστηριώδεις έχθροι είχαν συμφέρον να εξαφανιστούν, για να οφετε-
ρισθούν τη μεγάλη της περιουσία. Το μόνο που ο Σεβρώ ξέρει σχετικά
με την τύχη της γυναίκας αυτής είναι ότι οι συγγενείς της την είχαν σχε-
δόν φυλακίσει προ έτών σε κάποιο μισοερεπώμενο πύργο κοντά στο Βλαιν-
κώρ, όπου και πηγαίνει τώρα για να συγκεντρώσει πληροφορίες. Στο
ίδιο όμως λεωφορείο μ' αυτόν και με τη σύζυγό του, ταξιδεύει κάποιος
δυστυχισμένος τύπος, ένας Βλαίρ, ο οποίος αναλαμβάνει επί πληρωμή διά-
φορες έγκληματικές και σκοτεινές υποθέσεις κι' ο οποίος κατορθώνει να
πιάσει κουβέντα με το Σεβρώ και να μάθει το σκοπό του ταξιδιού του,
προσφέροντάς του να τον εξυπηρετήσει και να τον βοηθήσει στην αναζήτησή
του. Ο Σεβρώ δέχεται ευχαρίστως, χωρίς να υποψιάζεται καθόλου τα
καταχθόνια σχέδια του Βλαίρ, ο οποίος του παρουσιάζεται με το ψευ-
δώνυμο 'Ιούλιος Κορνεφόρ. Έτσι οι ταξιδιώτες φθάνουν στο Βλαινκώρ.
Έκεί, ο Βλαίρ κατορθώνει να παρασύρει τον Σεβρώ σε ένα δρόμο τη νύχτα
και τον πνίγει στο ποτάμι. Η Ζελιμά, που είναι έγκυος, μόλις τον έλε-
πει νεκρό ταραίζεται τόσο, ώστε κάνει πρόωρο τοκετό, φέρνει στον κόσμο
ένα κοριτσάκι και πεθαίνει στη γέννα. Δεκάξη χρόνια περνούν κι' η κόρη
της Ζελιμάς, η 'Ιωάννα, ζει κοντά σ' έναν αγαθό απόστρατο αξιωματικό,
τον λοχαγό Βαγιάν, ο οποίος την έχει υιοθετήσει. Είναι δέ έρωτευμένη μ'
ένα νεαρό χωρικό, τον 'Ιάκωβο, ο οποίος φεύγει εκείνες τις ημέρες για
να υπηρετήσει στρατιώτης. Έκεί κοντά, στα δάση του Μαρέλ, ζει ένας μυ-
στηριώδης αγριάνθρωπος, νέος κι' ώριμος, ο Λυκογιάννης, ο οποίος συμ-
παθεί τους δύο νέους.

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Και σκύβοντας πάνω απ' την πεθαμένη σύζυγό του, ο λο-
χαγός Βαγιάν την φίλησε στο μέτωπο και της έκλεισε τα
μάτια.

Η 'Ιωάννα και η Γερτρούδη, γονατισμένες μπροστά στο
κρεβάτι, έκλαιγαν και προσευχόντουσαν.

Μόνο ο απόστρατος λοχαγός έμενε όρθιος, ακίνητος, με
τα μάτια του θολωμένα. Έξαφνα το βλέμμα του προσηλώ-
θηκε στην 'Ιωάννα κι' ανασκίρτησε:

— Τρεις τόφοι έχουν ανοίξει ως τώρα γύρω της, σκέ-
φτηκε. Άν πεθάνω κι' εγώ, τί θα γίνει;

Και ανορθώνοντας το κεφάλι του επρόσθεσε:

— Όχι! Όχι! Δεν έχω το δικαίωμα ν' ακολουθήσω την
Αικατερίνη μου στον τάφο της. Πρέπει να ζήσω για την
'Ιωάννα.

Θ'

ΣΤΟ ΜΑΥΡΟ ΒΟΥΝΟ

Ο 'Ιάκωβος Βαγιάν είχε καταλάβει πολύ άργα την α-
φορμή του θανάτου και της ασθένειας της σύζυγού του. Ά-
πελευθερώνοντας ή δυστυχισμένη γυναίκα τον αγριάνθρωπο,
νόμιζε ότι τον ξανάριζε σε τρομερούς κινδύνους, τους ο-
ποίους ή έρεθισμένη φαντασία της μεγαλοποιούσε ακόμη πε-
ρισσότερο. Και ή ιδέα αυτή την θανάτωσε.

Ο λοχαγός Βαγιάν όμως ήταν άνθρωπος μεγαλόψυχος
και αντί να μνησικακήση εναντίον του αγριανθρώπου για
το θάνατο της Αικατερίνης, απεναντίας φρόντιζε για την
τύχη του.

Ο χειμώνας εξακολουθούσε βαρύς και γεμάτος χιόνια και
ο 'Ιάκωβος Βαγιάν, μεγαλοχολικός και σκεφτικός, έλεγε συ-
χνά μέσα του: «Τι γίνεται ο δυστυχισμένος;»

Αλλά ή άνοιξη ξανάρθε γρήγορα ανθισμένη και μία μέ-
ρα μερικοί καρβουνιάρηδες είδαν από μακριά τον αγριάν-
θρωπο στο Μαύρο Βουνό.

ΤΟΥ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΡΙΣΜΠΟΥΡΓΚ

Μόλις το έμαθε αυτό, ο 'Ιάκωβος Βαγιάν ένοιωσε με-
γάλη άνακούφισι. Όστόσο, μετά λίγο καιρό άρχισε ν' άμφι-
βάλλη αν πραγματικά ή πληροφορία αυτή ήταν άληθη. Για
να βεβαιωθεί, ένα πρωί ξεκίνησε απ' το χωριό και τράβηξε
για το Μαύρο Βουνό.

Όταν προχώρησε αρκετά μέσα στο δάσος, στάθηκε έξω-
φνα, θγάζοντας μια κραυγή ικανοποίησης.

Αυτός που ζητούσε θρισκόταν εκεί, καθισμένος σ' ένα
θράχο και κυττάζοντας με θαυμασμό δυό σκυλούς που πά-
λευαν στα κλαδιά ενός δέντρου.

Αλλά ο θόρυβος των θημάτων του γέρου λοχαγού πρό-
βηξε την προσοχή του κι' άνωρθώθηκε άπάνω στο θράχο.

Μόλις όμως αντίκρυσε τον 'Ιάκωβο Βαγιάν, έβγαλε μια
κραυγή χαράς και, αντί να φύγει, προχώρησε προς αυτόν.

— Εκείνος τον κύταξε ξαφνισμένος.

— Παράδοξο! σκέφτηκε. Δεν άλλαξε καθόλου!

Ο άγριος όμως, βλέποντας τη θλίψη του που ήταν ζω-
γραφισμένη στο πρόσωπο του γέρου λοχαγού, μελαγχολήσε
ξαφνικά και δάκρυα φάνηκαν στα μάτια του. Μάντεψε τότε
ότι αυτή, στην όποια χρωστούσε την ελευθερία του, δεν ή-
πηρεχε πια στη ζωή;

Ο 'Ιάκωβος Βαγιάν, 'ξε τα δάκρυά του και συγκι-
νηθε βαθεία.

— Άν ήθελε να μ' ακολουθήσει, σκέφτηκε, ευχαρίστησε
τον έπαιρνα μαζί μου... Ναί, εις άνάμνησιν της φταγής μου
Αικατερίνης θα τον άποσπούσα από την άθλια αυτή κατα-
στασι. Είμαι μάλιστα βέβαιος ότι αν μείνη δέκα μέρες μαζί
μου, δεν θα βελήση πια να μ' αφήσει και να ξαναμνη-
στώ...

Και, ώθούμενος από την γενναία αυτή σκέψη, τον πήρε
από το χέρι και θέλησε να τον τσαβίξει, προσπαθώντας συ-
χνώντας να τον κάνει να καταλάβη ότι ένεργούσε για το
συμφέρον του.

Αλλά εκείνος τράβηξε το χέρι του και τον κύταξε με
λαγχαλικά ύαν να του έλεγε: «Προδώσατε την έμπιστοσύνη

Ο λοχαγός Βαγιάν το κατάλαβε αυτό και θέλησε να έρ-
θει κοντά του. Δέν κάνατε καλά».

Ο λοχαγός Βαγιάν το κατάλαβε αυτό και θέλησε να έρ-
θει κοντά του. Δέν κάνατε καλά».

Ο λοχαγός Βαγιάν το κατάλαβε αυτό και θέλησε να έρ-
θει κοντά του. Δέν κάνατε καλά».

Ο λοχαγός Βαγιάν το κατάλαβε αυτό και θέλησε να έρ-
θει κοντά του. Δέν κάνατε καλά».

Ο λοχαγός Βαγιάν το κατάλαβε αυτό και θέλησε να έρ-
θει κοντά του. Δέν κάνατε καλά».

Ο λοχαγός Βαγιάν το κατάλαβε αυτό και θέλησε να έρ-
θει κοντά του. Δέν κάνατε καλά».

Ο λοχαγός Βαγιάν το κατάλαβε αυτό και θέλησε να έρ-
θει κοντά του. Δέν κάνατε καλά».

Ο λοχαγός Βαγιάν το κατάλαβε αυτό και θέλησε να έρ-
θει κοντά του. Δέν κάνατε καλά».

Ο λοχαγός Βαγιάν το κατάλαβε αυτό και θέλησε να έρ-
θει κοντά του. Δέν κάνατε καλά».

Ο λοχαγός Βαγιάν το κατάλαβε αυτό και θέλησε να έρ-
θει κοντά του. Δέν κάνατε καλά».

Ο λοχαγός Βαγιάν το κατάλαβε αυτό και θέλησε να έρ-
θει κοντά του. Δέν κάνατε καλά».

Ο λοχαγός Βαγιάν το κατάλαβε αυτό και θέλησε να έρ-
θει κοντά του. Δέν κάνατε καλά».

πόντας ένα πριόνι κάτω που το είχε παρατήσει για λίγες
στιγμές κάποιος ξυλοκόπος, πλησίασε και παίρνοντας ένα
μεγάλο ξύλο από το σωρό, άρχισε να το πριονίζει.

— Μπράβο! Μπράβο! φώναξαν οι άλλοι ξυλοκόποι, κυτ-
τάζοντας τον με θαυμασμό.

— Κυττάξε πόσο επιτήδειος είναι; Θάλεγε κανείς ότι ξέρει
να πριονίζει από χρόνια...

— Πραγματικά, είναι πολύ δυνατός και άξιος.

Ο άγριος, βλέποντας ότι τον επιδοκίμαζαν, εξακολουθού-
σε να πριονίζει άκούραστα, τόσο, που την ώρα του φαγητού
αναγκάστηκαν να του πάρουν το πριόνι και να τον θάλουν
να καθήσει να φάη μαζί τους. Η δουλειά του είχε άνοιξει
την όρεξη κι' έφαγε καλά. Έπειτα δούλεψε πάλι ως το
βράδυ.

Την άλλη μέρα, ξαναδούλεψε κι' εξακολούθησε να εργά-
ζεται επί αρκετές ημέρες. Η δουλειά αυτή του άρεσε και,
αν ήθελε, θα μπορούσε να μείνη διαρκώς κοντά στους καρ-
βουνιάρηδες, αλλά, μολονότι είχαν εξημερωθή λίγο δεν ξε-
χνούσε την παλιά του ζωή και λάτρευε την ελευθερία. Έ-
τσι περιούσαν κάποτε δέκα και δεκαπέντε μέρες, χωρίς να
φανη καθόλου. Όταν ξαναγύριζε από τις άπουσιες του αυ-
τες, οι καρβουνιάρηδες τον ύποδεχόντουσαν με μεγάλη
χαρά.

Στη συναναστροφή του μαζί τους, ο άγριος είχε μάθει να
προφέρει μερικές λέξεις, όπως έξαφνα: «ναί», «όχι», «καλη-
μέρα», «καληνύχτα», «ευχαρίστως», «κύρια», «κυρία» κ.τ.λ.
Αυτό φανέρωνε ότι ήταν αρκετά έξυπνος και ότι, αν είχε κα-
νέναν να τον διδάξει, σε λίγο καιρό θα μάθαινε να μιλή
πολύ καλά. Αλλά οι καρβουνιάρηδες, άπασχολημένοι όλο
τον καιρό στη δουλειά τους, ούτε το σκέφτηκαν καθόλου
αυτό.

Τα ρούχα του, με την ζωή που έκανε, καταστρεφόντουσαν
γρήγορα. Όστόσο, όσοι τον συναντούσαν τον έβλεπαν πάντα
καθαρά ντυμένο. Αυτό κατονούσε μυστηριώδες, μα κατά
θέθος το πράγμα ήταν πολύ άπλο και ιδού γιατί: Ο 'Ιά-
κωβος Βαγιάν δεν τον ξεχνούσε. Από μακριά, τον επιτι-
ρούσε πάντοτε κι' επαγρυπνούσε σ' αυτόν. Κάθε τρεις μήνες,
χωρίς να ξέρη κανείς που πηγαίνει, έβγαине από το σπίτι
του μ' ένα μικρό δέμα υπό μάλης και τραβούσε για το δά-
σος. Έκεί, προχωρούσε ως την πηγή, απ' την όποια έπινε
νερό ο άγριος κι' άφη-

νε το δέμα του κάτω ά-
πό ένα δέντρο. Ήν τ-
δια ή την άλλη μέρα, ο
άνθρωπος των δασών,
καθώς πήγαινε να πιή
νερό, εύρισκε το δέμα
και, όταν το άνοιγε, εύ-
ρισκε μέσα μία φορε-
σιά, ένα ζευγάρι πεδύλα
και άσπρόρροχα.

Εν τώ μεταξύ κυ-
κλοφορούσε στο Μαρέλ,
σχετικώς με τον άγριο,
ένας περίεργος θρύλος,
ο οποίος είχε γίνει ά-
φορμή ώστε να τον φω-
νάζουν όλοι Λυκογιαν-
νη. Ίδου λοιπόν ο πε-
ριεργος αυτός θρύλος:

Προ είκοσι περίπου χρο-
νων ζούσε σ' ένα γειτο-
νικό χωριό, το Βουλι-
θέν, κάποιος άξιος ξυ-
λοκόπος, ονομαζόμενος
Γερώνυμος Ταμπουρέν

μαζί με την γυναίκα
του, την αγαθή Λουίζα.
Το άνδρόγυνο αυτό, ένα
χρόνο μετά τ' άγχος του
άπόκτησε ένα υγιέστατο
και καλοκαίμαμένο παι-
δι που το έδωσαν Γιάν-
νη. Ο Ταμπουρέν λά-
τρευε τη γυναίκα του
και το παιδί του. Κάθε
μέρα τον συνάδευαν κι'
αί δυο στο δάσος κι' έ-
νώ εκείνος έκοβε ξύλα,
η γυναίκα του μάζεψε
χόρτα και το παιδάκι

— Ξαφνικά, ο Λυκογιάννης θρέθηκε μπροστά μου.

— Ξαφνικά, ο Λυκογιάννης θρέθηκε μπροστά μου.

— Ξαφνικά, ο Λυκογιάννης θρέθηκε μπροστά μου.

— Ξαφνικά, ο Λυκογιάννης θρέθηκε μπροστά μου.

— Ξαφνικά, ο Λυκογιάννης θρέθηκε μπροστά μου.

— Ξαφνικά, ο Λυκογιάννης θρέθηκε μπροστά μου.

— Ξαφνικά, ο Λυκογιάννης θρέθηκε μπροστά μου.

— Ξαφνικά, ο Λυκογιάννης θρέθηκε μπροστά μου.

— Ξαφνικά, ο Λυκογιάννης θρέθηκε μπροστά μου.

— Ξαφνικά, ο Λυκογιάννης θρέθηκε μπροστά μου.

— Ξαφνικά, ο Λυκογιάννης θρέθηκε μπροστά μου.

— Ξαφνικά, ο Λυκογιάννης θρέθηκε μπροστά μου.

— Ξαφνικά, ο Λυκογιάννης θρέθηκε μπροστά μου.

— Ξαφνικά, ο Λυκογιάννης θρέθηκε μπροστά μου.

— Ξαφνικά, ο Λυκογιάννης θρέθηκε μπροστά μου.

— Ξαφνικά, ο Λυκογιάννης θρέθηκε μπροστά μου.

— Ξαφνικά, ο Λυκογιάννης θρέθηκε μπροστά μου.

— Ξαφνικά, ο Λυκογιάννης θρέθηκε μπροστά μου.

— Ξαφνικά, ο Λυκογιάννης θρέθηκε μπροστά μου.

— Ξαφνικά, ο Λυκογιάννης θρέθηκε μπροστά μου.

κυλιόταν στη χλόη. Μία μέρα, στις άρχες του Μαΐου, ο μικρός
Γιάννης που ήταν τότε δεκαοχτώ περίπου μηνών, κατωρτώ-
σε να ξεφύγει από την προσοχή της μητέρας του και ά-
πομακρύνθηκε αρκετά, τρεχοντας πίσω από μία πεταλούδα.

— Θεέ μου! φώναξε ή μητέρα του μ' άγανάκη όταν άντε-
λήφθη την εξαφάνισή του. Ίί έγινε το παιδί μου;

Και, γυρίζοντας γύρω το κεφάλι της, άρχισε να φωνάζει.

— Γιάννη! Γιάννη!

Μά δεν έλαβε καμία άπάντησι. Περίτρομη τότε ή δυ-
στυχισμένη μητέρα άρχισε να τρέχει μέσα στο δάσος, εξα-
κολουθώντας να φωνάζει:

— Γιάννη, παιδί μου, που είσαι; Έλα δώ γρήγορα!

Έξαφνα, μία φωνή παιδιάστικη της άπάντησε, αλλά φωνή
τρόμου και άπελπισίας. Τό αίμα πάγωσε μέσα στις φλέβες
της δυστυχισμένης μητέρας. Έτρεξε προς το μέρος από το
όποιο είχαν άκουστή ή κραυγή κι' ένα θέαμα φριχτό παρού-
σιάστηκε μπρός στα μάτια της: Μία λύκαινα τεραστίαν δια-
στάσεων κρατούσε το παιδί της στο στόμα της κι' έφευγε
τρεχοντας προς το πυκνότερο μέρος του δάσους.

— Θεέ μου! Λύκος! φώναξε με σπαραχτική φωνή.

Και ώρμησε μπροστά με μάτια που έλαμπαν για να υπε-
ρασπίση το παιδί της. Αλλά ή λύκαινα δεν την περίμενε.

Με δυο πηδήματα απομακρύνθηκε και σε λίγο γίνηκε ά-
φαντη πίσω από τους πυκνούς θάμνους.

Ο Ταμπουρέν, που είχαν άκούσει κι' αυτός τις φωνές του
παιδιού του, έτρεξε, σαλεύοντας άπειλητικά το τσεκούρι του.

Αλλά μόλις πρόφτασε να δη τη λύκαινα που χανόταν, γιατί
έσπευσε να βοηθήση τη γυναίκα του που είχε σωριαστή λι-
ποθυμή κάτω.

Όταν συνήλθε, είδε συγκεντρωμένους γύρω της όλους
τους ξυλοκόπους του δάσους, οι όποιοι είχαν άκούσει τις
κραυγές της και είχαν τρέξει. Ωπλιστηκαν όλοι άμέσως
πρόχειρα και, με τον Ταμπουρέν επί κεφαλής, σκορπίστη-
καν για να καταδιώκουν τη λύκαινα. Δεν έλπιζαν βέβαια
ότι θα σώσουν το παιδί, αλλά ήθελαν τουλάχιστον να έκδι-
κηθούν το θάνατό του.

Επί τέσσερες ημέρες έψαξαν όλο το δάσος και τ' ά περί-
χωρα, μά δεν κατορθώσαν να ξαναβρουν πουθενά τ' άχνη
της λύκαινας, ή όποια είχε γίνει άφαντη.

Ο Ταμπουρέν φορεσε τότε πένθιμη ταινία στο καπέλλο
του κι' ή γυναίκα του
ντύθηκε στα μαύρα.

Όταν λοιπόν φάνηκε
ο άγριος στο δάσος του
Μαρέλ, όλοι οι χωρικοί
θυμήθηκαν την ιστορία
του παιδιού του Ταμ-
πουρέν.

— Ρωτάτε ποιός είναι
αυτός ο άγριος κι' ά-
πό που έρχεται; έλε-
γαν. Μά, όλοιόρα θά εί-
νε ο Γιάννης, ο γυιός
του Ταμπουρέν, τον ο-
ποίο άρπαξε μία λύκαι-
να, όταν ήταν δεκαοχτώ
μηνών.

Στην αρχή πολλοί δι-
στάζαν να το πιστέψουν
αυτό. Αλλά τα έπιχει-
ρήματα των άλλων ή-
σαν πολύ ισχυρά.

— Λογαριάζετε, έλε-
γαν. Τί ήλπίση δά είχε
σήμερα ο γυιός του
Ταμπουρέν; Δεκαεννέα
χρόνων και είκοσι μη-
νών. Λοιπόν, όσοι είδαν
τον άγριο του δάσους
λένε ότι δεν είναι παρα-
πάνω από είκοσι χρο-
νων.

— Αυτό είναι αδύνατον,
άπαντούσαν οι άντρω-
νούτες, γιατί ή λύκαι-
να θά έφαγε το παιδί.

— Υπάρχει καμμία ά-
πόδειξις γι' αυτό; Όχι.
Οι ξυλοκόποι έκαναν
άνω - κάτω το δάσος
επί τέσσερες ημέρες,

— Ξαφνικά, ο Λυκογιάννης θρέθηκε μπροστά μου.

— Ξαφνικά, ο Λυκογιάννης θρέθηκε μπροστά μου.

— Ξαφνικά, ο Λυκογιάννης θρέθηκε μπροστά μου.

— Ξαφνικά, ο Λυκογιάννης θρέθηκε μπροστά μου.

— Ξαφνικά, ο Λυκογιάννης θρέθηκε μπροστά μου.

— Ξαφνικά, ο Λυκογιάννης θρέθηκε μπροστά μου.

— Ξαφνικά, ο Λυκογιάννης θρέθηκε μπροστά μου.

— Ξαφνικά, ο Λυκογιάννης θρέθηκε μπροστά μου.

— Ξαφνικά, ο Λυκογιάννης θρέθηκε μπροστά μου.

— Ξαφνικά, ο Λυκογιάννης θρέθηκε μπροστά μου.

— Ξαφνικά, ο Λυκογιάννης θρέθηκε μπροστά μου.

— Ξαφνικά, ο Λυκογιάννης θρέθηκε μπροστά μου.

— Ξαφνικά, ο Λυκογιάννης θρέθηκε μπροστά μου.

— Ξαφνικά, ο Λυκογιάννης θρέθηκε μπροστά μου.

— Ξαφνικά, ο Λυκογιάννης θρέθηκε μπροστά μου.

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΕΓΓΟΝΟΥ ΤΟΥ ΕΓΓΟΝΟΥ ΤΟΥ ΚΟΝΤΟΡΕΒΙΘΟΥΛΗ ΜΕ ΤΟΝ ΕΓΓΟΝΟ ΤΟΥ ΕΓΓΟΝΟΥ ΤΟΥ ΔΡΑΚΟΥ

ΤΟΥ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΝΤΕΜΠΩ

Κοντορεβιθούλη-νά τρέιζε άπό τή θεμέλια. Υπολογίζω ότι μου χροσπάς σήμερα, με τους τόκους και τή επιτόκία, εκατό εκατομμύρια φράγκα! Άν δεν μου δώσης τό ποσόν αυτό ως αύριο τό θράδι, θά σού κηρύξω τόν πόλεμο!... Θάρθουν οί γίγαντες μου νά κάνουν τό βασίλειό σου στάχτη!... 'Η καρδιά τού Κοντορεβιθούλη άρχισε νά σπαρταρά

σάν ψάρι.

— Όχι, δχι! ψιθύρισε τέλος ο μικρός βασιλιάς. Δεν θέλω νά θρῆ τόν λαό μου τέτοια συμφορά... Προτιμώ νά παλαιώσω νά θρῆ τόν λαό μου τέτοια συμφορά... Προτιμώ νά παλαιώσω...
— Νά παλαιώσης εσύ με μένα; φώναξε ο Δράκος, ρίχνοντας ένα περιφρονητικό βλέμμα στον Κοντορεβιθούλη...
— Δεν λέω, βέβαια, νά παλαιώσουμε σώμα με σώμα! Δεν είμαι τόσο κουτός, ώστε νά φανταζώμαι ότι θά μπορούσα νά τή θγάλω πέρα μαζί σας... Μπορείτε, όμως, νά μου προτείνετε τρία πράγματα, τή όποία νομίζετε ότι μπορώ νά κάνω... Άν δεν τή κάνω κι εγώ, τότε θά όμολογήσω ότι νικήθηκα και θά πληρώσω ότι μου ζητήσετε... Διαφορετικά, θά μου δώσετε έσείς εκατό εκατομμύρια χρυσά φράγκα...
— Σύμφωνοι! είπεν ο Δράκος, σκαμμένος στα γέλια.
Και άφού σκέφτηκε λίγο, προσέθεσε:
— Σοῦ προτείνω λοιπόν τή εξής τρία πράγματα:
1) Νά φωνάξης τόσο δυνατά όσο κι' εγώ. 2) Νά σπάσης τίς πέτρες που μπορώ νά συντρίψω κι' εγώ, και 3) Νά τρέξης γρήγορα σαν κι' εγώ.
Άν δεν τή κάνης αυτά, θά μου δώσης εκατό εκατομμύρια φράγκα... Θά ξανάρθω αύριο νά παραβώθω...
Και ο Δράκος, άφού φόρεσε τίς μπότες του προπάππου του, έφυγε γελώντας με τήν καρδιά του... Δεν τού έμεινε καμμία άμφιβολία ότι θά νοικούσε τόν μικροσκοπικό και άνίσχυρο αντίπαλό του...
***

Μόλις έφυγε ο Δράκος, ο Κοντορεβιθούλης ετρεξε και θρῆκε τήν θεά Έπιστήμη. Γονάτισε μπροστά της, τής έβγαλε τήν κατάστασή του και τήν θερμopαπακάλεσε νά τή βοηθήσει νά τή θγάλη πέρα με τόν Δράκο.
— Έννοια σου, έννοια σου! τόν καθούσασα ή θεά Έπιστήμη. Μή φοβάσαι... Θά σε βοηθήσω εγώ νά νικήσης τόν κακό βασιλιά!...
Τήν άλλη μέρα, και τήν άρισμένη ώρα, ο Δράκος παρουσιάστηκε στο παλάτι τού Κοντορεβιθούλη.

— Άς μη χάνουμε καιρό! είπε, πλησιάζοντας σ' ένα παράθυρο. Πόσες λεύγες μακριά είναι ή πόλις που θέλουμε εκεί κάτω;
— Τούλάχιστον δέκα λεύγες, άποκρίθηκε ο Κοντορεβιθούλης.
— Έ, λοιπόν! Θά φωνάξω άπό δω και θ' άκουστώ εκεί κάτω;
Και ο Δράκος άνοιξε τό παράθυρο και θρονιόφωναξε:
— Ό κυβερνήτης τής

Ο Κοντορεβιθούλης ετρεξε και θρῆκε τήν θεά Έπιστήμη...

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΥΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΡΟΒΕΡΤΟΣ ΚΑΙ ΚΛΑΙΡΕΤΤΗ

(Τού Τιέντ)

*Ήταν ανοιξί. Ένα ελαφρότατο αεράκι δρόσιζε τριγύρω τό καταπράσινο λειβάδι.

*Η τελευταίες άχτίδες τού ήλιου χρύσιζαν τή καταπράσινα φυλλάδια των δέντρων και τό μακρινό κελάηδισμα κάποιου πουλιού διέκοπτε κάπου-κάπου τήν ιερή ήσυχία τού ήρεμου δειλινού...

*Η φύσις όλη άναπαύεταν σ' έναν ύπνο μακάριο και μόνο δυό ψυχές έρημες διευθύνανε τή θήματά τους, άρχα πρὸς τήν πηγή τού δάσους...

*Ήσαν οί δυό έρωτευμένοι τού δάσους...
*Ήσαν οί δυό έρωτευμένοι τού δάσους...

Και προχωρούσαν πρὸς τήν πηγή... εκείνη, στήν όποια τόν παλιό εκείνο καιρό είχαν δώσει τό πρώτο φιλή, τόν πρώτον όρκο τής άγάπης τους...

*Ήταν γι' αυτός τό ιερώτερο μέρος τού δάσους...
Και προχωρούσαν και σωπαίναν...

***
*Ω! πόσο ή πηγή είχε όμορφηνει ύστερ' άπό τόσα χρόνια!

Χιλιάδες νέα φυτά, νέα λουλούδια, νέα δεντράκια!... Και τό νερό κυλούσε κάτω άπό πυκνούς ήσκιους...

*Αλήθεια, τί γλυκό καταφύγιο γιά τόν ταξιδιώτη που θάθελε ν' άναπαυθή κάπου, ύστερα άπό τόση πορεία μέσα στο δάσος...
***

Καθήσανε και οί δυό στο ίδιο μέρος που άπό τότε τό είχαν χαραχμένο στο νοῦ τους...

Κυττάχτηκαν γιά μιά στιγμή, χωρίς νά θγάλη κανείς τους ούτε μιά λέξη...

*Εξαφνα, ή Κλαίρεττη σηκώθηκε κι' έκοψε άπό εκεί κοντά δυό όμοια κόκκινα λουλούδια τού άγρού...

*Ο Ροβέρτος τήν κυττάσε άφωνος και γελαστός...

*Η Κλαίρεττη, τή κυττάσε μερικέσ στιγμής τή δυό αυτά όμοια κόκκινα λουλούδια... *Υστερ' άφ' όψης νά πείσουν στο νερό τής πηγής...

*Τό ρεύμα τή παρέσυρε άμέσως...
Και οί δυό έρωτευμένοι τή κυττάσαν...

— *Ω! *Ω! έκανε ή Κλαίρεττη... Κύττα... κύττα... Τή δυό λουλούδια είχαν άρχεισεί νά χωρίζονται και ν' άπομακρύνονται άπό ένα άπό τ' άλλο...

— Κύττα, κύττα... επανέλασε και πάλι ή Κλαίρεττη... κύττα, άγαπημένε μου Ροβέρτε... γιατί τή δυό αυτά όμοια λουλούδια χωρίστηκαν; Θέε μου! σε λίγο θά χαθούν...

— Όχι, δχι! άπάντησε ο Ροβέρτος, Δεν μπορεί... κάπου μακριά, πιά κάπου, θά θανάτωναν τήν...
*Η Κλαίρεττη άπέσπασε τό πρόσωπό της με νά χέρια της κι' άρχισε νά κλαίη...

Και ή σελήνη που μόλις είχε ύψωθή άπό τ' άσπικρυνό θουνο, τήν κυττάσε θλιμένα και τό κελάηδισμα των πουλιών άρχισε νά γίνεται πιο λυπητερό...

Τότε ο Ροβέρτος τήν πλησιάζει τρυφερά...
— Μά γιατί κλαίς, Κλαίρεττη; τής λέει χαϊδευτικά... Γιατί κλαίς; Δεν έμαθες λοιπόν άκόμα τή ζωή;... Δεν πείσθηκες λοιπόν άκόμα;... Δεν σ' έμαθε λοιπόν κανείς, πώς τό μέλλον και ή μοίρα θά κυβερνάνε πάντα τή ζωή μας, χωρίς κανείς ποτέ ν' άντισταθή;... Θά μάς χωρίζουν και θά μάς ένώνουν όποτε θέλουν...

*Ο Δράκος άναγκάστηκε τότε ν' άναγνωρίσει τήν ύπεροχή τού Κοντορεβιθούλη και νά τού δώσει τή εκατό εκατομμύρια φράγκα, όπως είχαν συμφωνήσει.

Και ο Κοντορεβιθούλης είχε τήν καλωσύνη νά τού άφήσει τίς μπότες που έπαιοναν έφτά λεύγες τήν ώρα... και ποῦ δεν άξίζουν σήμερα ούτε ένα ζευγάρι παντούφλες!

ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΝΤΕΜΠΩ

Ο Δράκος άρχισε νά δρασκελίζει τή θουνα και τή λαγκάδια...

νιά, είχε πέσει κάτω από τη δύναμη της καταιγίδας. Τό τιμόνι είχε σπάσει και σε κάθε στιγμή το πλοίο κινδύνευε να καταποντιστεί κάτω απ' τα κύματα που το σκέπαζαν δολοκλήρο.

*Ήταν αδύνατον να ελπίζει πως θα κατάρθωνε να μπη καμιά φορά μέσα στο λιμάνι.

Ο κυματοθραύστης που χώριζε τους θαλασσινούς που κινδύνευαν να πνιγούν απ' αυτό το καταφύγιο, ήταν άπλοστοσέραςτος και τα κύματα, ξεπρωχναν ολοένα το δυστυχισμένο πλοίο προς έναν ύφαλο κρυμμένο κάτω από τη θάλασσα, μα που οι ψαράδες τον ήξεραν πολύ καλά, αν και δεν τον έδειχνε κανένα σημάδι.

Μά ο ύφαλος αυτός ήταν εκεί και παραμόνευε τη λεία που θα του έρριχνε η τρικυμία.

*Έπειτ' από λίγες στιγμές ένα καινούργιο δυστύχημα θάρχόταν να προστεθή στον μακρύ κατάλογο των τραγωδιών που είχαν γίνει σε κείνο το καταραμένο μέρος.

*Εκείνη τη στιγμή, οι ψαράδες που θρискόντουσαν στο καράβι που κινδύνευε, ξεχώρισαν μέσ' απ' το μούγκρισμα της τρικυμίας, μία φωνή που τους φώναζε:

— Κουράγιο! Φτάνουμε!

*Έφτανε λοιπόν βοήθεια... μα οι σωτήρες που τολμούσαν ν' αψηφήσουν μία τέτοια τρικυμία, θρискόντουσαν ακόμα από την άλλη μεριά του κυματοθραύστη.

Θα μπορούσε τάχα η θάρκα τους να τόν προσπεράσει και να βγί ξέω;

*Εξαφνα, άπάνω στον κατάστρο άφρό φάνηκε ένα μαύρο σημάδι.

Η θάρκα των σωτήρων προσπερνούσε εκείνη τη στιγμή τον κυματοθραύστη κι έμεινε για μία στιγμή κρεμασμένη πάνω απ' την άβυσσο, της οποίας τα μυστηριώδη θάθη φαινόταν ν' ανοίγουν έτοιμα να τη δεχτούν.

*Αναπήδησε εξαφνα, παρασυρμένη απ' το κύμα που γλύστρησε από κάτω της, το σκάφος της έγειρε, το πανί της φάνηκε να πλαγιάζει άπάνω στο νερό κ' η άβυσσος άνοιξε ακόμα πιο πολύ...

Μα ήταν γενναίοι θαλασσινοί αυτοί που πήγαιναν να βοηθήσουν τους συντρόφους των. Συνηθισμένοι στον κίνδυνο, συνηθισμένοι στην τρικυμία, έναντιον της οποίας θρискόντουσαν σε συνεχή πάλη, ήξεραν όλα της τα καπρίτσια κι ό άκεανός δεν είχε γι' αυτούς εκπλήξεις. Στην ύστατη στιγμή, όλοι θα χανόντουσαν, αυτός που κρατούσε το τιμόνι, θαυμαστός στην ψυχραιμία του, τό γύρισε έπίδεξια, η θάρκα άνασηκώθηκε και συγχρόνως, σπρωγμένη από ένα καινούργιο κύμα, πήδηξε πνήγντα μέτρα μακριά.

*Έπειτα από δέκα δευτερόλεπτα η θάρκα της σωτηρίας πετούσε ένα σκονί στο καράβι που κινδύνευε κι άρχισε να τό ρυμουλκή.

Η θεία Πρόνοια φαινόταν σαν να βοηθά τους ναυτικούς του 'Ετέλ, γιατί, παρ' όλο τό φοβερό σάλο που τά τινάζε τά δυο καράβια, πέρασαν τον κυματοθραύστη κι έπειτα από μία στιγμή θρискόντουσαν μέσα στο λιμάνι, ασφαλισμένα από τά χτυπήματα των κυμάτων, κοροϊδεύοντας με τη σειρά τους την τρικυμία που μούγκριζε πιο δυνατά ακόμα, θυμωμένη γιατί η λεία της της είχε ξεφύγει.

Γεμάτες άγωνία, στο δρόμο της προκυμίας, η γυναίκες των ναυτικών περίμεναν τό άποτέλεσμα των προσπαθειών των γενναίων ψαράδων που είχαν φύγει για να σώσουν τους συντρόφους των.

*Όταν είδαν τά δυο καράβια να μπαίνουν στο λιμάνι, έθγαλαν μία δυνατή κραυγή χαράς κι έπεσαν γονατιστές, ευχαριστώντας τον Θεό που είχε πονέσει τόσους ανθρώπους.

*Εκείνη τη στιγμή τό πελώριο μαύρο σύννεφο που σκέπαζε τό 'Ετέλ ξεσκίστηκε μ' ένα δυνατό φύσημα του ανέμου και τό φεγγάρι προβάλλοντας εξαφνα μέσ' από τό σκοτάδι, φώτισε τις σιλουέτες των θαλασσινών που θρискόντουσαν

ΣΤΑ ΦΤΕΡΑ ΤΟΥ ΠΗΓΑΣΟΥ ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΕΣΠΕΡΙΝΗ ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ

*Ένας σωστός αντίλαλος πώρχεται από μακριά Κάποιας καμπάνας που γλυκά τον σπερινό σημαίνει Μοι ξαναφέρειν στο μυαλό τά χρόνια τά παλιά Και τό φτωχό σπιτάκι μας που έρημο τώρα μένει.

Και μοι θυμίζει τό χωριό με τά ψηλά καμπαναριά Που κάθε αύγη και σούρουπο άργά σιγισμαίνουν Τις γυναίκοιλες, τά παιδιά να τρέχουνε κοπαδιαστά Και πίσω τους οι γέροι άργά τά θήματα να σέριουν,

Και να πηγαίνουν όλοι τους στη μαρμαρόχτιστη έκκλησιά

Πειραιάς

ΦΩΤΟΣ ΕΣΠΕΡΑΣ

άπάνω στα δυο καράβια.

Η 'Υθόνη, που η άνησυχή την είχε κατεβάσει κι αυτή

στην άκρογιαλιά, έβγαλε ένα βαθύ στεναγμό άνακουφισώς άναγνωρίζοντας στην πρύμνη του πρώτου καραβιού τον Ζάν-Μαρί που με χέρι σταθερό κρατούσε τό τιμόνι.

*Έπειτ' από ένα λεπτό, σωτήρες και σωσμένοι, θρискόντουσαν στη στεριά και, μέσα στο γενικό ένθουσιασμό, ό κυβερνήτης της θάρκας της σωτηρίας, έλεγε δείχνοντας τον Ζάν-Μαρί:

— Αυτόν τό ναυτή πρέπει να ευχαριστήσετε προπάντων, σύντροφοι, γιατί, χωρίς την ψυχραιμία του, θα πηγαίναμε όλοι να θρέψουμε τά ψάρια...

— Μπα! Έκανε ό Ζάν-Μαρί... Η λεβεντοπνήχτρα δεν μπορούσε να μου κάνει τίποτε σήμερα, γιατί ό Θεός άκούει τις προσευχές των άγγέλων του και ξέρω πως ένας άγγελος προσευχόταν για μένα άπόψε...

Κι έτρεξε να ριχτή στην άγκαλιά της 'Υθόνης...

Λ. ΜΠΩΚΛΕΡ

ΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο „ΘΑΥΜΑΣΤΗΣ“

ΤΟΥ Α. ΛΙΧΤΕΝΜΠΕΡΓΚΕΡ

Η ήθοποιός Μάλθα Ντορσάι ήταν τρισευτυχισμένη. Ένω πρό ενός έτους είχε παίξει στο Βερολίνο, χωρίς μεγάλη έπιτυχία, τώρα θριάμβευε στη Βιέννη. Η έφημερίδες της αφιέρωναν καθημερινώς άρθρα, στα όποια έξυμνούσαν την τέχνη της. Τό κοινόν πολιορκούσε κάθε θράδυ τά ταμεία του θεάτρου και ό θεατρώνης, όταν χαίρετο τις Μάλθα, της φιλούσε τό χέρι, πράγμα που συνηθίσε να κάνει μονάχα στους ήθοποιούς που του έδιναν εισπράξεις τουλάχιστον 5.000 σελλίνια τη θραδυά. Αυτό και μόνο έφτανε για να έπιθεβαιώση την έπιτυχία της Μάλθας.

Τό θράδυ εκείνο παιζόταν για είκοστή πέμπτη φορά μία κωμωδία στην όποια πρωταγωνιστούσε η Μάλθα Ντορσάι. Στο διάλειμμα της δευτέρας πράξεως, ένθουσιασμένη για την άποθέωσή της από τό κοινόν, η ωραία ήθοποιός κλείστηκε στο καμαρίνι της. Πριν άρχισή να αλλάξή τουαλέττα για την τρίτη πράξη, έπιασε την κουθέντα με τη γρηά Ούρσουλη που ήταν καμαριέρα της και σύμβουλος της συγχρόνως.

Η Ούρσουλη είχεν έργαστή ως τότε κοντα σε πολλές διάσημες ήθοποιούς, και είχε συνηθισεί να κανονίζει την άγαστη της και την διαχυτικότητά της, άναλόγως των έπιτυχιών της έκάστοτε κυρίας της.

— Ούρσουλη! Έλεγε η Μάλθα με τη μελωδική φωνή της. Ποτέ μου δεν περίμενα τέτοιο θρίαμβο!

— Έγώ όμως τον περιμένα! άπάντησε η καμαριέρα με σοδαρό ύφος. Τόν είχα προβλέψει άπο τη γενική πρόβα και δεν πέφτω ποτέ έξω στις προβλέψεις μου.

Η Μάλθα την φίλησε με ευγνωμοσύνη. Κατόπιν ζαπλώθηκε σε μία πολυθρόνα και ψιθύρισε σαν να άνειρευόταν:

— Μοι φαίνεται σαν παραμύθι! Ξέρεις, Ούρσουλη, είμαι πολύ συγκινημένη. Θα έκλαιγα μάλιστα, αν δεν φοβόμουν μήπως χαλάσω τό μακιγιάζ μου.

Η Ούρσουλη, η όποια είχε θγάλει εν τώ μεταξύ τό παπούτσι της κυρίας της, έτοιμαζόταν να την βοηθήσει ν' αλλάξή τουαλέττα. Άλλα η συγκίνησις της Μάλθας μεγάλωνε ολοένα και δεν την άφηνε.

— Ξέρεις τί με συγκινεί περισσότερο άπ' όλη μου την έπιτυχία; άπάντησε η ήθοποιός.

Η καμαριέρα κούνησε άρνητικά τό κεφάλι της.

— Κιτάξεις ποτέ στην πλατεία κατά την ώρα της παραστάσεως; άναρωτήσε η Μάλθα.

— Όχι, άπάντησε η Ούρσουλη άδιαφορα. Για μένα τό θέατρο περιτριζείται μονάχα στα παρασκήνια.

— Ω! Ούρσουλη! Στην τέταρτη σειρά, άριστερά, κοντά στο διάδρομο, κάθεται ένας νέος.

Η Ούρσουλη που ήθελε να τελειώνη τη δουλειά της, είπα μ' άνυπομονησία:

— Στην τέταρτη σειρά, άριστερά, κάθονται πολλοί νέοι... Τι σημασία έχει αυτό;

— Όχι... Κοντά στο διάδρομο, στην τέταρτη σειρά, κάθεται πάντα μόνος ό ίδιος νέος. Τό θράδυ της πρεμιέρας ήταν έκει... Τόν πρόσεξα γιατί με κίταζε σαν γοητευμένος. Μοι φαίνεται μάλιστα ότι χρωστάω την έπιτυχία μου στην υποδότητική του ματιά. Τό δεύτερο θράδυ τόν είδα και πάλι έκει. Μόλις αντίκρυσά τό θλέμμα του, ένιωσα μία θαυμάσια γαλήνη, μία άπεραντη αυτοπεποίθησις. Μοι φαινόταν πως ήταν άδύνατο να μου συμβή κακό, έφθσον αυτός ήταν άπέναντί μου. Άπό τότε έρχεται τακτικά, κάθε θράδυ, σε κάθε παράσταση και κάθεται πάντοτε στην ίδια θέση. Δεν έλειψε ούτε μία φορά! Τί συγκινητικό!...

— Έ, Ούρσουλη; Μόλις πέφτη η αλχαια, άρχίζει να χειροκροτή σαν τρελός. Έγώ τόν ευχαριστώ πάντοτε με μία ματιά, η όποια

κάθε θράδυ που περνάει γίνεται πιο έγκάρδια, πιο έκφραστική... Φαντάσου, Ούρσουλη, ότι πρόσ χάριν μου παρακολούθησε είκοσιπέντε φορές τό ίδιο έργο... Αυτό έγώ τό άνομάζω...

— Ίρέλλα! συμπλήρωσε η Ούρσουλη πεζά.

— Τό όνομάζω έρωτα, πάθος! εξακολούθησε η Μάλθα με ένθουσιασμό... Ξέρεις, Ούρσουλη, τί είνε ό έρωας;

— Εύτυχώς τό έχω ξεχάσει άπό καιρό...

Επί τέλους η γρηά καμαριέρα είχε κατορθώσει να θγάλη τό φόρεμα της νεαρής ήθοποιού. Η Μάλθα σώπασε γιατί δεν τό εύρισκε σωστό να μιλή για έναν άγνωστο ντυμένη τόσο «νεγκλιζέ». Μονάχα όταν φόρεσε τό κιμονό της εξακολούθησε:

— Μπορείς να μου πής, Ούρσουλη, γιατί ό νέος αυτός δεν έπεχειρήσε ακόμα να με γνωρίσει και προσωπικώς;

— Ίσως γιατί δεν έχει λεπτά, άπάντησε η καμαριέρα ψυχρά.

— Όχι! Θα σοι πώ έγώ γιατί... Είνε, άπλούστατα, δειλός. Όταν ένας άνθρωπος παρακολουθή είκοσιπέντε φορές τό ίδιο έργο, χωρίς να κουρασθή, αυτό σημαίνει πως είνε δειλός... Άλλοι, στη θέση του, άπο τη δεύτερη κιόλας θραδυά, θα είχαν προσπαθήσει να γίνουν φίλοι της πρώταγωνίστριας. Και ξέρεις τί σκέπτομαι, Ούρσουλη;

— Τί; Έκανε η γρηά καμαριέρα νευριασμένη.

— Ότι πρέπει να τόν ένθαρρύνω κι' έγώ λίγο. Τό άπόγευμα, ό διευθυντής μου έλεγε ότι

αυτό τό έργο θα παιχτή έκατό φορές τουλάχιστον. Πώς μπορεί λοιπόν ό δυστυχισμένος να τό δη έκατό φορές; Θα του γράψω λοιπόν ένα μικρό γραμματάκι που θα του τό πās έσύ η ίδια... Δός μου γρηγόρα μολύδι και χαρτί, Ούρσουλη. Αμέσως! Θέλω να του γράψω αυτή τη στιγμή, έπάνω στον ένθουσιασμό μου, για να καταλάβη άπ' τά λόγια μου πόσο έκτίμησα τόν ήρωικό του έρωτα.

— Μα δεν προφταίνετε τώρα...

Η τρίτη πράξις άρχιζει!

— Άς άρχισή!... Δός μου μολύδι και χαρτί.

Η Ούρσουλη άναγκάστηκε να υπακούση και η Μάλθα έγραψε τά εξής:

«Αγαπητέ μου κύριε της τέταρτης σειράς,

Γιά να καταλάβετε πόσο με συγκινεί η θυσία σας και η πίστι σας, σας αφραγκλώ νάρητε άβριο τό άπόγευμα στις πέντε να πάρουμε τό τσάι μαζί.

Ασθήτε άπό τώρα τις ευχαριστίες μου Μ. Ν.ε

Μόλις αντίκρυσά τό θλέμμα του ένιωσα μία

* * *

του είχα δώσει η ωραία ήθοποιός, η όποια τόν δέχτηκε γεμάτη χαρά και κατασυγκινημένη.

Για πρώτη φορά τόν έθλεπε άπο κοντά... Και τόν εύρισκε κάπως διάφορο άπ' ό,τι τόν είχε δη στο σκοτάδι της σάλλας του θεάτρου.

Είχε πιο άντρίκειο παρυσιαστικό, πιο άνεργητική φυσιογνωμία. Άλλά η δαίλια του δεν τόν είχε αφήσει, μολονότι δεν θρискόνταν πια καθισμένος στην τέταρτη σειρά των καθισμάτων.

— Κοιρτ Λέμπεργκεν! αυτοσυστήθηκε ό νέος, κάνοντας μία άδέξια υπόκλησις.

Η Μάλθα χαμογέλασε.

Τό όνομα Κοιρτ της άρεσε πολύ.

— Ήταν πολύ ευγενικό έκ μέρους σας τό ότι ήρθατε, του είπε.

— Ω! σας παρακαλώ, κυρία... Πρέπει να σας ευχαριστήσω μάλιστα, γιατί... Δεν ξέρετε πόσο σας έκτιμώ... Πολύ σπάνια η άλλες συνάδελφοί σας καταλαβαίνουν έναν άνθρωπο πού...

(Συνέχεια στη σελίδα 54).

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΤΗΣ κ. Α. ZENNEBRAÏN

Η Φλωρέτα

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — 'Η

Φλωρέτα, μία φτωχή και μικρούλα χωρική, όρφανή από μητέρα, ζή κοντά στον πατέρα της, τόν όποιον έχει συντρέψει ή δυστυχία. 'Η μόνη χαρά της μικρούλας είναι νά πηγαίνει νά θάσκη τη γίδα τους και την, αγελάδα τους στά χωράφια, όπου συναντάει ένα μικρό θοσκό, τό Γιάννη, και παίζει μαζί του. Σιγά-σιγά μία στενή φιλία ένώνει τά δύο παιδιά κι' ό Γιάννης πού είναι παιδί εύπόρων χωρικών, αρχίζει νά νιώθει μεγάλο ένδιαφέρον γιά τη Φλωρέτα. Την πηγαίνει μάλιστα στό σπίτι του, τη γνωρίζει στην μητέρα του και την άδελφού της, ή όποιες συμπονούν τη φτωχούλα όρφανή και της μαθαίνουν διάφορες εργασίες, γιά νά μπορέ νά βοηθή τόν πατέρα της. 'Ετσι ή Φλωρέτα γίνεται μία μικρούλα νοικοκυρά και σημειώνει καθημερινώς καινούργιες προόδους. Μιά μέρα, καθώς θριαυόταν στην έξοχή μαζί μέ τό Γιάννη, θρίσκει τό χαμένο σκυλάκι της κομήσης ντέ Λάντ και της τό πηγαίνει στην έπαυλή της. 'Η καλή και ώραία κομήσα της δείχνει άμέσως μεγάλη συμπάθεια και αρχίζει νά την προστατεύη. Πηγαίνει και την θάλει στό καλυψάπιτό της, γνωρίζει τόν πατέρα της και τους πληρώνει τά νοίκια πού καθυστερούν στό σπιτονοικοκύρη τους. Κι' από ήμέρα σέ ήμέρα, ή προστασία της κομήσης μεγαλώνει ώς ότου τέλος προλαβαίνει τόν πατέρα της Φλωρέτας άρχιδασοφύλακα στά κτήματά της. 'Η Φλωρέτα θα ήταν τώρα τρισευτυχισμένη, άν δεν την έφοδίζε ό γιος της κομήσης, ό κακός και υπερπομπικός Ζάκ, κοντά στον όποιο ζούσε τώρα.

(Συνέχεια άπ' τό προηγούμενο)

Με πόσο προσεχτικά κι' άνήσυχια βλέμματα κυττάζει ό χωρικός την άνατολή και τη δύσι του ήλιου, φοβόμενος μήπως ή βροχή καταστρέψη τά στάχυα του ή μήπως ή ξηρασία ξερανή τό άμπέλι του.

Ενώ εργάζεται, ενώ σκάβει ή κλαδεύει, μέ τί λαχτάρα κυττάζει τό σύννεφο πού έρχεται από μακριά.

'Η άδιάκοπη ατή άνησυχία και άγωνία κάνουν σιωπηλά κι' ύπομονετικό τόν χωρικό και γι' αυτό ύποφέρει καρτερικά τίς θλίψεις και τίς ζημιές. Όποιο δυστύχημα κι' άν του συμβή, αρχίζει πάλι τη δουλειά του και βρέχει μέ τόν ιδρώτα του τό χώμα του χωραφιού του, τό όποιο τόσο τόν βασανίζει και τό όποιο άμως υπεραγαπά.

Ό Φραντί κι' ή Φλωρέτα δεν είχαν πειά καμιά άνησυχία στό διάστημα τών τριών έτών, κατά τά όποια βρισκότανσαν στην ύπηρεσία της κομήσης. Ό Φραντί μάλιστα είχε κατορθώσει νά βάλη κατά μέρος ένα χρηματικό ποσό, όχι μικρό γι' αυτόν, γιατί τα έξοδά του ήσαν πολύ λίγα και του περισσεύαν κάθε μήνα άρκετά χρήματα από τό μισθό του.

Μιά μέρα πήγε μέ την Φλωρέτα στην άγορικήα κι' έκεϊ συνάντησε τόν πατέρα του Γιάννη, ό όποιος γύριζε από τη δουλειά του.

— Κύρ' Ντεμάρ, του είπε, ήρθα νά σου ζητήσω μία γνώμη.

— Μίλα έλεύθερα, Φραντί... Τί θέλεις;

— Μοϋ είπαν, άπάντησε ό Φραντί, πώς ή γειτόνισσία σου ή χήρα ή Μάρθα, πουλάει τό σπίτι της μέ τ' άμπέλι και τά χωράφια της, γιατί ατή σκοπεύει νά πάη νά μείνη στην κόρη της πού καθεται στό γειτονικό χωριό, δέκα ώρες μακριά από δω... Πόσο λές νά τά πουλάη;

— Τί νά σου πώ, Φραντί μου;... Δεν ξέρω... Δεν μού δόθηκε άφορμή ως τώρα νά τό εξετάσω. Μά θαρρώ πως όλα μαζί πρέπει νά άξίζουν ίσαμε δεκαπέντε χιλιάδες φράγκα...

— Κύρ' Ντεμάρ, κύτταξε, σέ παρακαλώ, νά μάθης και πές μου, γιατί σκοπεύω ν' αγοράσω αυτό τό κτήμα... Έχω βάλει μερικά χρήματα κατά μέρος. Μπορώ δώσω άμέσως δώδεκα χιλιάδες φράγκα μετρητά και τά υπόλοιπα νά τά εοφλήσω σ' ένα χρόνο... 'Η Φλωρέτα μου κι' ενώ θέλουμε τόσο νά γίνουμε γειτόνες σας...

— Καλά, Φραντί μου, είπε ό Ντεμάρ. Θά φροντίσω σάν νά ήταν δική μου δουλειά... Την Κυριακή πού μάς έρχεται έλα από δω γιά νά σου πώ τί άπάντησι θα μού δώση ή χήρα.

Ό Φραντί, όταν ξαναγύρισε στό σπίτι του, άνακοίνωσε

τό σχέδιό του στην Φλωρέτα.

'Η μικρούλα άρχισε νά πηδά άπ' τη χαρά της... Θά καθότανε κοντά στό σπίτι του Γιάννη!... Τί εύχία!... Θα βρισκότανσαν πάντα μαζί...

'Η Φλωρέτα ήταν βέβαια εύχαριστημένη από τό σπίτι πού τούς είχε παραχωρήσει ή κομήσα, αλλά θά ήταν άσυγκρίτως πιδ εύτυχισμένη νά έχη δικό της σπίτι κοντά στό σπίτι του παιδικού της φίλου και της καλής του οικογενείας πού τόσο την είχε αγαπήσει.

Την έπόμενη Κυριακή, ό Φραντί μέτρησε την μικρή του περιουσία γιά νά δει άν θά του έφτανε. Είχε δεκατριώνση χιλιάδες φράγκα. Ξεκίνησε λοιπόν αύγή- αύγή γιά τό σπίτι τών Ντεμάρ, γιά νά προστάση νά κάνει τό γύρο του δάσους, όπως συνήθιζε κάθε πρωί.

Ό Ντεμάρ τόν περίμενε.

— Έλα μαζί μου, Φραντί, του είπε. 'Η χήρα πουλάει τό σπίτι και τά χωράφια της δεκαπέντε χιλιάδες φράγκα και τά έξοδα του συμβολαίου εις βάρος της. Είδα κι' έπασα ως ότου νά την καταφέρω, γιατί τά έξοδα του συμβολαίου δεν είναι παίζει-γέλασε... Είπε κοντά όχτακόσια φράγκα... Τό σπίτι και τά χωράφια, τώρα πού τά είδα καλά, μού φαίνεται πως άξίζουν και δεκαοχτώ χιλιάδες φράγκα. Έχει κι' ένα λειβάδι κι' ένα περιβόλι μέ όπωροφόρα δέντρα...

Ό Φραντί άκολούθησε τό φίλο του, ενώ ή καρδιά του χτυπούσε δυνατά από τη συγκίνησή του. 'Ηταν άλβητα λοιπόν ότι έπρόκειτο ν' άποκτήση κι' αυτός σπίτι και χωράφια;

Δεν τό πίστευε κι' ό ίδιος... Φοβότανε μάλιστα ή χήρα φέρη δυσκολίες τώρα πού είχε βρεθή τόσο πρόθυμος άγοραστής...

Σέ λίγο έφτασαν στό σπίτι της χήρας, ή όποια τούς περίμενε.

— Κυρά Μάρθα, είπε ό Ντεμάρ, νά ό φίλος μου ό Φραντί, πού θέλει ν' αγοράση τό σπίτι σου και τά χωράφια σου.

— Πέραςσε, κύρ Φραντί, είπε ή χήρα, μά κύτταξε νά μην τά χαλάσουμε, γιατί ό γειτόνας μου από δω ζητάει νά μου τά πάρη όλα γιά ένα κομμάτι ψωμί.

— Τά πολλά λόγια είναι φτώχεια, κυρά Μάρθα, είπε ό Ντεμάρ. Μείνουμε σύμφωνοι νά πουλήσης στον Φραντί γιά δεκαπέντε χιλιάδες φράγκα τό σπίτι και τά χωράφια... Με αυτά τά λεφτά στη τσέπη σου θα πιάς νά ζήσης κοντά στην κόρη σου όπως θέλεις. Ό φίλος μου ό Φραντί θά σου μετρήση άμέσως δώδεκα χιλιάδες φράγκα και τίς άλλες έπειτ' από ένα χρόνο.

Τέλος, μετά πολλές συζητήσεις, έκλεισαν τη συμφωνία κι' άποφάσισαν νά πάνε την άλλη μέρα στον συμβολαιογράφο νά ύπογράψουν τό συμβόλαιο. Αφού έβρισαν τό λόγο τους μπροστά σέ δύο χωρικούς πού τούς κάλεσαν γιά μάρτυρες, ό Φραντί έφυγε, αφού προηγουμένως έσφίξε μ' έγκαρδιότητα τό χέρι του φίλου του Ντεμάρ. 'Ενωσε μ' έγκάρδια γιάτί είχε γίνει κι' αυτός ιδιοκτήτης. 'Εκτός αυτού, τό μικρό εκείνο κτήμα θά χρησίμευε γιά πρσίκο στην Φλωρέτα όταν μεγάλωνε...

Διηγήθηκε στην κόρη του τό αίσιο τέλος της ύπόθεσης και όλη εκείνη την ήμέρα πατέρας και κόρη μιλούσαν κι' έκαναν σχέδια γιά τό σπίτι και τούς χωράφια.

Την άλλη μέρα, ή Φλωρέτα πήγε εκ μέρους του πατέρα της και ζήτησε από την κομήσα ντέ Λάντ την άδεια νά πάη νά ύπογράψω τό συμβόλαιο στη γειτονική καμώπολη, όπου βρισκόταν τό συμβολαιογραφείο.

— Δεν θέλουμε, κυρία κομήσα, της είπε, ν' αγοράσουμε τίποτε χωρίς νά τό ξέρετε, γιατί σεις μάς βγάλατε από τη φτώχεια.

— Είμαι πολύ εύχαριστημένη από την εργασία τόσο του πατέρα σου, όσο και τη δική σου, άπάντησε ή κομήσα. Κι' εγώ κέρδισα πολύ γιάτί σάς πήρα στην ύπηρεσία μου. Κι' ένα γλυκό χαμόγελο φώτισε τό ώραίο πρόσωπό της.

— Κι' όμως δεν ξέρατε ακόμα άν είμαστε καλοί ή κα-

κοί τότε πού μάς γλυτώσατε από τά χέρια του κακού Γκορώ, του σπιτονοικοκύρη μας και μάς έπήρατε εδώ... Γι' αυτό δη χαρά κι' άν έχουμε πού άποκτήσαμε κι' έμεις ένα σπίτι και χωράφια, θά μείνουμε στην ύπηρεσία σας όσο καιρό θέλετε...

— Είσαι πολύ καλό κορίτσι, Φλωρέτα... Και θάβελαι πολύ νάχουν όλοι την καρδιά σου και την κρίσι σου.

Και ή κομήσα ντέ Λάντ άναστήναξε. Ποιόν τάχα νά συλλογίζταν; 'Η Φλωρέτα λίγο έλειψε νά πη: «Θά γίνη κι' αυτός καλός όπως είστε σεις, κυρία κομήσα, όταν μεγάλωσ...

Άλλά κρατήθηκε, γιατί άν ή κομήσα ντέ Λάντ είχε συλλογιστή τό γυιό της τόν Ζάκ, ή Φλωρέτα δεν βέλησε νά δείξη ότι είχε μαντέψει τη σκέψη της...

Ό Φραντί ξαναγύρισε από την καμώπολη ίδιο κι' ή της. Όλη την ήμέρα περπατούσε μέ καμάρι. Άλλά ήταν καλός άνθρωπος και δεν τό είχε πάρει άπάνω του. 'Η Φλωρέτα έπιθυμούσε πολύ νά έπισκεφθή τό σπίτι και τούς και τά χωράφια πού ήσαν γύρω. Και ή κομήσα ντέ Λάντ βέλησε νά δει τό κτήμα του άγοροφύλακός της. 'Ηταν δυνατόν νά καταδεχτή νά πάη σ' ένα τόσο φτωχικό σπίτι κι' ατή ή όποια κατοικούσε σ' ένα τόσο λαμπρό μέγαρο; Και όμως έτσι ήταν...

Διέταξε νά έτοιμάσουν τό άμάξι της και είπε στον Φραντί και στη Φλωρέτα ν' ανέβουν επάνω...

— Θά περάσουμε και από την άγορικήα τών Ντεμάρ, είπε ή κομήσα. Οι Ντεμάρ είναι φίλοι σας και πολύ καλοί άνθρωποι, όπως λένε.

Φαντασθήτε την έκπληξι του Ντεμάρ, της γυναίκας του και τών παιδιών του όταν είδαν τά δύο μεγαλοπρεπή κα-στανόχρους άλογα νά μπαίνουν μέσα στην αυλή τους, σέρνοντας πίσω τους τό πολυτέλες άμάξι, και είδαν την κομήσα ντέ Λάντ, ή όποια ήταν τόσο ώραία και μέ τόσο καλαισθησία ντυμένη...

Από την έκπληξι τους δεν ήξεραν τί νά πούν.

— 'Η κυρία κομήσα ήθελε νά σας γνωρίση, κυρά Ντεμάρ, είπε ή Φλωρέτα.

— Ναι, άποκρίθηκε ή κομήσα ντέ Λάντ. Ξέρω ότι δείξατε μεγάλη άγάπη σ' ατή την μικρούλα πού κι' ατή σας άγαπά πολύ.

— 'Η κυρά Ντεμάρ, συνερχομένη από την έκπληξι της, ώδήγησά μέσα στην έπαυλη την κομήσα ή όποια έμεινε έκστατική βλέποντας την καθαριότητα και την τάξι πού επικρατούσε παντού.

Όλα έλαμπαν κι' άστραφταν, τά ντουλάπια, ή κλειδωνιές, τά έπιπλα.

— Έχετε, βλέπω, και ώραία φαγεντιανιά πιάτα, κυρά Ντεμάρ, είπε ή κομήσα. Αυτό, παραδείγματος χάριν, έχει μεγάλη άξία...

Και παίρνοντας ένα πιάτο στά χέρια της, τό κύτταξε μέ μεγάλη προσοχή.

— Δεν τοιμάω νά παρακαλέσω την κυρία κομήσα νά τό πάρη, είπε ό Ντεμάρ. Τόσο άσημάντο πράγμα...

— Δεν μπορώ νά τό δεχτώ, γιάτί αυτό άξίζει περισσότερο από τό πεντακόσια φράγκα...

— Γιά μάς δεν άξίζει άλλο τίποτε παρά μόνο πού συνηθισαμε νά τό βλέπουμε επάνω σ' αυτό τό σανίδι... Δεν είχαμε σκοπό νά τό πουλήσουμε, μά σάς τό προσφέρουμε... Στ' άρχοντικό σας θά εινε καλύτερα από δω.

— Όχι, δεν θά τό δεχτώ ποτέ τόσο μεγάλο δώρο, είπε ή κομήσα ντέ Λάντ.

— Γιατί δεν καταδέχεστε νά πάρете τίποτε από μάς; είπε ή κυρά Ντεμάρ. Ωστόσο, σάς τό δίνουμε μέ όλη μας την καρδιά.

Και ή άγαθή γυναίκα μέ τόση ειλικρίνεια και φιλοφροσύνη

πρόσφερε τό πιάτο στην κομήσα ντέ Λάντ, ώστε ατή τό πήρε μέ τό ένα της χέρι κι' έδωσε τό άλλο σ' ατήν πού της τό πρόσφερε.

— Άς εινε, τό δέχομαι, είπε, και σάς εύχαριστώ... Τό πιάτο αυτό μού άρέσει πολύ. Σας παρακαλώ νάρήτε νά μέ δητέ μία μέρα στην έπαυλη.

Τόση δέ εύγένεια έδειξε ή καταδεχτική εκείνη άρχόντισσα, ώστε έκανε την καλή εκείνη οικογένεια νά την άγαπήση.

Έπισκέφθηκαν κατόπιν τό σπίτι του Φραντί πού είχε τέσσερα δωμάτια άρκετά μεγάλα και σταύλο. Είχε ακόμα κι' ένα περιβόλι μέ διάφορα δέντρα, κι' ένα έκτεταμένο λειβάδι.

Ό Φραντί έννοιθε μεγάλη χαρά καθώς περπατούσε στό έδαφος εκείνο πού ήταν δικό του.

— 'Η κομήσα, ό πατέρας κι' ή κόρη, αφού άποχαίρετησαν τούς Ντεμάρ, ανέθηκαν κατόπιν στό άμάξι και τ' άλογα ξεκίνησαν καλπάζοντας προς την βίλλα.

Την έπόμενη Κυριακή, ό Ντεμάρ κι' ή γυναίκα του έπήγαν νά εύχαριστήσουν την κομήσα ντέ Λάντ γιά την τιμή πού τούς έκανε μέ την έπίσκεψή της.

— 'Η κομήσα τούς ύποδεχθηκε μέ μεγάλη φιλοφροσύνη και τούς έδειξε δόκλαιο τό μέγαρό της. Οι Ντεμάρ ήσαν άνθρωποι σοβαροί και μετρημένοι και δεν τά έχασαν όταν είδαν τόση μεγαλοπρέπεια και πολυτέλεια. Σέ μία ώραία θεία, είδαν και τό φαγεντιανό τους πιάτο, κοντά σέ άλλα πολυτίμα πιάτα διαφόρων χρωμάτων και σχημάτων.

Ό Ντεμάρ κι' ή γυναίκα του πήγαν κατόπιν στό σπίτι του Φραντί γιά νά περάσουν εκεί την ήμέρα τους και τό βράδυ ξαναγύρισαν κατευχαριστημένοι στην άγορικήα τους.

Τόν χειμώνα, όπως πάντα, ή κομήσα ντέ Λάντ έφυγε γιά τό Παρίσι. Προηγουμένως άφησε μερικά βιβλία στην Φλωρέτα γιά νά διαβάη όταν ήταν κακοκαιρία ή όταν της έμενε καιρός από τίς δουλειές της. 'Η νέα κόρη άγαπούσε πάντοτε τά χρήσιμα πράγματα, κι' έπειδή ήξερε ότι έπρεπε προπάντων νά μορφωθή, διάβαζε κατά προτίμησιν τά βιβλία εκείνα πού θά της μεγάλωναν τίς γνώσεις της.

Συγχρόνως εύρισκε καιρό νά ράβη και νά πλένη.

Αφότου ό πατέρας κι' ή κόρη άπόχτησαν κάποια άνεση, ή Φλωρέτα, πού θυμόταν πάντα πόσο φτωχή ήταν άλλοτε, άρχισε νά φροντίζει γιά τούς άλλους φτωχούς.

Μέ την άδεια του πατέρα της εξοικονομούσε κάθε μήνα τριάντα-σαράντα φράγκα κι' άγοράζει μαλλιά γιά νά πλέκη κάλτσες ή σάλια γιά τά μικρά παιδιά τών φτωχών γειτόνων πού ήσαν μισόγυμνα. Ανατρίχιαζε όσάκις τάβλεπε με τά χιόνια νά γυρίζουν στους δρόμους έυκόλητα, μέ σκισμένα ρούχα και έσκεπο κεφάλι. Γι' αυτό δούλευε μ' όλη της την καρδιά, σιγά μάλιστα και τη νύχτα, γιά νά μην παραμελή τίς δουλειές της ήμέρας. 'Η φιλοάνθρωπία την εύχαριστούσε περισσότερο από κάθε πράγμα και γέμιζε χαρά την καρδιά της.

Καταλαβαίνετε λοιπόν τώρα μέ πόση προθυμία ξεκίνησε μία μέρα νά έπισκεφθή με πολλή φτωχή οικογένεια, τούς Καμάρ.

— 'Η οικογένεια ατή ήταν όχτώ άτομα, δύο οι γονείς κι' έξη τά παιδιά κι' όλοι περίμεναν νά ζήσουν από τό μεροκάματο του πατέρα. Μά γιά την κακή του τύχη, ό Καμάρ είχε κρυσταλλώσει και βρισκόταν στό κρεβάτι. 'Η δυστυχισμένη γυναίκα του, όσο κι' άν ξενοδούλευε, δεν κάθισ-θαινε νά κερδίξη άρκετά γιά νά θρέψη τά έξη παιδιά της.

— 'Η Φλωρέτα είχε βάλει στό κα-βάθι της ένα κομμάτι πού τό είχε αναθρύψει ή ίδια, ένα μεγάλο ψωμί δύο όκάδων, έξη ζευγάρια κάλτσες, έξη ζευγάρια παπουτσάκια και τρία καπελλάκια γιά-

Και ή κομήσα, παίρνοντας ένα πιάτο στά χέρια της, τό κύτταξε μέ μεγάλη προσοχή...

Η ΜΕΓΑΛΗΣ ΓΟΗΣΣΕΣ

ΤΟ ΛΥΚΟΦΩΣ ΤΗΣ ΓΚΡΕΤΑΣ ΓΚΑΡΜΠΟ

[Ένα πολύκροτο άρθρο του Αμερικανού δημοσιογράφου Τζών Μάκ Κέν-νεντυ για τις τελευταίες αναλαμπές του «άστερος» της Γκρέτας Γκάρμπο.]

Ο ξαφνικός θάνατος του Ίρβινγκ Τάλμπεργκ, του μεγάλου δημιουργού των «άστέρων» του Χόλλυγουντ, έπεταχνε μοιραίως το τέλος μιας σιωπηλής κι άποκρυφής τραγωδίας. Η Γκρέτα Γκάρμπο, η «μαρτυς της όθινης», είχε βρή στο πρόσωπο του Τάλμπεργκ έναν ιδανικό φίλο, έναν άνθρωπο που μπορούσε να καταλάβει τη μυστηριώδη ψυχή της και την αγιάτρευτη μελαγχολία της. Ο άνθρωπος αυτός σήμερα δεν υπάρχει... Η Γκρέτα Γκάρμπο λοιπόν αποξενώθηκε τελείως, ακόμη μία φορά, από τον κόσμο, διέκοψε το «γύρισμα» της τελευταίας ταινίας της «Η κυρία με τας καμελίας», δήλωσε ότι δεν θα ξαναπαίξει στον κινηματογράφο κι' άφωσιώθηκε στη λατρεία των προσφιλών νεκρών της. «Ετσι άρχισε το λυκόφως της, ή δύσις του μεγάλου άστερος της...

«Η Γκρέτα Γκάρμπο αγαπάει περισσότερο τους νεκρούς από τους ζωντανούς!...» λένε στην φιλομούσι. Κι' αυτό είναι αλήθεια. Από χρόνια τώρα, η Γκρέτα Γκάρμπο ζή με την συντροφιά των νεκρών, δυο αγαπημένων της νεκρών, στους οποίους προσετέθη έσχάτως και ο Ίρβινγκ Τάλμπεργκ. Μά πως ζή μ' αυτούς τους νεκρούς; Μιά τέτοια έρευνα μού φαινόταν σαν κάτι το ακατόρθωτο, σαν μ'α δεύτερη δημιουργία του κόσμου. Ωστόσο δεν άπογοητεύθηκα. Ο Τζών Τζιλμπερτ, ο τόσο πασίγνωστος για τις άτυχίες του γόης της όθινης, όταν ζούσε, μού είχε δείξει μια εποχή μια εξαιρετική συμπάθεια για μερικά άρθρα που είχα γράψει στις έφημερίδες για την τέχνη του. Για να μού κάνει λοιπόν ένα δώρο, συλλογίσθηκα να μού προσφέρη ένα πολύτιμο σ' αλήθεια λευκώμα του, γεμάτο παιδικές και νεανικές φωτογραφίες του, που ήσαν πραγματικός θησαυρός για ένα δημοσιογράφο. Καθώς λοιπόν συλλογίζομουν με ποιο τρόπο θα κατώρθωνα να παραθιάσω το άδυτο της Γκρέτας Γκάρμπο, μού ήρθε στο νου το λευκώμα του Τζών Τζιλμπερτ και δίχως να σκεφθώ τίποτε άλλο το πήρα και πήγα να το προσφέρω στην «Σφίγγα» του Χόλλυγουντ.

Η Γκρέτα Γκάρμπο με δέχθηκε μόνο και μόνο για να δώ το λευκώμα με τις φωτογραφίες. Κι' όταν έζακρίθωσε την αβεντικότητα του, μ' ευχαρίστησε μ' ένα πονεμένο χαμόγελο και μού εξήγησε ότι άξιζε να στολιση κι' αυτό τον «τάφο» του Τζών Τζιλμπερτ. Μά ποιόν «τάφο»; Τυχάκι, δίχως να το φαντάζωμαι καν, είχα μάθει ένα από τα τρομερά και άνεξιχνίαστα μυστικά του μεγάλου «άστερος»!...

Η Γκρέτα Γκάρμπο έχει στο θάθος της θίλλας της δυο μασωλεία και τώρα αποτελείωνει κι' ένα τρίτο. Τά μασωλεία αυτά είναι τρία μεγάλα δωμάτια που ανήκουν το καθένα και σε μια προσφιλή σκιά της. Το ένα είναι του Μάουρις Στίλερ, του μεγάλου σκηνοθέτου που την ανέδειξε και πέθανε από την άγασή της, το δεύτερο ανήκει στον Τζών Τζιλμπερτ, στον «πάρτεναίρ» της που ήταν τρελλά έρωτευμένος μαζί της και που πέθανε από την άπογοήτευσή και το τρίτο είναι το μασωλείο του μεγάλου φίλου της, του αποθανόντος Ίρβινγκ Τάλμπεργκ. Τρία μασωλεία, δηλαδή τρεις νεκρικοί θάλαμοι — μουσεία!...

Το μασωλείο του Μάουρις Στίλερ είναι ένα μαύρο δωμάτιο. Οι τοίχοι του και το ταβάνι του είναι ντυμένοι με κρέπια. Επίσης και το πάτωμά του είναι βαμμένο μ' ένα θαμπό μαύρο χρώμα. Στο θάθος του και σε φυσικό μέγεθος, θρίσκει μια φωτογραφία του νεκρού. Δεξιά και αριστερά της καίνε διαρκώς δυο μεγάλες άσπρες λαμπάδες. Στους τοίχους τριγύρω βλέπει κανείς ένα σωρό φωτογρα-

φίες της Σουηδίας, εδώ το πατρικό σπίτι του Στίλερ, εκεί το στούντιο της κινηματογραφικής εταιρίας του ή διάφορα τοπία όπου είχε «γυρίσει» τά έξωτερικά των πρώτων του φιλμ με την Γκρέτα Γκάρμπο. Επίσης, μέσα σ' αυτό το μαύρο δωμάτιο, υπάρχουν δεξιά και αριστερά δυο μεγάλες θρίνες γεμάτες από «σουβενίρ» του περιήμου και αγαπημένου της Σουηδού σκηνοθέτου. Η Γκρέτα Γκάρμπο, με μια νοσηρή έπιμονή, κατώρθωσε να περισυλλέξη ένα σωρό χαρακτηριστικά πράγματα που ανήκαν στον Στίλερ: την προσφιλή του πίπα μαζί με την καπνοσκακούλα του, μια παλιά ναυτική και παράξενη καπνοσκακούλα των Βλινγκ, το στολό του, που μ' αυτό έγραψε το πρώτο σενάριο για την Γκρέτα Γκάρμπο, το «Ημερολόγιό» του, όπου έγραφε κάθε θρόδου τις σκέψεις του και τις έντυπώσεις του της ημέρας, τ' αγαπημένα του βιβλία, γεμάτα ιδιοχειρές σημειώσεις στα λευκά περιθώρια, το παράσημό του που είχε πάρει από τον Βασιλέα της Σουηδίας κι' ένα σωρό άλλα «ενθύμια», από τά πιο παράξενα και τά πιο συνηθισμένα. Η Γκρέτα Γκάρμπο δεν άφησε να χαθί ή να καταστραφή τίποτε απ' ό,τι ανήκε στάν Μάουρις Στίλερ. Στο μασωλείο του έχει ακόμη και το κινηματογράφο του μηχανήμα, με το οποίο «γυρίζει» τις ταινίες της. Ο «τάφος» λοιπόν του Σουηδού σκηνοθέτου είναι απλός και ασπής, με μια καταθλιπτική ατμόσφαιρα.

Αντιθέτως, περισσότερο με άλλοκοτο μουσείο μοιάζει ο νεκρικός θάλαμος του Τζών Τζιλμπερτ. Έκτος από τη μεγάλη φωτογραφία του νεκρού, που φωτίζεται διαρκώς από τις δυο λαμπάδες, υπάρχουν κι' έξη κέρνα ομοιώματα του αλημονήτου «άστερος», ντυμένα διαφορετικά. Στο πρώτο, εινε ή στρατιωτική στολή που φορούσε ο Τζών Τζιλμπερτ όταν έπαιζε μαζί της την «Ανα Παρενίν», στο βωδό κινηματογράφο. Στο έκτο είναι το τελευταίο φράκο του γόητος. Άνάμεσα σ' αυτά είναι διαφορα άλλα χαρακτηριστικά κούστούμα του Τζών Τζιλμπερτ, μεταξύ των οποίων ένα κομμάτιο κούστούμι ιππασίας, που φορούσε όταν έβγαίνε μαζί της περιπατο στα περικόρα του Χόλλυγουντ. Στις θρίνες πάλι, υπάρχουν αναριθμητά «σουβενίρ» του γόητος κι' από αυτά, τά πολυτιμότερα είναι ή έρωτική έπιστολή του. Άνάμεσα σ' αυτά λοιπόν τοποθέτησε και το λευκώμα με τις φωτογραφίες, που της χάρισε, ή Γκρέτα Γκάρμπο. Όσο για το μασωλείο του Ίρβινγκ Τάλμπεργκ, χωρίς στην Νόρμα Σπέρ, έχει σχεδόν τελειώσει. Κι' έτσι, ή χει σχεδόν τελειώσει.

«Σφίγγε του Χόλλυγουντ» θά συμπληρώση τους νεκρικούς θάλαμους της μ' έναν τρίτο, άφιερωμένον όχι πειά στον έρωτα, αλλά στην άγνη και πιστή φίλη. Όμολογώ τώρα ότι ή αποκάλυψις αυτού του μυστικού της μεγάλης καλλιτέχνιδος, μ' άφησε κατάπληκτο! Δίχως άλλο, ή Γκρέτα Γκάρμπο ή εινε μια άκατανόητη ύπαρξις για μέν τους άλλους, ή εινε απλούστατα μια νευρασθενής.

Δεν είμαι αυτή που είμαι, αυτή που νομίζετε ότι είμαι, μού είπε μια στιγμή με μικρό παράπονο. Ο κόσμος με νομίζει πως εινε μ' ένα μωρό, ή οποία δεν εινε άλλοκληρος ή έαυτός μου. Κι' αυτή εινε ή δυστυχία μου. Μά κ' ή δυστυχία του κάθε ανθρώπου. Έσεις δεν είσαοτε ότι νομίζετε πως είσαοτε, αλλά ό,τι εγώ πιστεύω ότι είσαοτε. Δεν έχετε μόνον προσωπικότητα. Είσαοτε, όπως ό κάθε άνθρωπος, μ' ή μορφή. Το ίδιο κι' εγώ. Δεν είμαι μόνον καλλιτέχνης.

(Συνέχεια στη σελίδα 53)

Ένα θαυμάσιο σκίτσο της Γκρέτας Γκάρμπο.

«Σφίγγε του Χόλλυγουντ» θά συμπληρώση τους νεκρικούς θάλαμους της μ' έναν τρίτο, άφιερωμένον όχι πειά στον έρωτα, αλλά στην άγνη και πιστή φίλη.

Όμολογώ τώρα ότι ή αποκάλυψις αυτού του μυστικού της μεγάλης καλλιτέχνιδος, μ' άφησε κατάπληκτο! Δίχως άλλο, ή Γκρέτα Γκάρμπο ή εινε μια άκατανόητη ύπαρξις για μέν τους άλλους, ή εινε απλούστατα μια νευρασθενής.

Δεν είμαι αυτή που είμαι, αυτή που νομίζετε ότι είμαι, μού είπε μια στιγμή με μικρό παράπονο. Ο κόσμος με νομίζει πως εινε μ' ένα μωρό, ή οποία δεν εινε άλλοκληρος ή έαυτός μου. Κι' αυτή εινε ή δυστυχία μου. Μά κ' ή δυστυχία του κάθε ανθρώπου. Έσεις δεν είσαοτε ότι νομίζετε πως είσαοτε, αλλά ό,τι εγώ πιστεύω ότι είσαοτε. Δεν έχετε μόνον προσωπικότητα. Είσαοτε, όπως ό κάθε άνθρωπος, μ' ή μορφή. Το ίδιο κι' εγώ. Δεν είμαι μόνον καλλιτέχνης.

(Συνέχεια στη σελίδα 53)

Η ΣΕΛΙΣΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

ΛΙΛΛΑ! ΛΙΛΛΑ! ΛΙΛΛΑ!...

ΤΟΥ ΠΡΙΓΚΗΠΟΣ ΜΠΟΓΙΝΤΑΡ ΚΑΡΑΓΕΩΡΓΕΒΙΤΣ
(Το παραμύθι αυτό το έγραψα για
τον μικρό άνεψιό μου Ρούντυ).

Έφυγε ή μικρή Λιλλά και ή Ίθάρ ήξερε καλά ότι δεν θά την ξανάβλεπε ποτέ πειά την χλωμή πριγκίπισσα. Καί όταν, στην καμπί του δρόμου, πέρα, μακριά, χάθηκε το άμάκι που μετέφερε την Λιλλά, στην πρωτεύουσα, ή Ίθάρ ένοιωσε ένα παράξενο πόνο στην καρδιά. Για πρώτη φορά στην ζωή του αισθανότανε τέτοιο πόνο στο στήθος...

Περιλπος και μελαγχολικός, άρχισε να τριγυρνά έδω κι' εκεί, με σκυμμένο κεφάλι. Ξανατέρωσε μόνος από τά μονοπάτια που τά περνούσε άλλοτε μαζί με την Λιλλά, από τά δέντρα που τους όρσίζαν με την σκιά τους, από τά ποτάμια όπου καθόρεφτιζαν και οι δυο το χαρούμενο πρόσωπό τους... Τα μάτια, όμως, του Ίθάρ ήσαν δακρυομένα, τώρα που έκανε τους περιπάτους αυτούς μόνος του, χωρίς την πριγκίπισσα.

Την Λιλλά την έφερε ή μητέρα της ένα πρωί, στα μέρη εκείνα. Η μικρή πριγκίπισσα είχε περάσει μια θραειά άρρωστεια και οι γιατροί είπαν ότι της χρειαζότανε θουνίσιος άερας. Οι γονείς του Ίθάρ είχαν ένα σπίτι χτισμένο κοντά στη λίμνη, με κατακόκκινη πρόσοψη, με πράσινα παραθυράκια και μ' ένα περσιτερεώνα στη στέγη. Η μητέρα της Λιλλά έμεινε ένθουσιασμένη από το γραφικό αυτό σπίτι και αποφάσισε να μείνη εκεί ώσπου να γίνη καλά ή κόρη της.

Και ή πριγκίπισσα είχε την τύχη να βρή ένα συνομηλικο σύντροφο στους περιπάτους και στα παιχνίδια της: τον Ίθάρ, τον γιο του οικοδεσπότη. Από την πρώτη μέρα που γνώριστσαν, έγιναν φίλοι. Ο Ίθάρ, ένα χωριατόπουλο με ροδόκκινα μάγουλα και με γερά πόδια, κύτταζε την λεπτοκαμωμένη και άγρη πριγκίπισσα με μάτια έκστατικά, νομίζοντας ότι έχει μπροστά του καμιά από τις νεράιδες της λίμνης, που τις έβλεπε συχνά στον ύπνο του.

Στην άρχή, τά δυο παιδιά δεν είχαν πολλά λόγια μαζί. Κατάχτηκαν θαθειά στα μάτια, την πρώτη μέρα της γνωριμίας τους, κατάλαβαν ότι θά μπορούσαν να συνεννοηθούν

και τά ματάκια της να ζωηρέουν. Πριν περάση πολύς καιρός, ή Λιλλά, ξαναγεννημένη από τον καθαρό άέρα, είχε δυναμώσει κι' ήταν χαρούμενη και πεταχτή όπως ή Ίθάρ. Η μητέρα της ευχαριστούσε το Θεό για τó θάμα που έκανε...

Τά καλά, μεταξωτά φορέματα της Λιλλά δεν άργησαν να παλιώσουν και να κουρελιαστούν, με τά τρελά παιχνίδια και με τούς μακρινούς περιπάτους άναμεσα στους θάμνους και στ' άγνάδια. Ένα πρωί, ή πριγκίπισσα παρουσιάστηκε στον Ίθάρ ντυμένη χωριατοπούλα, με γαλάζιο σκούφο, με

άσπρη μπλουζά, με κίτρινη ποδιά και με τσόκατα στα πόδια, χωρίς κάλτσες. Ο Ίθάρ, ξεθαρρεμένος από το ταπεινό ντύσιμο της Λιλλά, τόλμησε, για πρώτη φορά από τόν καιρό που γνωρίζοντουσαν, να της πιάση το χέρι και να της μιλήση στον ένικό...

Τώρα που ή πριγκίπισσα έγινε τελείως καλά, ή Ίθάρ την έπαιρνε κι' έκαναν μαζί μακρινούς περιπάτους στα περικόρα. Συχνά έφευγαν από τó σπίτι τó πρωί και γύριζαν πίσω με τó ήλιοδασύεμα. Ω! πόσα πράγματα έμαθε ή Λιλλά, στο διάστημα αυτό, από τόν μικρό φίλο της! Είχε γίνε πιο σοφή και από την δασκάλα της, που δεν μπορούσε να ξεχωρίση ένα νούφαρο από ένα τριαντάφυλλο...

Όταν, όμως, βγήκε ή Ίούλιος, ή μητέρα της Λιλλά αποφάσισε να φύγουν πειά την έρχομένη Κυριακή από την έ-ξοχή. Ήταν καιρός να έπιστρέψουν στην πρωτεύουσα, τώρα που ή πριγκίπισσα έγινε καλά.

Ο Ίθάρ, πέρασε όλη την ημέρα, την παραμονή της άναχωρήσεως, μαζί με την φίλη του. Καί όταν θράδασε, όταν ή Λιλλά πήγε στο δωμάτιό της να κοιμηθί, ή Ίθάρ βγήκε κρυφά από τó σπίτι κι' έτρεξε να κόψη μερικά λουλούδια για να κάνει ένα μπουκέτο για την πριγκίπισσα.

Τό μπουκέτο αυτό κρατούσε στην άγκαλιά της ή Λιλλά την άλλη μέρα τó πρωί, ενώ άποχαιρετούσε τόν Ίθάρ... Καί τó μικρό χωριατόπουλο παρακολούθησε τó άμάκι που μετέφερε την φίλη του στην πρωτεύουσα, ως ή στιγμή που χάθηκε πέρα, μακριά, στην καμπί του δρόμου...

Έφυγε ή μικρή Λιλλά, και ή Ίθάρ ήξερε πολύ καλά ότι δεν θά την ξανάβλεπε πειά... Καί ή καρδόουλα του ήταν θραειά, θραειά σαν μολύβι τώρα που έμεινε όλομόναχος...

Τις φεγγαροβραδυές, ή Ίθάρ καθότανε στην όχθη της λίμνης και έλεγε ένα τραγούδι που τó άκουσε από την μητέρα του. Τό τραγούδι αυτό τó είχε μάθει και στην Λιλλά. Κι' ενώ τó ξανάλεγε, τού φαινότανε ότι τόν συνάδευε ή μικρή φίλη του, με την γλυκεία φωνή της, καθισμένη δίπλα του, κάτω από τó χλωμό φώς της σελήνης...

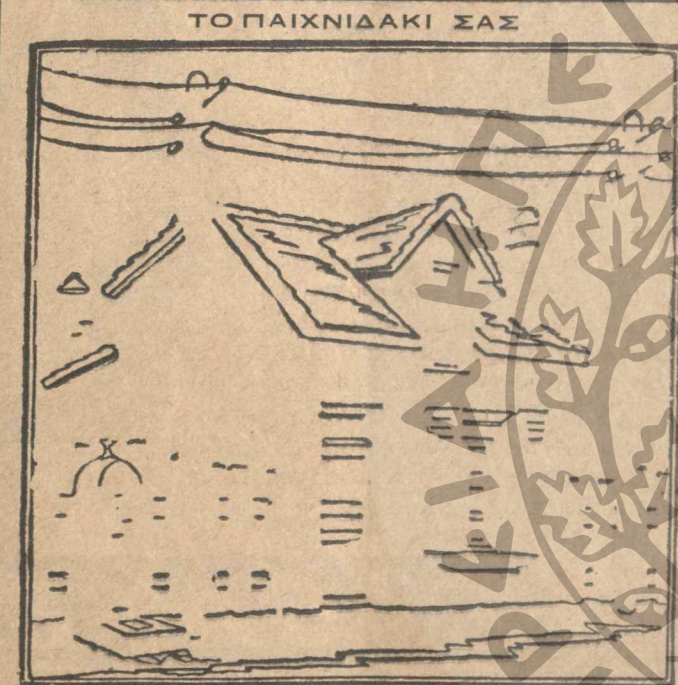
Χειμώνισε.

Ένα πρωί, ή Ίθάρ, θγαίνοντας από τó σπίτι του, είδε τόν κάμπο άσπροντυμένο. Τό χιόνι είχε σκεπάσει και τά γνωρίμα μονοπάτια και τούς θάμνους και τις πρασινάδες που θύμιζαν στο χωριατόπουλο την πριγκίπισσα. Την ημέρα εκείνη, ή Ίθάρ δοκίμασε την έντοπωσι ότι ή Λιλλά άρχισε ν' άπομακρύνεται από τόν τά του...

Και, για να κρατήση ζωντανή την εικόνα της φίλης του, πήρε ένα ραβδί κι' άρχισε να χαράζει πάνω στην λευκή επιφάνεια του χιονισμένου όνομα, που ήταν θαθειά χαραγμένο και στην καρδιά του: «Λιλλά! Λιλλά! Λιλλά!...»

Μά ή Ίθάρας πέρασσε τó χιόνι και έβλεπε τó άναπνεύμενο όνομα. Ο Ίθάρ έανάρχιζε τότε να γράψη τά ίδια γράμματα που άποτελούσαν ένα μαζί την μοναδική έννοιά του: «Λιλλά! Λιλλά! Λιλλά!...» Έσους μόνονα με την άναμνησί της μικρής πριγκίπισσας. Δεν έπαψε πειά με τ' άλλα παιχνίδια του χωριού. Άγαπησε την μοναξιά, γιατί μέσα στη σιωπή μπορούσε ν' άναπολή καλύτερα την μορφή της μικρής φίλης του.

Οι γονείς του κατάλαβαν ότι κάτι είχε. Τόν έθελπαν να γάνη μέρα με την ημέρα την εύθυμία του και την όρεξί του και δεν ήξερον τί να βάλουν με τόν νου τους. Τού κόπου τόν ρατούσανε (Συνέχεια στη σελίδα 53)

Απ' αυτό τó σχέδιο, καθώς βλέπετε, λείπουν όλες ή κάθετες γραμμές. Συμπληρώστε τó λοιπόν, χαράζοντας τις γραμμές αυτές και θά φτιάξετε ένα όραίο σχεδιαγράμμα.

Τι οπο των αναγνωστών μας αποστελλομένη συνεργασία και μη σε ποδευομένη υπό δικαιομάτος κρίσεως εκ δραχμών πέντε εις γραμματόσημα, δεν λαμβάνεται υπ' όψιν.

Το φύλλο του «Μπουκέτου» τιμάται παντού δραχμάς 4. Η αθθαίρετος υπερτίμησις του παρά των Υποπρακτορείων απαγορεύεται.

Πολλοί αναγνώσται των έπαρχιών μας ρωτούν πώς θα μπορέσουν να αποκτήσουν τα βιβλία των μηνιαίων εκδόσεων του «Μπουκέτου», τα οποία δεν έπρόλαβαν να προμηθευθούν. Τους απαντώμεν ότι αρκεί να μας στείλουν 8 δραχμάς εις γραμματόσημα δι' έκαστον βιβλίων και να τους στείλωμεν ταχυδρομικώς ή να δώσουν παραγγελίαν εις το υποπρακτορείον των έφημερίδων «Σπύρος Τσαγγάρης» του τόπου των και έτσι θα τα αποκτήσουν ασφαλώς.

ΓΙΑΝΝΗΝ ΜΠΕΝΕΚΟΝ, Δράμαν.— Γράφετε καλά και αρκετά καλά χειρίζεστε την δημόδη. Όσο το διήγημά σας δεν έχει καλή υπόθεσι, τραβάει πολύ εις έκτασιν. Κι' ο εύθυμος τόνος του φτάνει να γίνεται στο τέλος πολύ λαικός. Πάντως δεν σας απελπίζουμε. Το σύστημά σας να γράφετε και να φυλάγετε τα χειρόγραφα σας για να τα ξαναδιαβάσετε μετά από καιρό, δεν είναι κακό. Θα γράψετε στο μέλλον καλά πεζογραφήματα. Αυτό μπορούμε να σας πούμε επί του παρόντος.

ΧΡ. ΠΑΓΙΑΝ, Ένταυθα.— Όχι καλό το διήγημά σας «Το παλιό γράμμα». Υφος κοινό και γλώσσα μικτή. Διαβάστε «Έλληνας πεζογράφος».

ΣΑ—ΤΖΟΥΒ.— Το διήγημά σας με τον τίτλο «Μου ξέσχιζε την καρδιά» όχι επιτυχές. Απίθανο πολύ. Δεν καλούνται, υποθέτουμε, μασκαράδες στο δωμάτιο μιας έτοιμοθάνατης κ.τ.λ. κ.τ.λ. Μη γράφετε άλλοτε κι' από τις δυο πλευρές του χαρτιού. Και διαβάστε και σεις «Έλληνας διηγηματογράφος».

ΑΘΗΝΑ ΖΕΡΒΟΥ, ΔΑΚΗ, Ηράκλειον.— Το «Γκιουλιστάν» του Σααδής υπάρχουν ή έξής εκδόσεις: Μιά της Κων/πόλεως πρό 70 περίπου έτών εις καθαρεύουσιν. Μία του Όικου Γ. Βασιλείου εις δημόδη πρό 8 — 10 έτών και ή τελευταία έμμετρος μεταφράσις του κ. Αργυροπούλου. Την του Σαλιέρου την αγνοούμεν. Για να προμηθευθήτε τις άλλες πρέπει ν' απευθυνθήτε σ' έναν οποιονδήποτε έκδοτικό οίκο της πρωτεύουσας.

ΓΙΑΝΝΟΝ ΠΟΛΙΓΗΝ, Θεο/νίκην.—Μας γράφετε:

«Α.Ε. κ. Διευθυντά Κρίνοντας κάπως επεικώς το ποίημά μου και εις ελαρυστούμενοι το δημοσιεύετε σάς παρκαλώ εις

πρώτην καλήν ευκαιρίαν»

Δυστυχώς όμως το ποίημά σας είναι μία ανεπιτυχής προσπάθεια μόνον και μόνον. Τίποτε περισσότερο από πρωτόλειον. Ίδού

ΠΑΛΗΣ ΘΥΜΗΣΕΣ

Σάν άγγελουδι με γέλια ζούσες κι' όλο χαρές τριγύρω μου σκορπούσες κι' ένοιωθαν γλύκα τα δυό μου χεϊλά κι' ή άνοιχτή μου άγκαλιά ή φίλη

Ήσουν θυμάμι πρόσχαρη πάντα ή φύση γελοῦσε φέγγανε τάστρα τη φοβισμένη καρδιά σου κρατούσα και τα ώραιά σου μάτια φιλούσα

Ξάφνου της μοίρας σκληρό δρεπάνι θέριδε ζήση νεότη και κάλλη πύργοι άπ' όνειρα γκρέμισαν, πάνε κι' έμεινα μόνος ο δόλιος, με τα θυμάμι

Μά'γω στους παλιούς και γεμάτους θυμους τόπους εκεί στο άπόμερο έκκληράκι που δίνανε όρκοις θά γέρνω τη σκέψη μου πάντα με πόνον άφίνοντας πίσω τον ψεύτικο κόσμο

Α. Α., Ένταυθα.— Το 6' μέρος της Ιστορίας του κ. Στάμ. Στάμ. δημοσιευθ εις το έπόμενον τεύχος.
Ε. ΤΟΥΡΝΑΒΙΤΗΝ, Ένταυθα.— Το διήγημά σας «Το ναύαρχο της Βέλου» όχι επιτυχές.
Γ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΝ, Βόλον.— Το ποίημά σας «Η άναμνηση» καλό.

ΣΤΗΘΙΚΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ

Όταν αισθανθήτε τα συμπτώματα τα αναγγέλλοντα το κρουολόγημα του στήθους, (συνάχι, βήχα κλπ.) χύσατε εις ένα δοχείον με πολύ ζεστό νερό, μισό έως 1 κουταλάκι του γλυκού Σλόανς και εισπνεύσατε τον άτμόν επ' άρκετόν. Κατόπιν έπαλείψατε με Σλόανς τον λαιμόν, το στήθος και την πλάτην. Θα αισθανθήτε ανακούφισιν άμέσως από της έπομένης και θα έχετε προλάβει ένα σοβαρό κρουολόγημα. Συνιστάται να τρίβετε προηγουμένως το πονεμένο μέρος και έπειτα να το έπαλείψετε με Σλόανς.

ΛΙΛΛΑ ! ΛΙΛΛΑ ! ΛΙΛΛΑ !...

(Συνέχεια από τη σελίδα 51)

να τους πή τί καυμός τόν θασάνιζε. Έκείνος είχε το μυστικό του θαθεία θαμμένο στην καρδιά του...

Σιγά-σιγά πέρασε και ο χειμώνας. Τά χιόνια έλυωσαν, τα ποτάμια άρχισαν να ψιθυρίζουν και πάλι το άτέλειωτο τραγουδι τους και τ' όνομα «Λιλλά» είχε χαθή άπ' όλα τα μερη όπου το χάραζε ο Ίθάρ. Αυτό, όμως, δεν τόν πείραζε. Γιατί το άγαπημένο όνομα το έλεγαν τώρα τα πουλιά που κελαιδούσανε στις πράσινες φυλλωσιές των δέντρων, το γλυκό άεράκι που φυσούσε ανάμεσα στις καλαμιές της λίμνης.

Λιλλά! Λιλλά! Λιλλά!... Όλοκληρη ή φύσις γλυκοψιθύριζε τ' όνομα αυτό...

Μιά φεγγαρόλουστη νύχτα, ο Ίθάρ ξαναπήγε και καθήσε στην άκρη της λίμνης, που τού θυμίζει την περασμένη του ευτυχία. Ξαφνικά, μέσα στην νυχτερινή σιγή, άκούστηκε το τραγουδι ενός πουλιού. Ο Ίθάρ ανατρίχιασε. Τέντωσε το αυτί του... Ναι, δεν ύπήρχε καμμία άμφιβολία ότι και το πουλί καλούσε την μικρή πριγκίπισσα:

— Λιλλά! Λιλλά! Λιλλά!... Ή καλαμιές που πλαισίωναν την λίμνη άρχισαν κι' αυτές να ψιθυρίζουν ένα όνομα:

— Λιλλά! Λιλλά! Λιλλά!...

Ο Ίθάρ νόμιζε πως έβλεπε όνειρο. Αναρωτήθηκε αν ή φωνές αυτές ήσαν έξωτερικές ή αν έβγαζαν από την καρδιά του. Μά όταν πρόσεξε καλύτερα, βεβαιώθηκε ότι και το πουλί, και το άεράκι και ή καλαμιές καλούσανε κείνη την νύχτα την πριγκίπισσα:

— Λιλλά! Λιλλά! Λιλλά!...

Και τότε, ο Ίθάρ είδε την μικρή φίλη του να προβάλλη μέσα από την άσημένια επιφάνεια της λίμνης! Ναι, ήταν ή Λιλλά, εύθυμη και γελαστή, ντυμένη χωριατοπούλα... Και είχαν άπλωμένα τα χερσάκια της προς τόν Ίθάρ, σαν να τόν καλούσε αυτή κοντά της...

— Λιλλά! ξανάρθες;... ψιθύρισε ο Ίθάρ. Σηκώθηκε όρθιος και άρχισε να προχωρή προς το μέρος της πριγκίπισσας...

Το νερό της λίμνης έφτασε στα γόνατά του, στην μέση του, στο λαιμό του, χωρίς ο Ίθάρ να καταλάβη τίποτα... Νά, μερικά ακόμη θήματα και θα θρισκότανε κοντά στην πριγκίπισσα...

Πάνω από τα νερά της λίμνης, που τα λούζει το φώς του φεγγαριού — και που σκεπάζουν τώρα ένα μικρό πτώμα... — το πουλί, το άεράκι και ή καλαμιές εξακολουθούν να ψιθυρίζουν με γλυκό παρόνοιο:

— Λιλλά! Λιλλά! Λιλλά!...

Πρίγκηψ ΜΠΟΓΙΝΤΑΡ ΚΑΡΑΓΕΩΡΓΕΒΙΤΣ

Ο ΑΓΓΕΛΛΟΓΙΑΝΝΟΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 12)

Νο τρεις φορές και πάλι τρεις. Κατάλαβα πως κάτι κακό μνημια φερνει τέτοιαν ώρα με τέτοιοι καιρό. — Ίχ το Θεό, μου λέει, φεύγα και χάθηκες. Ο πατέρας μου σε ξέρει πως είσαι εδώ και θάρρη απόψε μ' ένα χωροφύλακα να σου πάρουν το κεφάλι. — Για φύγω; πώς να φύγω, που δεν μπορούσα να σείσω το ποδαρί. Αυτή μ' εσήκωσε 'ς τα χέρια της και μ' έσυρε όσο 'μπορούσε μακριά από τόν τόπο που ήμουν. Γύρισε 'ς τη σπηλιά να πάρη ό τι έμειν' εκεί δικό μου για να μην τώθρουν σημάδι, μά δεν γύρισε πειά ή δύστηνη...

Και ένφ' μουλγε αυτά με τρεμουλιασμένη φωνή ο λαθωμένος ληστής, άνοίγει με μιάς ή πόρτα και μπαίνει ο Μιλτιάδης. Ποτέ δεν θα ξεχάσω την όψη του. Τά 'μάτια άγρια, τά μαλλιά σηκωμένα, τά γένεια του, τά χέρια του, τά-ρουχά του ματωμένα άπ' το αίμα της κόρης του. Ήτον τρελλός σιωπά τέσσερες μηνες. Υστερα έγινε καλά, μά τούμεινε πάντα μία μελαγχολία, ως που πέθανε ύστερα από δυό χρόνια με τόνονα της Κατερίνας 'ς το στόμα. Έμένα μ' έλύτρωσε ο Θεός από το θάρος που θα είχα 'ς τη συνείδησί μου αιδώναι. Το δικό μου όδοι είχε πάρη μόνον το μανίκι της κάπας. Ή Κατερίνα σκοτώθηκε άπ' το χέρι του πατέρα της.

Δ' Ο ένομοτάρχης κενώσας εκ νέου το ποτήριόν του ήναψε και πάλιν από το λύχνου το έν τη φορά της διηγήσεως σθεσέν σιγάρον. Έσίγησε και εισιγώμεν πάντες θαθέως συγ-

ΜΙΣΕΛΙΝΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 14)

ριστή. Κ' οι δυό κυττάχτηκαν τότε επί πολλή ώρα κι' ένα δάκρυ κύλησε στα μάτια του γέρου.

Η μικρούλα είχε ξαναρχίσει να παίζει. — Είχα όρκιστη να μη σε ξαναϊδώ ποτέ, ψιθύρισε ο Ζάν-Λουί. Μά δεν μόρεσα να κρατήσω τόν όρκο μου ως το τέλος. Πριν να φύγω για πάντα άπ' αυτόν τόν κόσμο, ήθελα να μάθω τί άπόγινες... Δεν θα θυμώσης γι' αυτό, Μισελίνα.

Έκείνη τού έδωσε το χέρι της.

— Όχι, τού άπάντησε. Έχουμε τώρα κι' ο ένας κι' ο άλλος άσπρα μαλλιά και ο καλός Θεός που μάς θλέπει άς μάς κρίνη. Μου χρωστούσες — έπρόσθεσε — τη σημερινή ευτυχία, την ευτυχία να σε ξαναϊδώ και να σου πώ: Ζάν-Λουί, σ' αγαπούσα...

— Μ' αγαπούσες; φώναξε ο Ζάν-Λουί. Τότε γιατί;

Και κούνησε θλιωερά το κεφάλι του νοιώθοντας δλον τόν πόνο του χαμένου έρωτά του να ξαναγυρίζη μέσα στην καρδιά του.

Έκείνη κατάλαθε τη σκέψη του.

— Μη λυπάσαι για τίποτε, τού είπε. Έμεινες τίμιος άνθρωπος... Κι' αυτή ή θυσία των καρδιών μας μάς κάνει σ' αυτήν τη γλυκειά ώρα περήφανους γιατί έκτελέσαμε το καθήκον μας, αυτή μάς κάνει να μπορούμε να δίνουμε τά χέρια μας χωρίς να κοκκινίζουμε. Κι' αυτή τέλος μου επιτρέπει να κάνω αυτήν την εξομολόγησι, την οποία σου χρωστούσα, φτωχέ φίλε, που ύπόφερες τόσο...

Και, καθώς ο Ζάν-Λουί άπόμεινε εκεί, χωρίς να λήη λέξι, μαντεύοντας τά πάντα εκείνη την ύστατη ώρα, ή Μισελίνα έπρόσθεσε μ' ένα γλυκό και μελαγχολικό χαμόγελο:

— Το ξέρω καλά πως δεν είμαι πειά παρά μία γρηά άσκημη και μαραμένη. Μά θέλω να πάρης αυτή τη φορά μαζί σου το καλύτερο και το πιο άγαπημένο χάδι της καρδιάς.

Και, γυρίζοντας προς την έγγονή της, της φώναξε:

— Μισελίνα!

Η μικρούλα πλησίασε.

Τότε ή γιαγιά Μισελίνα την έπηρε στην άγκαλιά της και, απλώνοντάς την προς το γέρο, τού είπε:

— Φίλησε την για μένα!

Και σιγά-σιγά ψιθύρισε: Αυτός ο μικρός άγγελος πληρώνει το πιο άγαπημένο χρέος της γιαγιάς της.

Ο Ζάν-Λουί πήρε το κοριτσάκι στην άγκαλιά του. Το κύτταξε επί πολλή ώρα σαν να θέλε ν' αποτυπώση την εικόνα του στην καρδιά του. Το φίλησε δυό φορές γλυκά κι' έπειτα άφου το άπόθερε στην άγκαλιά της γιαγιάς του, είπε με δακρυσμένα μάτια:

— Άντιο!

Και, χωρίς να γυρίση πειά το κεφάλι του, έφυγε...

ΦΕΡΝΑΝ ΜΠΕΣΣΙΕ

ΤΟ ΛΥΚΟΦΩΣ ΤΗΣ ΓΚΡΕΤΑΣ ΓΚΑΡΜΠΟ

(Συνέχεια από τη σελίδα 50)

είμαι μόνο ή Γκρέτα Γκάρμπο, είμαι και μία γυναίκα που θέλει να ζήση όλες τις ζωές που νοιώθει μέσα της. Μέσα μου νοιώθω να στενάχω ή σύζυγος, ή μητέρα, ή έλεύθερη γυναίκα. Μά δεν μπορώ πειά να έγώ από την προσωπικότητα που μου επέβαλαν και που δεν είναι ολωσόόλου δική μου. Δεν είμαι μόνον ή Γκρέτα Γκάρμπο. Είμαι και μία γυναίκα. Και σαν τέτοια είμαι πολύμορφη!

Καθώς βλέπετε ή «Σφήγς του Χόλλυγουντ» έχει θαθεία έπίνωνσι της τραγωδίας της. Και αυτό την οδηγεί μοιραία στο λυκόφως της δόξας της. Δεν δοκιμάζει πειά άποτε άλλο παρά μία ανέκφραστη άηδία για όλα. Μόνη της δολοφονεί τόν έαυτό της για να ζήση μία άλλη ζωή. Μά για μάς δεν ύπάρχει, δυστυχώς, παρά μόνον ως Γκρέτα Γκάρμπο κι' έτσι, σκοτώνοντάς την Γκρέτα Γκάρμπο, ή μεγάλη καλλιτέχνις θα χαθή από τα μάτια μας, θα πάψη να ύπάρχη για μάς, άδιάφορο αν αυτή θα ζή με μία άλλη μορφή. Κι' αυτό δεν το θέλει κανείς από τούς αναρίθμητους θαυμαστές της.

ΤΖΩΝ ΜΑΚ ΚΕΝΝΕΤΥ

κεκινημένο έκ της φοβεράς Ιστορίας. Και έν μέσω της πενήθιμου έκλεινης σιγής ηκούσθη αήνης ως τελευταία άντηχη σις τών λόγων τού ένομοτάρχου πέραν από της συστάδος τών πλατάνων ή γοερά του νυκτοκόρακας κραυγή.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 19)

ΜΩΝΤ (πιάνοντας την καρδιά της με τα δυο της χέρια).— "Αί!...

ΠΩΛ.— Ναι, σ' αγάπησα χωρίς να σου πω τίποτα, έπειδή σ' έβλεπα άφωσώμενη στον Άντρι... Και άργότερα, όταν έγινες γυναίκα του, έπνιξα στα βάθη της καρδιάς μου τον πόνο μου κι' έφυγα για την Ίνδοκίνα για να σε ξεχάσω... Γύρισα στη Γαλλία πριν από δυο μήνες, όταν έμαθα ότι ο άντρας σου σκοτώθηκε σ' ένα αυτοκινητιστικό δυστύχημα, αφού σε θασάνισε ολόκληρα χρόνια με την αίσχρη διαγωγή του, με τον αυταρχικό χαρακτήρα του...

ΜΩΝΤ (κλαίγοντας).— "Ω Πώλ, γιατί έφυγες χωρίς να μου πής ότι μ' αγαπάς;... Την εποχή εκείνη δεν αισθανόμουν τίποτε για τον Άντρι... Είχα καταλάβει τότε πραγματικό του χαρακτήρα και τον αηδίασα... Και τότε άρχισα ν' αγαπώ εσένα, τον πιστό και άφωσώμενο φίλο!... Ώστόσο οι γονείς μου με άναγκασαν να τον πάρω...

ΠΩΛ.— Δεν είνε δυνατόν!... Δεν είνε δυνατόν!...

ΜΩΝΤ.— Ναι, Πώλ, έτσι έγινε... Ένώ εσύ υπέφερες στην ξενητεία με την δική μου σκέψη, θασανίζόμουν κι' εγώ έδω στη Γαλλία με την δική σου ανάμνησι, κοντά σ' ένα βάρβαρο σύζυγο...

ΠΩΛ.— Μου φαίνεται ότι βλέπω δνειρο...

ΜΩΝΤ.— Θεέ μου! Θεέ μου! Ν' αγαπιόμαστε τόσο καιρό, και να υποφέρουμε και οι δύο, χωρίς να ξέρη κανείς μας τίποτα!

ΠΩΛ (άγκαλιάζοντας με παράφορα την Μώντ).— "Ω! άς είνε εύλογημένη ή Σουζάνα, αφού αυτή μας θοήθησε, χωρίς να το θέλη, ν' ανοίξουμε και οι δυο τις καρδιές μας!...

ΜΩΝΤ (άκουμπώντας το κεφάλι της στον ώμο του Πώλ).— Φίλησέ με, αγαπημένε μου! Ναούρισε με στην άγκαλιά σου!... Πές μου και πάλι ότι μ' αγαπάς! Αν ήξερες πόσο χρειάζομαι την αγάπη σου... Υπέφερα τόσο πολύ!...

ΠΩΛ.— ...υποφέραμε τόσο πολύ... Τώρα, όμως, θα τα ξεχάσουμε όλα... Είμαστε και οι δυο τόσο νέοι!... (Γελώντας).— "Άς είνε, μου έκανες την χάρη που σου ζήτησα... (Η Μώντ τον κυττάζει μ' άπορία). Ναι, τά κατάφερες... να με παντρεύης! ΣΥΛΙΕΝ ΝΤΕ ΤΥΡΡΙΚ

ΜΕΤΑ ΤΗ ΘΥΕΛΛΑ Η ΓΑΛΗΝΗ

(Συνέχεια από τη σελίδα 26)

χαρά που θα νοιώσης. Έχω ένα ευχάριστο νέο να σου πω... — Μήπως ο Λουδοβίκος είνε πληγωμένος μόνο; φώναξε ή νέα γυναίκα, ενώ στο πρόσωπό της έλαμπε ή έλπιδα.

— Κατι καλύτερο ακόμα!... Είνε περίφημα στην υγεία του... Κύτταξε... Νά τον! Έρχεται...

Με τα μάτια της πλημμυρισμένα από δάκρυα ευτυχίας, ή Λάουρα έτρεξε να προυπαντήση το σύζυγό της. Άλλά ή μεγάλη της συγκίνησης την έκανε να χάση τις αισθήσεις της και να πέση λιπόθυμη στην άγκαλιά του Λουδοβίκου...

Ο Λαγκρύ που είχε σκοτώη στο σιδηροδρομικό δυστύχημα ήταν άλλος, αρχιτέκτων κατά σύμπτωσην κι' αυτός, αλλά ολωσδιόλου ξένος προς την οικογένεια του Λουδοβίκου...

Από την ημέρα εκείνη κανένα σύννεφο δεν έσκίωσε πειά την ευτυχία των δύο αγαπημένων συζύγων. Ο Λουδοβίκος κι' ή Λάουρα ζούσαν αποκλειστικά ο ένας για τον άλλο. Κι' ένα δεύτερο παιδάκι, ένα αγοράκι, ήρθε σε λίγο καιρό να συμπληρώση την ευτυχία τους. ΠΙΕΡ ΒΟΛΦ

ΤΟ ΔΙΑΖΥΓΙΟ ΕΝΣΕ ΖΕΥΟΝΣ ΝΑΝΩΝ ΠΟΥ ΑΝΑΣΤΑΤΕΙ ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗΝ

(Συνέχεια από τη σελίδα 40)

διαλύσουμε το γάμο μας...

Κι' αλήθεια, μετά το άδοξο τέλος του έρωτος αυτού του άτυχου νάνου, ή τρελλή Μαργαρίτα έφυγε άμέσως για τη Νέα Υόρκη, όπου είνε εγκατεστημένοι οι γονείς της, με την έλπιδα ότι γρήγορα θα κατορθώση να παντρευτή τον Μίκυ Ματίνε, τον άδελφό του πρώην συζύγου της, που τον αγαπάει μ' ένα παράφορο πάθος. Προς το παρόν όμως είνε σήμερα ή προσωπικότης της ημέρας στην Αμερική και πρόκειται έντός ολίγου να φύγη για το Χόλλυγουντ, όπου είνε περιζήτητη.

Κι' έτσι, ή τρελλή νάνος Μαργαρίτα, με το να περιφρόνηση τον πρόεδρο Ρουζβέλτ, έκανε την τύχη της στο Χόλλυγουντ. ΑΛΑΝΤΟ ΜΠΙΑΝΚΙ,

Ο ΘΑΥΜΑΣΤΗΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 45)

— Ήλετε να ήητε ότι έρωτευήκατε πολλές συναδέλφους μου ως τώρα;

— "Ω! σάς παρακαλώ... Δεν έρωτεύηκα ποτέ, καμιά. "Ηθελα να πώ...

— "Οτι δεν θα τολμούσατε ποτέ να επιδιώξετε να με γνωρίσετε...

— Ναι! Ποτέ δεν θα το τολμούσα αυτό... Δεν ήξερα πως θα με δεχόσαστε...

— Άκούστε... Δεν συνηθίζω ποτέ μου να στέλνω γράμματα στους θεατάς και να τους προσκαλώ σε τσάι... Έσείς όμως με κατασυγκινήσατε... Δεν είνε λίγο να παρακολουθήσετε είκοσιπέντε φορές το ίδιο έργο!...

— Ναι, βεβαιά! άπάντησε ο νέος άναστενάζοντας. Δεν είνε λίγο. Κι' εγώ στην άρχή το φανταζόμουν πιο εύκολο...

— Τι φανταζόσαστε πιο εύκολο; ρώτησε ή Μάλθα έμφανισμένη.

— Νά άκούτε τόσες φορές τα ίδια πράγματα κάθε θρόνο. Τι μπορούσα όμως να κάνω, αφού έχασα τη θέσι μου στην Τράπεζα; Η άνεργία κ' ή κρίσις μ' άνάγκασαν να γίνω άρχηγός των «κλακέρ» στο θέατρο στο οποίο παίξετε.

Η Μάλθα χλώμιασε κι' άπόμεινε σιωπηλή μερικές στιγμές. Κατόπιν έίπε με φωνή παγωμένη σαν την καρδιά της:

— Γι' αυτό άκριβώς σάς κάλεσα. "Ηθελα να σάς άναμείψω για τις ύπηρεσιές σας.

...Έπειτα από λίγα λεπτά ο νέος έβγαине από το διαμέρισμα της ήθοποιού. Η Μάλθα του είχε δώσει πένητα σελλινία. Τίποτε περισσότερο.

Α. ΛΙΧΤΕΝΜΠΕΡΓΚΕΡ

ΕΝΩΜΕΝΟΙ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ !

(Συνέχεια από τη σελίδα 33)

να λύση το αίνιγμα αυτό...

Έξαφνα χαμογέλασε πικρά.

— Κατάλαθα! ψιθύρισε. Ε. Γ. Π. «Ένωμένοι για πάντα... Τη στιγμή εκείνη της φάνηκε πως άνηχοσαν πάλι σ' αυτή της τα λόγια που της είχε πη ή Πιέρ πρό ολίγου:

«Μά' δχι! Τα πράγματα με σάς είν' έντελώς διαφορετικά. Σας, Ίρέν, θ' άσ' άγαπώ έφ' όρου ζωής. "Ηθελ' άς... Θά μείνουμε ένωμένοι για πάντα...»

Ένωμένοι για πάντα!... Ε. Γ. Π. Τα ίδια άπατλή λόγια, ά όποία είχε ψιθύρισει άλλως ή Πιέρ σ' αυτή της Μαργαρίτας και των όποιών τ' άρχικά είχαν μείνει χαραγμένα ένεδάλειπτα στο ξύλο του δέντρου.

— "Όταν ένας άντρας αγαπήη έφ' όρου ζωής, όταν όσχεται αιώνιο έρωτα, ουλ' αγίσθηκε ή Ίρέν, ό έρωσ του δεν θαστάει ποτέ πολύ...

Και προχωρώντας πρὸς την πόρτα την κλειδωσε χωρίς να διστάση καθόλου, κλειδώνοντας συγχρόνως και την καρδιά της. ΑΛΜΠΕΡ ΖΑΝ

ΠΑΙΔΙΑ ΓΙΑ ΝΟΙΚΙΑΣΜΑ !

(Συνέχεια από τη σελίδα 41)

— Ξέρω κι' εγώ... Ζούν μαζί μ' αυτόν που τα νοίκιασε.

— Κ' οι γονείς τους δεν ειδοποίησαν την άστυνομία;

— Ο Λουί με κύτταξε με περιφρόνησι.

— Έμείς δεν άνακατεύουμε την άστυνομία στις δουλειές μας!... μου έξηγήσε.

Με τον παράξενο αυτόν μορτάκο έκανα μια μεγάλη βόλτα στο Παρίσι, όχι για να ζητιανέψω, αλλά να μάθω από το στόμα του κι' άλλα πράγματα. Κι' έτσι έμαθα, ότι ο μπαμπάς Αδόλφος κερδίζει την ημέρα πάνω από έκατό φράγκα μπά' ότι έχει πάντα στη διάθεσί του για νοίκιασμα 40 — 50 κι' ότι έχει πάντα στην άρχή του για νοίκιασμα τών παιδιών από δυο χρόνων μέχρι δέκα. Οι γονείς αυτών των παιδιών είνε αλκολικοί, μέγαιρες και γρηές γυναίκες του δρόμου. "Όσο γι' αυτά τα παιδιά, έχουν όλα ένα άνωμαλο τ' άγόρια περιμένουν να μεγαλώσουν για να γίνουν άπληδες και τα κορίτσια για να πουλούν τον έρωτά τους στα πεζοδρόμια...

Τέτοια «παιδιά για νοίκιασμα» είνε σήμερα στο Παρίσι πάνω από χίλια. Η Άστυνομία βέβαια, όπως μας έξηγε ή Ζάν Μπαζάλ στο τέλος της έρεύνης τού, τα «ψαρεύει» και τ' άγόρια περιμένουν να μεγαλώσουν για να γίνουν άπληδες και τα κορίτσια για να πουλούν τον έρωτά τους στα πεζοδρόμια...

ΤΖΩΝ ΠΗΡΣΟΝ

SCHERK

„Από τους
Πεκέδες και
μυρμηκία
ούτε
ίχνος πήξον

Έτσι μας γράφει μία Κυρία από το Ψυχικό. Αυτό δείχνει άλλη μια φορά πόσο άποτελεσματικά επενεργεί ή Λοσιόν προσώπου Scherk. Μεταμορφώνει το δέρμα και αφαιρεί όλες της ακαθαρσίες. Η νέα έπίδερμής παρουσιάζεται φρέσκια, χωρίς λεκέδες, λεία. Γεν. Άντηπος: Π. Ι. Μαγκριώτης, Έρμου-Νίκης άρ. 10. Τηλ. 25-739.

Ελήφθετε επίσης την ποσότητα Mystikum. Είναι ή φημισμένη Πούδρα τού Scherk. Μεγάλο κουτί άρχ. 80.- μικρότερο 50.-

Scherk
Face
Lotion

(Λοσιόν διά το πρόσωπο)

Βαρβαλίζουμε τα ύψαια Μαλλιά!

Μόνο όταν είνε περιποιημένα Η σωστή περιποίηση είνε άπλή: μία φορά την εβδομάδα λούσιμο με το Σαμπουάν TET-NOIR (Tête-Noire). Κάθε φάκελλος περιέχει και το ειδικό «ΣΕΒΕΚΛΑ» που δίνει στα μαλλιά φυσική γυαλάδα, υγεία και τά διατηρεί καθαρά φρέσκα. Δύο ειδών σαμπουάν TET-NOIR υπάρχουν: το ΣΑΜΠΟΝΤΟΡ για τα μαλλιά, το ΣΑΜΠΟΖΑΝ για το σκούρα.

ΣΑΜΠΟΥΑΝ TÊTE-NOIRE
2 ειδών: Shampooing και Shampooing
ΔΡΧΜ 12,50
ΕΛΑΝΤ/ΠΟΙ: ΟΙΚΟΣ Π. Ι. ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ ΝΙΚΗΣ 10 ΑΘΗΝΑΙ

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

Ο Άτμόρ Κ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΑΝΗΣ, ίδρυτής του αισθητικού κέντρου ELYSEE των Παρισίων, τ. διευθυντής της Κλινικής St. Cloud των Παρισίων, δέχεται εās ΑΙΣΘΗΤΙΚΑΣ ΕΓΧΕΙΡΗΣΕΙΣ

όλας τας δυσμορφίας, έγκαύματα, ουλές, στίγματα, άγγειώματα κ. λ. π. ΤΗΝ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΝ χωρίς ήλεκτρολυσιν άνευ στίγματος, άνευ πόνου. Βεβαιόη του 12α.

ΤΟ ΡΕΚΟΡ

Είς συλλογήν και φθηνά εις τὰ είδη έπιπλώσεως, έχει έφετος

ο ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ

11, Φωκίωνος
(Παρ. Έρμου 34)

Τα φορέματά σας μό-
νον αν τα βάψετε με:
δεν θα ξεβάψουν ποτέ

ARTI

Τα φορέματά σας μό-
νον αν τα βάψετε με:
δεν θα ξεβάψουν ποτέ

ARTI

ΖΩΝΕΣ ΚΟΡΣΕΔΕΣ ΣΟΥΤΙΕΝ ΖΩΝΕΣ ΥΓΕΙΑΣ

Ζελευταία Μοντέλλα

ΟΙΚΗ ΜΠΑΔΔΕΕ ΠΑΡΙΣΙΟΝ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΣ ΟΜΟΝΟΙΑ - ΑΘΗΝΑΙ

ΤΑΠΗΤΕΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

Τους άραιότερους και στερεωτέρους ΤΑΠΗΤΑΣ θα εύρητε εις την έκθεσιν

Θ. ΠΑΠΑΖΟΓΛΟΥ & ΥΙΩΝ

Μητροπόλεως 27

Πλουσία συλλογή παντός είδους ταπήτων

Παρέχονται και εύκολία πληρωμής.

Τὸ Μυστικὸ τῆς Κομψῆς Κυρίας

«Ποιὸ εἶνε τὸ πραγματικὸ μυστικὸ τῆς χάριτος καὶ τῆς κομψότητος ποὺ ἔκαμαν τὴν Παριζιάνα περίφημον εἰς τὸν κόσμον ὁλόκληρον;» ἠρώτησα τὸν πλέον ἰδίωτον τῆς κομψότητος τοῦ κοσμικοῦ Παρισιῶ. «Παρειρισχόμεθα εἰς ἓνα ἀριστοκρατικὸ ξενοδοχεῖον, εἰς ἓνα ἀπὸ τὰ κομικώτερα χορευτικὰ τοῦ Παρισιῶ. Παρατηρήσατε τὰς Μίς λέγει. Τὴν παρατηρεῖτε ἐν πρώτοις. Οὐτε τὸ φῶμα, οὐτε τὸ κατέλλο, ἀλλὰ τὸ χρῶμα τῆς ἐπιδερμίδος εἶνε τὸ ἀντικείμενον ὧν τῶν φροντῖδων. Ὅλες ἡ γυναῖκες ἔχουν ἐπιδερμίδα πολὺ μὰτ καὶ βελουτὴ, ἀκόμη καὶ σ' αὐτὴ τὴν ἀποπνευστικὴν καὶ γεμάτην κόσμο σάλα. Παρατηρήσατέ τας τὸ πρῶτον περὶ τὰς τὰς «Δάσας» ἢ τὸ ἀπόγευμα στὶς κοῦρσες, πάντοτε εἶνε τὸ ἴδιον. Γὰρ τὸν λόγον οὗτον ἡ ΤΟΚΑΛΟΝ εἶνε ἡ τελευταία λέξις τῆς μοντέρνας Γαλλίδος. Δίδει εἰς τὸ χρῶμα τῆς ἐπιδερμίδος ἓνα βελουτὸ πετάλου ῥόδου, ποὺ οὐτε ὁ ἀνεμος οὐτε ἡ βροχὴ οὐτε ἡ ἐφίδρωσις δὲν μποροῦν νὰ ἀλλοιώσουν. Δίδει μαγευτικὴν χάρι νέας κόρης καθὲν ἡμέραν καὶ ὥρα. Δοκιμάσατε ἡ ἴδια τὴν πούδρα ΤΟΚΑΛΟΝ. Τὰ ἀποτελέσματα ὅπου θὰ σὰς ἀποκαλύψῃ ὁ καθρέπτης σας θὰ σὰς ἐκπλήξουν καὶ θὰ σὰς ἐνθουσιάσουν.»

ΙΩΑΝΝΑ Μ. ΛΑΔΗ
ΜΟΔΙΣΤΑ
ΑΝΘ. ΑΛΩΝΙΑ ΚΗΦΙΣΣΙΑ

Διὰ νεωτάτης μεθόδου ἐκτελεῖται ἡ **PERMANANT**
ΕΜΜΑΝΟΥΕΛ
καὶ ὅλαι οἱ βαφαὶ τῶν μαλλίων
Χαλκοκοινὸς 11
Τηλ. 27-975

ΚΑΛΛΙΤΕΧ. ΚΗ. ΣΧ. ΛΗ
ΠΕΡ. Α. ΛΥΤΡΑ

Μαθήματα Ζωγραφικῆς καὶ Διακοσμητικῆς. Ἐναρξεις ἀπὸ 1ης Ὀκτωβρίου.

Ὁδὸς Καλλιδρομίου 14

Γ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ
ΔΕΡΜΤΟΛΟΓΟΣ

Επὶ ἰατρικὴν ἐπιμελητὴς τῆς ἰατρικῆς Κλινικῆς τοῦ καθηγητοῦ κ. Γ. Φωτεινοῦ δέχεται ὁδὸς Κεφαλῆνης καὶ Γεγέας 1

Ὁρ. 8-11 — 4-6
Ἀρ. Τηλ. 80215

ΣΠΥΡΟΣ ΛΙ. ΔΙΑΚΟΣ

EX-ASS STANT ΤΩΝ ΚΑΘΗΓΗΤΩΝ LEMAITRE & HALPHEN

Χειρουργοῦς — Ὀτορινολαρυγγολόγος.
Ἐμ. Μπενάκη—Μαυροκορδάτου 6. Μέγαρον Μαλάμου ΑΘΗΝΑΙ
Τηλ. 29. 62

Ὁ χειρουργοῦς ὁδοντίατρος

Κ. Α. ΠΑΠΑΧ. ΗΣΙΟΣ
Μετόκησεν

Εἰς τὴν ὁδὸν Φιλελλήνων καὶ Νικοδμήμου 1

Συνιστῶμεν τὴν ΟΦΘΑΛΜΟΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ τοῦ κ. ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, Ὑψηλοῦ τῆς Ὀφθαλμολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ. Μετάνδρου 27—Ἀθήναι. Τηλ. 1.60

ΟΙΚΙΑΚΗ
ΜΑΤΕΡΙΚΗ

ΚΑΙ
ΖΑΧΑΡΩ
ΠΛΑΣΤΙΚΗ

Μαθήματα δι' ἡμέρας καὶ Δεσποινίδας ποὺ θέλουν νὰ πλουτίσουν τὰς γνώσεις τῶν μετ' ὀλίγου μόνον μαθημάτων.

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΕΞΑΚΟΛΟΥΘΟΥΝ

Ὁδὸς Σίνα Βησαρίωνος 8
Τηλ. 31.339

ΠΟΛΩΝΙΚΑ ΣΚΟΝΑΚΙΑ
"MIGRENO-NERVOSIN"

ΚΟΚΚΟΡΑΣ

Ἐξοχὸν υἰατρικὴν ἔκδοσιν φάρμακων ἐνδρά ἀμέσως καὶ ἀσφαλῶς υἰατῶν

ΚΕΦΑΛΟΠΟΝΩΝ
ΗΜΙΚΡΑΝΙΑΣ-ΝΕΥΡΑΛΓΙΑΣ
ΟΔΟΝΤΟΠΟΝΩΝ
ΓΡΙΠΠΗΣ-ΚΡΥΟΛΟΓΙΜΑΤΩΝ
ΑΡΘΡΙΤΙΣΜΩΝ-ΡΕΥΜΑΤΙΣΜΩΝ
ΠΟΛΟΥΝΤΑΙ Εἰς ὅλα τὰ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ
ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ · ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ
ΑΧΑΡΝΩΝ 18 ΤΗΛ. 80786

ΝΤΙΝΟΣ Μ. ΣΤΡΑΤΗΓΙΟΣ

ΔΙΕΥΣ. ΠΛ. ΚΑΠΝΙΚΑΡΕΑΣ 5

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ,

Εἶνε ἀφάνταστος ἡ ἐπιτυχία τῆς νέας μας **PERMANANTE**.

Δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε πόσο ὠραία γίνονται τὰ μαλλιά. Γιατί, εὐδιάκριτες αἱ **ONDULATION** στερεές ὠραιότατες ἢ μπούκλες. Σωστὸ δαῦμα ἡ κάθε μας **PERMANANTE**.

ΧΑΜΑΡΑΚΗΣ

ΣΤΑΔΙΟΥ 37

(Στὰ Δημοσίων Ὑπαλλήλων)
ἐναντι Ἀρσάκειου

Τηλ. 23-208

Εἰς τὸν ἐμποροραπτικὸν οἶκον τοῦ
ΗΛΙΑ ΗΛΙΑΔΗ
 Πραξιτέλους 24
 ἐνδύεσθε μὲ τὴν μεγαλυτέραν κομ-
 ψότητα καὶ μὲ τὰ ἐκλεκτότερα ὑ-
 φάσματα.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΚΟΣΜΕΤΙΚ ΤΗΣ
ΜΕ ASPLÉ
 Δυναμώνει καὶ μεγαλύνει τὰς βλεφαρίδας.
 Πωλεῖται εἰς 8/α τὰ καλὰ κομμωτήρια ἀντὶ 30 δρχ.
 Γενικός Ἀντιπρόσωπος.
ΕΜΜΑΝΟΥΕΛ
 Χαλκοκονδύλη 11
 Τηλ. 27-975

Κρατήσατε τὴν κάτωθι διεύθυνσιν:

ΑΥΓΟΥΛΑΣ

ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 18
 ΑΡ. ΤΗΛ. 26.369
 ΑΘΗΝΑΙ

διότι μεθ' αὐριον ποῦ θὰ εἶναι πλέον ἔτοιμον τὸ
TRESVITE θὰ σᾶς εἶναι ἀπαραίτητη.

Τὸ **TRESVITE** θὰ σᾶς ἐκπλήξῃ. Δὲν μόνον φιαλλίδια εἶναι ἄρκετὰ διὰ νὰ κάμετε μίαν τελείαν Περμανάντ ἄνευ ἡλεκτρισμοῦ καὶ διαμηνήματος. Ωραῖες καὶ φυσικὲς κλίσεις καὶ μποῦκλες στιλπνότητα καὶ διατήρησιν ἀπόλυτον ἐξασφαλίζει τὸ **TRESVITE**.

Ἡ χρῆσις τοῦ εἶναι εὐκολωτάτη μὲ μίαν μόνον ὑπόδειξιν μας. Σᾶς ἐγγυώμεθα ὑπευθύνως τὰ καλὰ ἀποτελέσματα τῆς χρήσεώς του.

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ:
LABORATOIRE L' ECLAT
 ΤΗΛΕΦ. 9.357

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
 ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

Καταστήματα περιφερείας Ἀθηνῶν— Πειραιῶς πρὸς εὐκολίαν τοῦ κοινῶς:

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ὁδὸς Σοφοκλέους 11 ΑΘΗΝΑΙ
 ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ

ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 165.
 ΚΥΨΕΛΗΣ, ὁδὸς Κυψέλης ἀριθ. 86.
 ΚΑΛΛΙΘΕΑΣ, Λεωφόρος Θεσσαλίας ἀριθ. 110
 ΠΑΓΚΡΑΤΙΟΥ, ὁδὸς Εὐτυχίδου.
 ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ, Γωνία Μαυρομυχάλη καὶ Καλλιθεῶν
 ΠΛΑΚΑΣ, ὁδὸς Καπνικαρέας ἀριθ. 37.
 ΚΟΛΩΝΟΥ, ὁδ. Συγγαίου πλησίον σταθ. ΣΠΑΠ—ΣΕΚ
 ΚΕΡΑΜΕΙΚΟΥ ὁδ. Πειραιῶς 79, πλησίον Λαχαναγορῆς
 ΒΛΕΦΩΝ, ὁδὸς Ἀριστοτέλους 15α
 ΠΛ. ΗΡΩΩΝ ὁδὸς Καραϊσκάκη 31
 ΑΧΑΡΝΩΝ ὁδὸς Ἀχαρνῶν 114

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὁδὸς Ὀμήρου 16, παρὰ τὴν Ἀγίαν Τριάδα

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Μ. ΣΤΟΑΣ, Λεωφόρος Μαχρῆς Στοᾶς ἀριθ. 55
 ΑΓΙΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ὁδὸς Ἀγ. Διονυσίου καὶ Ψαῶν.
 ΝΕΑΣ ΚΟΚΚΙΝΙΑΣ, Ἀντιστοίας 2,

ΑΠΑΣΑΙ ΑΙ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ

Συναλλασσόμενοι μὲ τὸ πλησιέστερον συνδικατικὸν παρὸντες
 μας ἀποφεύγετε τὰ ἐξοδα καὶ τὴν ἀργοποιίαν τῆς μεταβίβα-
 σιν εἰς τὸ κέντρον.

